

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

KAYIP VARİS

aspendas

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

GİZLİ KRALLIK

“Kehanete göre beş genç ejder bu savaşı durduracak.
Ve o beş ejder biziz.”

Yedi ejder kabilesi, kaybolmuş, kadim bir hazinenin sahibi olmak için nesillerdir savaşmaktadır. Barış Pençeleri adlı gizli bir grup, savaşa kehanetin yardımıyla son vermek istemektedir. Gerçekleşmesi için büyük fedakârlıklar gereken bir kehanetin yardımıyla...

Beş yavru ejder kehanetin gerçekleşmesi için toplanır ve gizli bir mağarada yetiştirilir. Kendi istekleri dışında, savaşın sonunu onların getireceğine karar verilmiştir.

Ejder Kehaneti'nin ikinci kitabında DenizKanat Tsunami'nin aldığı dünyada daha güçlü, daha hızlı ve daha sert olması gerekiyor ve bunu zamanla öğreniyor. Yeni hayatına alışmaya çalışırken geçmişini, arkadaşlarını ne için söz verdiğini unutmuyor ve seçimini yapıyor. Tsunami, o kehanetin Kayıp Prensesi...

1. KİTAP

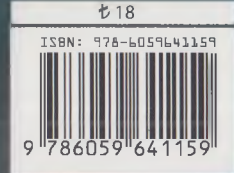
3. KİTAP

4. KİTAP

 [instagram.com/AspendosYayinevi](https://www.instagram.com/AspendosYayinevi)
 [facebook.com/AspendosYayinevi](https://www.facebook.com/AspendosYayinevi)
 twitter.com/AspendosY

aspendos

9 786059 641159

Ateşten Kanatlar Serisi - II
Kayıp Varis

Orijinal Adı: Wings of Fire II -The Lost Heir

Yazarı: Tui T. Sutherland

Çevirmen: Mehtap Var

Editör: Gökçe Soysal

Kapak Uygulama: İlknur Muştu

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2015, Tui T. Sutherland

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-9641-15-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

ATEŞTEN KANATLAR SERİSİ

2. KİTAP

KAYIP VARİS

TUI T. SUTHERLAND

Çeviri
Mehtap Var

aspensas

Queen
Diamond's
Palace

Ice Kingdom

Sky Kingdom

Queen Scorpion's
Stronghold

Claws of the
Clouds Mountains

Kingdom of
Sand

Queen Vigilance's
Palace

Jade Mountain

Night Kingdom

PYRRHIA

Queen Carmine's Palace

Queen Lagoon's Island Palace

Kingdom of the Sea

Bay of a Thousand Scales

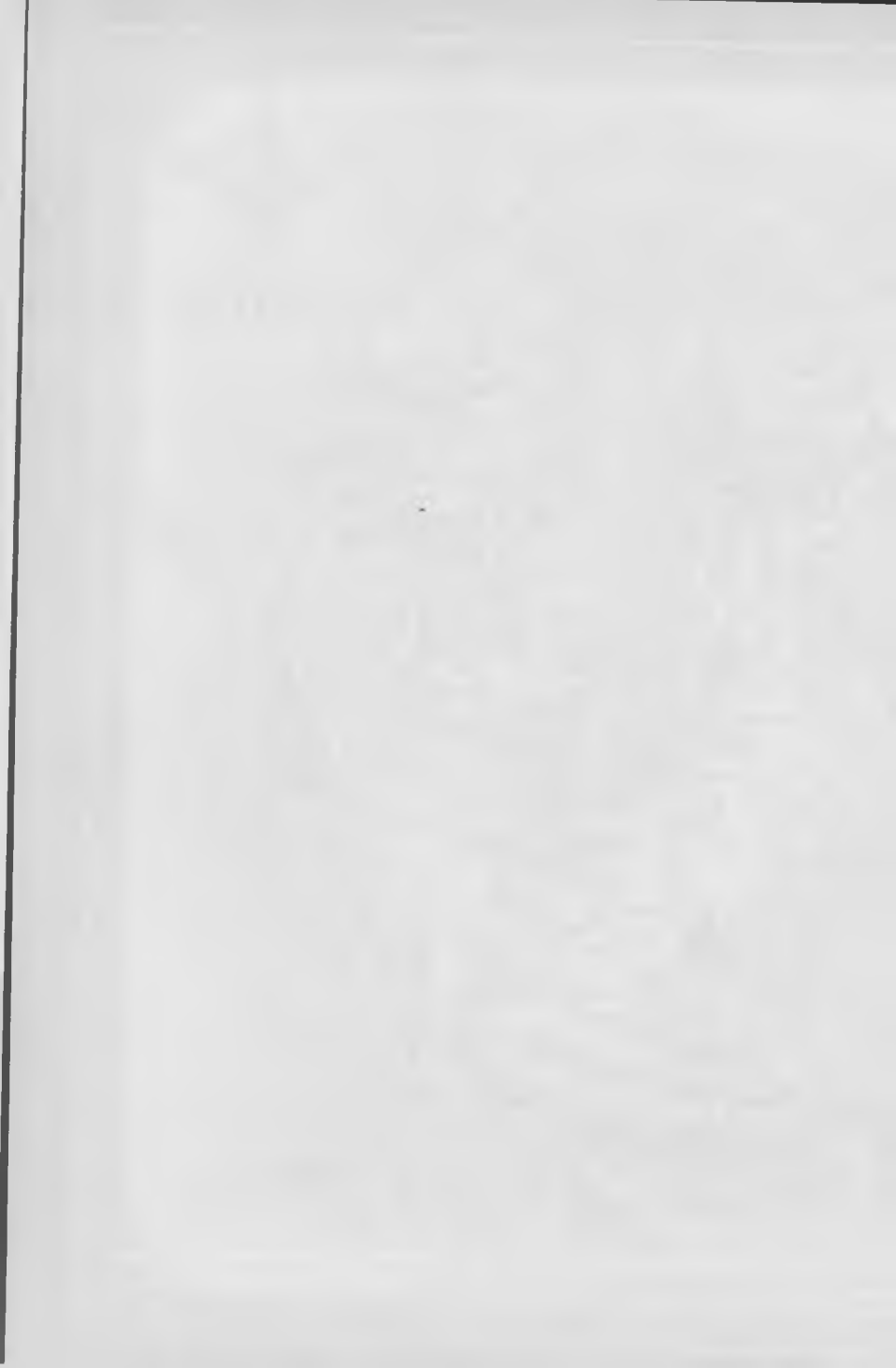
Diamond Spray Delta

Mud Kingdom

Queen Crane's Palace

Rainforest Kingdom

Diamond Spray River

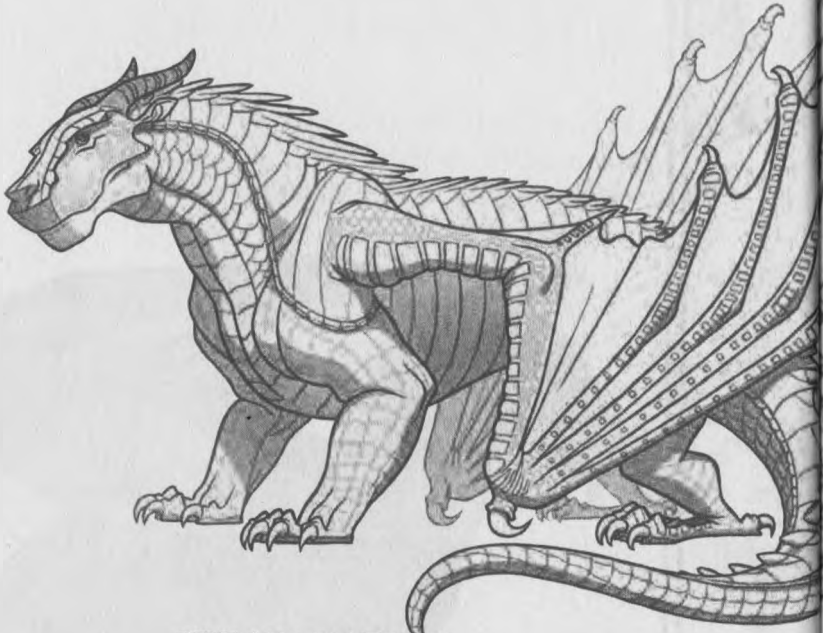
GECEKANATLAR

Fiziksel özellikleri: Mora yakın siyah pulları vardır ve yıldızlı bir gökyüzü gibi görünen kanatlarının altında yer yer gümüş renkli pullar bulunur. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Ateş püskürtebilir ve gölgelerde kaybolabilirler. Bazıları, yumurtalarından zihin okuma veya geleceği görme yetisiyle çıkarlar. (İkisinin birlikte görüldüğü nadir olur.)

Kraliçeleri: Kraliçe Vigilance

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

KUMKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Çöl kumu gibi soluk altın renkte ya da beyaz pulları vardır. Kuyruklarının ucunda bulunan iğne zehirlidir. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Su olmadan uzun süre dayanabilirler. Düşmanlarını, akreler gibi, kuyruklarının ucundaki iğneyle zehirlerler. Ateş püskürtebilir ve kamufle olmak için çöl kumuna gömülebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Scorpion

Bilinen Animus Ejderleri: Jerboa (Nerede yaşadığı bilinmemektedir.)

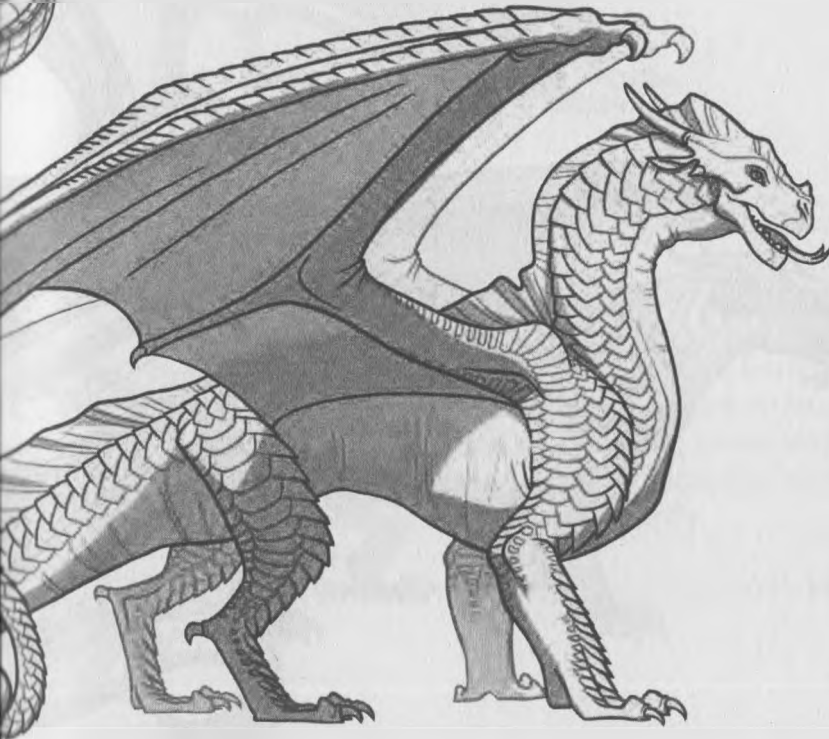
ÇAMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kalın, zırlı ve kahverengi pullarının arasına kehribar ve altın renginde pullar saçılmıştır. Büyük ve düz başları vardır. Burun delikleri burunlarının üstünde bulunur.

Yetenekleri: Çok üşümemiş ya da ıslanmamışlarsa, ateş püskürtebilirler. Nefeslerini bir saat boyunca tutabilirler. Büyük çamur birikintilerinde kaybolabilen bu ejderler genellikle çok güçlüdür.

Kraliçeleri: Kraliçe Crane

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

PYH
on's
ce
m of
a
Scales
Sev

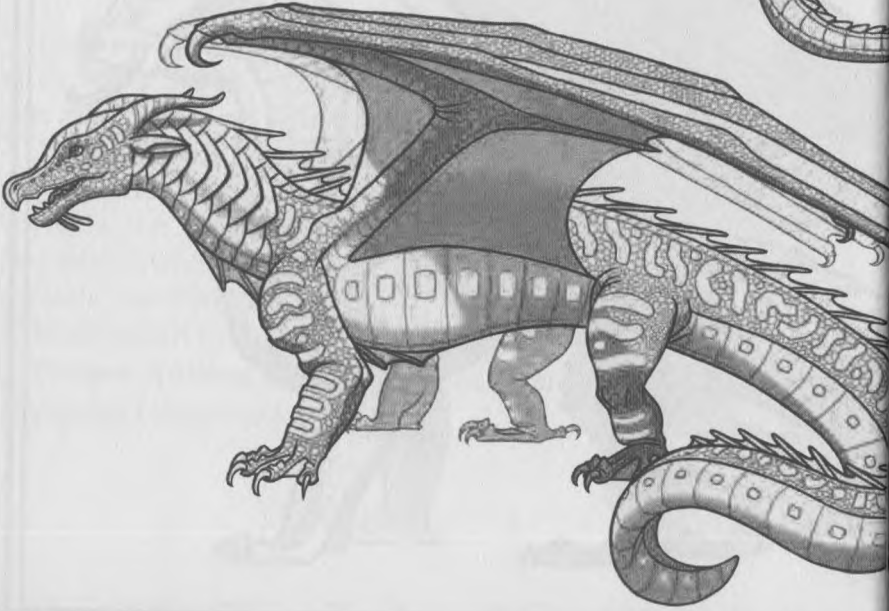
GÖKKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kırmızıya yakın altın rengi pulları vardır. Kanatları devasadır.

Yetenekleri: Çok hızlı uçabilirler ve iyi savaşırlar. Ateş püskürtebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Carmine

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

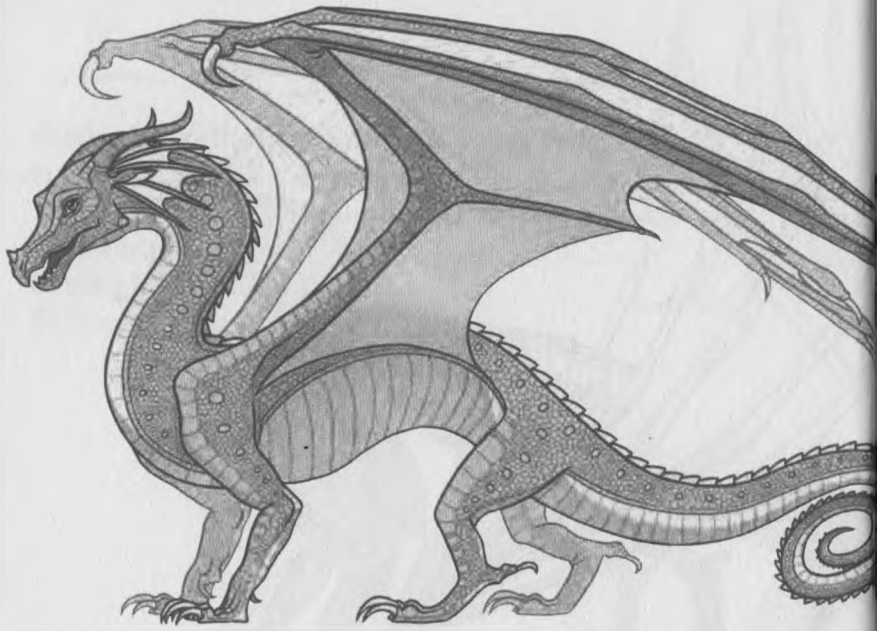
DENİZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Mavi, yeşil ya da akuamarin taşı renginde pulları vardır. Pençeleri perdelidir ve boyunlarından perde kulakları sarkar. Kuyruklarında, burunlarında ve karınlarında, karanlıkta parlayan şeritler vardır.

Yetenekleri: Su altında nefes alabilir, karanlıkta görürler. Güçlü kuyruklarının tek bir vuruşuyla kocaman dalgalar çıkarabilirler. Harika yüzücülerdir.

Kraliçeleri: Kraliçe Lagoon

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe'nin erkek kardeşi Albatross.

BUZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Ay gibi gümüş renkte ya da buz gibi soluk mavi renklere pulları vardır. Pençeleri buz üzerinde yürümeye elverişlidir. Çatal dilleri mavidir. Kuyrukları, gittikçe, bir kırbaç kadar incilir.

Yetenekleri: Sıfırın altındaki hava sıcaklığına ve parlak ışıklara dayanabilirler. Dondurucu buz nefeslerini kullanırlar.

Kraliçeleri: Kraliçe Diamond

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe Diamond ve oğlu Prens Arctic.

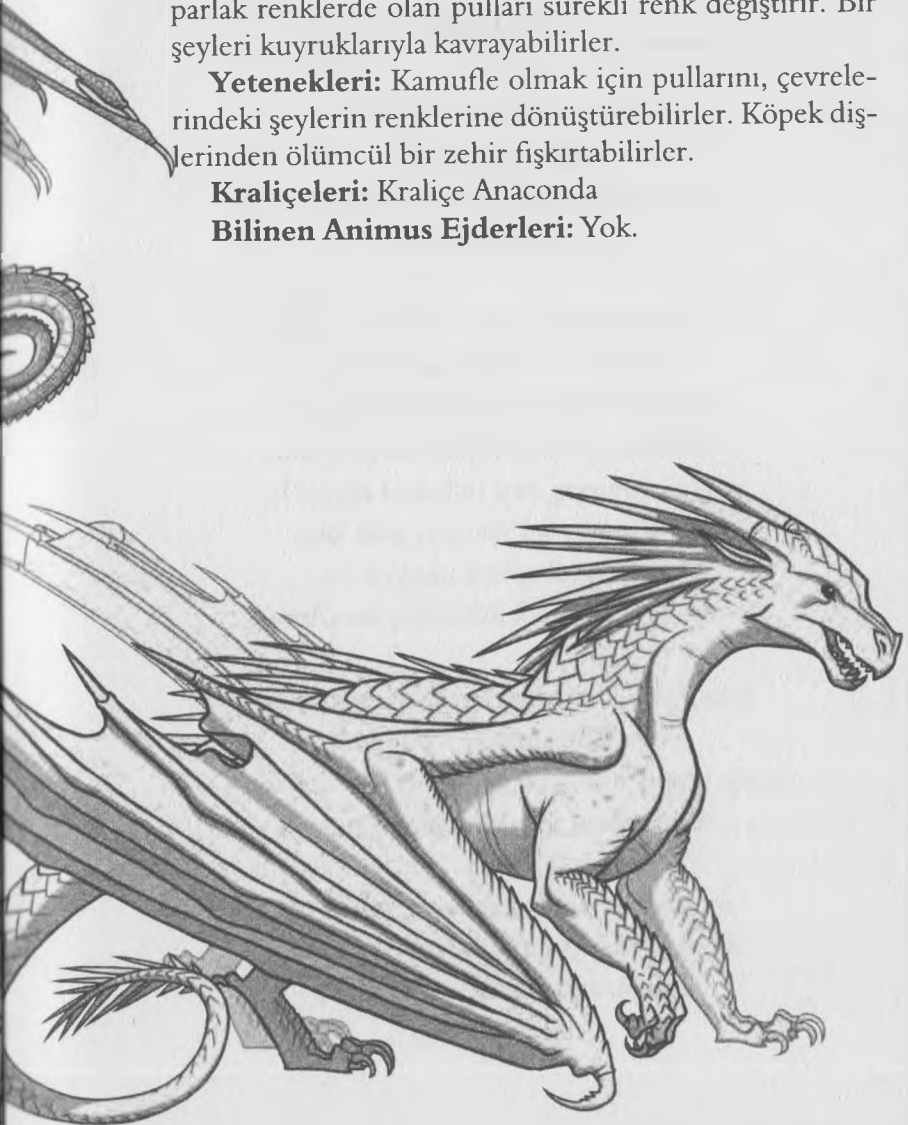
YAĞMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Genelde cennet kuşları gibi parlak renklerde olan pulları sürekli renk değiştirir. Bir şeyleri kuyruklarıyla kavrayabilirler.

Yetenekleri: Kamufle olmak için pullarını, çevrelerindeki şeylerin renklerine dönüştürebilirler. Köpek dişlerinden ölümcül bir zehir fişkırtabilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Anaconda

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

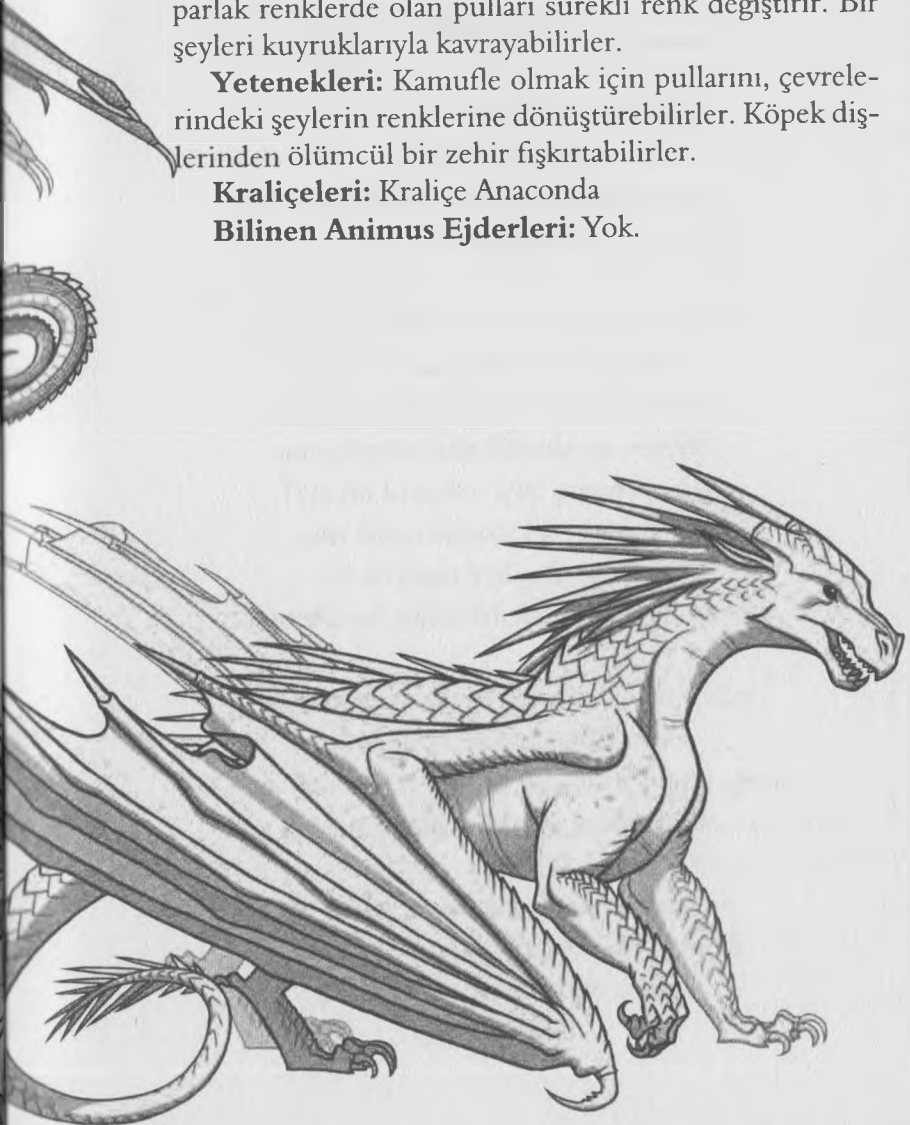
YAĞMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Genelde cennet kuşları gibi parlak renklerde olan pulları sürekli renk değiştirir. Bir şeyleri kuyruklarıyla kavrayabilirler.

Yetenekleri: Kamufle olmak için pullarını, çevrelerindeki şeylerin renklerine dönüştürebilirler. Köpek dişlerinden ölümcül bir zehir fıskırtabilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Anaconda

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

ÖNSÖZ

*Savaşın yirminci yılında
ejderler gelecek.
Toprak kan ve gözyaşıyla ıslanınca
ejderler gelecek.*

*DenizKanat'ın masmavi yumurtasını bul.
Gecenin kanatları sana gelecek...
Dağın tepesindeki en büyük yumurta
sana gökyüzünün kanatlarını verecek...
Topağın kanatları için, çamurun içinde
ejder kanı renginde bir yumurta ara.
Ve düşman kraliçeden gizlenen
KumKanat yumurtası keşfedilmeyi bekliyor.*

*Kabartan, yakan ve kavuran üç kraliçeden
ikisi ölecek ve biri öğrenecek ki
daha kuvvetli ve yüksek bir kadere boyun eğerse
ateşin kanatları gücüne sahip olacak.*

*En parlak gecede beş yumurta kırılacak.
Savaşı durdurmak için beş ejder doğacak.
ışık saçmak için karanlık doğacak.
ejderler geliyor...*

GİRİŞ

Webs, ölen ejderlerin çığlıklarını suyun altından işitemiyordu.

Suyun altında, savaş yıldızlar kadar uzaktaydı. Ateş ona zarar veremiyor, Barış Pençeleri onu incitemiyordu. Pençelerindeki kan suya karışıp yok olmuştu.

Suyun altında güvendeydi.

Ve bir o kadar da ödle. Yine de sadık olmak, cesur ve ölü olmaktan iyiydi.

Webs irkilerek uyandı.

Bir kedibalığı boş gözlerle ona bakıyordu. Bıyıkları akıntının etkisiyle bir o yana bir bu yana savruluyordu. Yüzünde, *Neden ejderin biri kayaların üzerinde uyuyor ki?* diye soran bir ifade vardı.

Webs, balığı midesine indirince kendini biraz daha iyi hissetti.

Barış Pençeleri diğer ejderlere ne olduğunu çoktan öğrenmiştir, diye düşündü. GökKanat Sarayı'nda casusları var. Gidip onlara haber vermeme gerek yok.

Diğer Barış Pençesi üyelerinin önünde, "Başaramadık," demesine gerek yok.

Ama nereye gidebilirdi ki? Kendi kabilesi olan Deniz-Kanatlar'dan zaten saklanıyordu. Ölene dek Barış Pençeleri'nden de mi kaçmak zorunda kalacaktı?

Webs suyun yüzeyine doğru ilerleyip dikkatli bir şekilde başını sudan çıkardı. Bulut Pençesi Dağları, ay ışığının yayılmasını engellediğinden etraf karanlıktı. Günlerdir nehirde yüzerek ilerliyordu. Gök Krallığı artık çok uzaktaydı.

Gök Krallığı ve korumaya yemin ettiği beş ejder.

Webs uzun, sancıyan bedenini sudan çıkarıp ormana doğru üç adım attıktan sonra karanlıkta onu bekleyen birilerinin olduğunu fark etti.

Kaçmak için arkasına dönünce, nehirden çıkan bir ejder onu durdurdu. Yeşil pullarının üzerine düşen siyah gölgeyi görünce gülümsedi ve dişleri ay ışığında parladı.

"Webs," dedi diğer DenizKanat sevinçli bir sesle. "Hiç uyanmayacağını düşünmüştüm."

Webs pençelerini nehrin kenarındaki çamurdan çıkardı. "Nautilus," dedi. Korkudan titreyen sesi hiç hoşuna gitmemişti. "Barış Pençeleri'ne önemli haberlerim var."

"Demek öyle," dedi Nautilus. Sanırım her zamanki toplanma yerine giderken yolda kayboldun."

Donuk bir sesle, "Biz de seni bulmaya geldik," dedi gölgelerden biri. *Bu Cirrus olmalı*, diye düşündü Webs. BuzKanatlar'dan Cirrus'un ortaya çıkması pek iyiye işaret değildi.

"GökKanatlar mağaramızı buldu," dedi Webs. *Hadi, gerçekleri söyle. Senin hatan değil.* "Ve Kraliçe Scarlet ejderleri aldı."

“Evet,” dedi Nautilus alaycı bir şekilde. “En yüksek dağın tepesine geçip, ‘Kehanet ejderleri benim elimde! Hepsi benim!’ diye bağırmasından anlamıştık zaten.”

“Bize her şeyi anlat,” diye tısladı Cirrus. “Yerinizi nasıl buldular?”

“Şey,” dedi Webs yavaşça. “Her şey iki ejderin kaçmaya çalışmasıyla başladı.” *Belki de üç.* Starflight ve Sunny’yi bulduğu gece Glory’nin nerede olduğundan emin değildi. Ama Tsunami ve Clay’le nehre gitmediğini biliyordu.

Nautilus sert bir tavırla, “Neden kaçmaya kalkıştılar ki?” diye sordu. “Onlara ne yaptınız?”

Webs kulaklarının kızardığını hissetti. “Hayatta kalmalarını sağladık,” diye homurdandı. *Ve onları yeraltına hapsettik. Tsunami’yi zincirledik. Kehanette adı geçen ejderlerden biri olmadığından Glory’yi öldürmeyi planladık. Ama başka bir seçeneğimiz var mıydı ki?*

“Eminim kaçanları yakalayıp geri getirmişsinizdir,” dedi gölgelerin arasından bir ses. Webs, Barış Pençeleri’ne yeni katılan ÇamurKanat Crocodile’ı fark etti. Birden ümitlendi. Birkaç kez görüşmüşlerdi ve ona oldukça sıcak davranmıştı. Onun tarafını tutabileceğini düşündü.

“Şey,” dedi Webs. “Hayır. Tam olarak öyle olmadı. Kendileri geri geldi desek daha doğru olur. Diğerlerini almak için.” Boğazını temizledi. “Bunu beklemiyorduk.” *Kestrel kaçtıklarında bir daha asla geri dönmeyeceklerini düşünmüştü.*

“Görünüşe bakılırsa orada kendilerini tutsak gibi hissetmişler,” dedi Nautilus hafifçe tıslayarak.

“Bize onları yeraltında tutmamızı söylediniz,” diye karşı çıktı Webs. “Bu toplu verilmiş bir karardı!”

“Ama onların başkaldırmasını değil, uyum sağlamasını istedik,” dedi Nautilus. “Önemli olan buydu, değil mi?”

Tüm ejderler hep bir ağızdan söylenmeye başladı. Webs’in görebildiği kadarıyla Nautilus’la birlikte yedi ejder vardı. Bu yedi ejderin arasından kurtulup kurtulamayacağını düşünüyordu.

“Bizim hatamız değildi,” diye mırıldandı. “Belki de bir sorunları vardır.”

“Bu durumun GökKanatlar’la ne ilgisi var?” diye tısladı Cirrus.

“GökKanatlar, Clay ve Tsunami’yi mağaraya kadar takip etmiş,” dedi Webs. “Kraliçe Scarlet yerimizi böyle buldu. Ona karşı koymaya çalıştık; ama Dune’u öldürdü, Kestel ve diğer ejderleri esir aldı.”

“Onları arenada dövüştürecek mi?” diye sordu Crocodile. “Kazanma şansları var mı?”

“Onlar daha yavru ejder,” diye homurdandı Cirrus. “Arenaya çıkarlarsa hayatta kalma şansları yok.”

“Kraliçe en azından GökKanat’ı koruyacaktır,” dedi Crocodile.

Webs geri çekildi. Barış Pençeleri’ne GökKanat ejderi kaybedip yerine bir YağmurKanat koyduklarını itiraf etmeye cesareti yoktu. Fakat artık ejderler dışarıda olduğuna göre, yakında herkes bu gerçeği öğrenecekti.

“Kraliçe Scarlet’ın en parlak gecede dünyaya gelen GökKanat ejderlerine ne yaptığını biliyorsun,” diye tısladı Cirrus. “Kraliçenin hiç kimseye acıması yok.”

Webs başını kaldırıp karanlıkta parlayan gözlere baktı. “Gidip onları kurtaramaz mıyız?” diye sordu. “Tüm Barış Pençeleri aynı anda saldırırsa belki...” Birden sesi kesildi. Kimi kandırıyordu ki? Gök Krallığı’na gidip göz göre göre kendini ölümün kollarına atmayacaktı. Üstelik Barış Pençeleri’nin diğer üyeleri ejderleri tanımıyordu bile. O, ejderlere hepsinden daha yakındı.

“Tüm Barış Pençeleri mi?” diye tısladı Cirrus. “Yüzlerce GökKanat Krallığı korumasına karşı kırk ejder mi? Harika bir plan. Yavru ejderleri emin pençelere emanet etmişiz.” Elmas şeklindeki başını kaldırıp bir yarasa yakaladı. Yarasanın minik kemikleri dişleri arasında ezildi.

“Herkesi ölüme sürüklemenin bir anlamı yok,” dedi Nautilus. “GökKanat Sarayı’nda dün bir şeyler oldu. Bu bilginin doğruluğundan henüz emin değiliz ama casuslardan bir tanesi yavru ejderlerin Kraliçe Scarlet’ı öldürdüğünü düşündüğünü söyledi.”

Webs şaşkınlıkla kanatlarını açtı. “Benim ejderlerim mi öldürmüş?”

“Belki de kaçma konusunda sıra dışı bir yetenekleri vardır,” dedi Nautilus. “Gerçi başka bir casus da kaçmaya çalışırken hepsinin öldüğünden emin olduğunu söylemişti.”

Webs’in karnına bir sürü zehirli denizanası yemiş gibi bir ağrı girdi. Ejderler ölmüş olamazdı. Kehanet uğruna feda ettiği onca şeyden sonra bu imkânsızdı. *Ejderler ölürsa sen de ölürsün*, diye fısıldadı içinden bir ses.

“Pyrrhia’dan kaçmayı başarmışlarsa onları nasıl bulabiliriz?” diye sordu Nautilus. “Lütfen bizi ölüme sürükle-

yen önerilerde bulunma. Tabii seni saymıyorum. Ne zaman istersen gidip kendini öldürebilirsin.”

“Bilmiyorum,” dedi Webs. Ejderlerin nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Neden koruyucularını bırakıp yalnız kalmak istediklerini bir türlü anlayamıyordu. Kraliçesini terk ettikten sonra Barış Pençeleri onu bulana kadar hayatının en kötü on gününü geçirmişti. Ona yardım edecek bir kabile ve onu koruyacak Barış Pençesi ejderleri olmadan, yapayalnızdı. Ejderler nasıl hayatta kalabilir ki?

“Eğer ejderleri geri getiremezsek, yedek planımızı gerçekleştirmek zorunda kalabiliriz,” dedi Nautilus düşünceli bir hâlde kulaklarını kaşırken.

“Yedek plan ne?” diye sordu Webs.

“Senin bilmemen gereken plan,” dedi Cirrus.

“Ama onları geri getirmeliyiz,” dedi Webs. “Onlar seçilmiş ejderler. Savaşı durdurabilecek tek ejderler.”

“Kehanete biraz güven, Webs,” dedi Nautilus.

“Evet, dert etme,” dedi Crocodile rahatlatıcı bir ifadeyle. “Barış Pençeleri tüm yumurtaları bir yuvaya koymadı. Bu yedek plan hiç fena değil.”

Webs tek tek her birinin yüzüne baktı. Crocodile dışında kimsenin gözlerinde sevecen bir ifade yoktu.

“Anlamıyorum,” dedi. Yoksa bilmediği başka bir kehanet mi vardı?

“Elbette. Zaten anlarsan her şeyi berbat ederdin,” dedi Nautilus.

Cirrus birden sırtına yapışıp onu yere doğru iterken Webs, “Ne?” diye bağırdı. GökKanat askerlerinden kalan

yaraları tekrar acımaya başladı. Tek kolu geriye doğru kıvrılmıştı ve BuzKanat'ın tırtıklı pençelerinin pulları arasına girdiğini hissediyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye acıyla bağırdı Webs. “Ben sizden biriyim! Yedi yıldır Barış Pençeleri'ne hizmet ediyorum.”

“Ve bizi başarısızlığa uğrattın,” diye tısladı Cirrus.

“Şimdi, şimdi...” Nautilus birden sustu. “Hayır, doğru bir karar.”

“Kalbini söküp balıklara yem edeceğim,” diye hırladı Cirrus.

Böyle bir ceza alması komik olurdu. Webs hüznüyle az önce yediği balığı düşündü. “Ama biz barışı getirmeye çalışan ejderleriz,” dedi acı içinde. “Birbirimizi öldürürsek, Burn, Blister ve Blaze gibi kötü ejderlerden ne farkımız kalır?”

“Üzgünüm Webs,” dedi Nautilus. “Barışın gelmesi, ejderlerden çok daha önemli ve yedek planımızı seninle gerçekleştiremeyiz. Bunu senin iyiliğin için yapıyoruz. Kehanet için. Barış için.”

Webs kendi sözlerini işitiyordu. Tıpkı ejderler dağın altında yaşamaktan şikâyet ettiğinde söylediği gibi. *Bu sizin iyiliğiniz için. En önemli şey barış.* O zamanlar bunları inanaarak söylemişti. Aynı şey şimdi Nautilus için de geçerliydi.

Nautilus pençesiyle işaret etti. “Cirrus, kalbini yerinden sök.”

BuzKanat'ın çenesi kocaman açıldı ve Cirrus, Webs'i sırtına doğru fırlattı. Webs'in karnını deşmek için keskin pençelerini büktü.

Crocodile aniden ona çarpıp Cirrus'u çalılıklara doğru fırlattı.

Webs hiç duraksamadan harekete geçti. Sırtüstü dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde gökyüzüne yükseldi. Crocodile diğerleriyle baş etmeye çalışırken bağışmaları duydu ve kendini suçlu hissetti. Acaba diğerleriyle dövüşürken ona yardım etmeli miydi?

Fakat yaşama şansı varken neden kendini ölümün pençelerine atsın ki?

Ardından gelen kanat seslerini duyunca daha hızlı uçmaya başladı. Cirrus'un kuyruğunun dibine kadar yaklaştığını, Nautilus'un tıslamalarının her saniye daha da yaklaştığını düşünüyordu.

Ama ona seslenen Crocodile'dı.

"Uç Webs," diye bağırdı. "Onları alt ettim. Bunu hiç beklemiyorlardı."

"Teşekkür ederim," diye bağırdı Webs. Arkasında süzülen kahverengi ejderi görebilmek için hafifçe döndü.

"Nereye saklanacaksınız?" diye sordu.

Webs başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Jade Dağı'nda bir ejderha var diye duydum..."

Webs'in alt tarafına geçmek için hafifçe kanatlarını eğerken, "Eve gitmelisin," dedi Crocodile. "Duyduğum kadarıyla Kraliçe Coral bu günlerde herkese iyi davranıyormuş."

Webs tepeden tırnağa titrerken neredeyse nefesi kesilmişti. *Eve mi? Onca yıldan sonra denize geri dönmek mi? Bu mümkün mü?*

“Yaptıklarımın dolayısı beni alsa affetmeyecek,” dedi. “Tek hatam onu savaşta terk etmek değil. Kehaneti gerçekleştirebilmek için yumurtayı benim çaldığımı da biliyor olmalı.”

“Belki de seni şaşırtır,” dedi Crocodile. “Onun tarihteki en yüce kraliçelerden biri olması gerekmiyor mu? Tüm DenizKanat parşömenlerinde öyle yazıyor. Belki de seni affeder. Bunu başarabilirsen eve döneceksin. Denemekten ne çıkar?”

Webs sessizdi. Aylardan biri mavi-yeşil pullarını aydınlatarak doğuyordu. Tepeden okyanusu görebiliyordu; fakat oraya ulaşmak aya ulaşmak kadar zor gibi görünüyordu.

Crocodile uzaklaşırken, “Sen bilirsin,” dedi. “Sadece duyduklarımı söyledim. Nereye gidersen git, yolun açık olsun.”

“Senin de,” diye bağırdı Webs. Ağaçların arasında kaybolan Crocodile’in nereye gideceğini düşünüyordu.

Denizi tüm kalbiyle özlemişti. Sarayları, akıntıları, balinaların şarkılarını, kutlamaları, bahçeleri ve diğer DenizKanatlar’ı.

Eğer Barış Pençeleri’nden kurtulduysam... Eğer bu sefer cesur olacağıma dair ona söz verirsem...

Belki eve dönebilirim.

BİRİNCİ BÖLÜM

OKYANUS KİYİSİ

1

Büyük bir gürültüyle kıyıya vuran dalga, Tsunami'nin pençelerine çarptı. Perdeli ayakları ıslak kumun içine gömüldü. Mavi kanatları rüzgârda dalgalanıyordu.

Başını kaldırıp fırtınalı deniz havasını içine çekti.

Olması gereken yerdeydi. Okyanusa aitti.

Glory alay eder bir ifadeyle, “Dur tahmin edeyim,” dedi. “Burnuma özgürlük kokusu geliyor.”

“Özgürlüğün kokusu balığa çok benziyor,” dedi Starflight. “Ve berbat bir koku.”

“Bu kokuya bayılıyorum,” dedi Tsunami. Barış Pençeleri onu bu kokudan uzaklaştırmıştı. Onu hayatı boyunca dağın altındaki havasız, sıkıcı bir mağaraya tutsak etmişlerdi. Aslında buraya aitti; gerçek bir DenizKanat gibi burada uçması, yüzmesi ve hayatın tadını çıkarması gerekiyordu.

Starflight önce gökyüzüne, sonra da sahil şeridindeki yeşillığe baktı. “Ağaçların altında dursak daha iyi olmaz mı? Ya bir asker bizi görürse? Yani...” Durup derin bir nefes aldı. “Ağaçların altında durmalıyız. Tamam. Evet. Şimdi herkes hemen ağaçların arasına girsin.”

Sunny ona acıyan bir ifadeyle bakarken, diğerleri söylediklerini umursamadı bile.

Tsunami başını eğip pençelerine vuran dalgaları inceledi. Dalgalar, gri, yeşil ve sarı renklerin arasından kıyıya vuruyordu. Okyanusun, mağaradaki nehirden çok daha canlı bir kokusu vardı.

Korumalardan kaçalı henüz bir hafta mı olmuştu? GökKanat hapisanesinde ne kadar süre esir kaldıklarını hatırlamakta zorlanıyordu.

Fakat Tsunami'nin net hatırladığı bir şey vardı: pençelerinin arasında kırılan kemiklerin sesi.

Pençesiyle kumda bir delik açtı. *O DenizKanat'ı öldürmek zorundaydım. Kraliçe Scarlet bizi dövüşmeye zorladı. Arenadan çıkabilmenin başka yolu yoktu. Deliye dönmüştü. Ya o beni öldürecekti ya da ben onu öldürecektim.*

Bu düşünceleri bir türlü kafasından atamıyordu. Başını sallayıp kanatlarını kabarttı. Gülünç bir durumdaydı. Bir ejder mi, yoksa bir leş yiyici miydi? Ejderler vahşi savaşçılar olarak yaratılmıştı; birini öldürmek onu bu kadar sarsmamalıydı.

Ayrıca, Glory öldürücü zehriyle çok daha kötüsünü yapmıştı ve bu durumdan hiç de rahatsız görünmüyordu.

“Ne istiyorum biliyor musun?” dedi Clay üzgün bir ifadeyle. “Balık. Bir sürü balık. Ama yiyebileceğim büyük balıklardan, şu küçük, işe yaramazlardan değil.” ÇamurKanat kumsalda Tsunami'nin yanına oturdu. Karnının gurultusunu hepsi duyabiliyordu.

Sunny güldü. “Clay, hepimize yetecek kadar devasa bir domuz yakalayalı henüz bir gün oldu.”

“Devasa değildi,” dedi Clay. İç çekip kanatlarını indirdi. “Yeryüzündeki en küçük domuzdu.”

“Keşke havuçlarımı da yeseydin.” Sunny okyanusa bakmak için doğruldu. Güneş, kırılan ışık dalgalarını suyun üzerine dağıtırken turuncu gökyüzünde yükseliyordu. İncecik pençeler gibi görünen iki ay, dağların ardında gözden kayboluyordu.

“Ben çok ciddiylim,” dedi Starflight. Onca ÇamurKanat ve GökKanat bizi arıyorken burada, sahilde olmamız hiç güvenli değil.” GeceKanat dalgalardan uzak bir köşede pençelerindeki kumları temizlemeye çalışıyordu.

Tsunami’ye göre, Starflight endişelenip süreli mızıldandığı için Elmas Püskürten Delta’nın güneyine giderek koca bir günü boşa harcamışlardı. Evet, GökKanatlar onları arıyordu. Evet, ejderler GökKanat hapishanesinden kaçtığı için sinirlenmişlerdi. Bir de kaçarken Glory’nin kraliçeyi öldürmüş olma ihtimali vardı. Eğer öldürdüyse hepsinin deliye dönmüş olma ihtimali çok yüksekti.

Ama Tsunami daha fazla kaçmak istemedi. Ailesini bulmak istiyordu. Onun kim olduğunu öğrendiklerinde, DenizKanatlar’ın ailesini ve arkadaşlarını koruyacağından emindi.

En çok da Starflight’ın artık mızıldanmaya ve üstünlük taslamaya bir son vermesini istiyordu. Starflight’ın tavırları diğerlerini endişelendirdiği için birlikte hareket etmeleri zorlaşıyordu. Neredeyse Starflight’ın GeceKanatlar’ın elinden hiç kurtulamamış olmasını dileyecekti.

“Neden bu kadar endişelisin?” diye sordu Tsunami. “Bizi tekrar yakalarlarsa, GeceKanat arkadaşların tekrar gelip seni kurtarmaz mı?”Starflight öfkeli bir şekilde ka-

natlarını çırdtı. “Kendim için endişelenmiyorum,” dedi. “Hepimizi korumaya çalışıyorum.” Sunny’ye bakıp başını öne eğdi.

“Ben hepimizi koruyabiliyorum,” diye karşı çıktı Tsunami. “Hiç başınızı derde soktum mu?”

“Hımm,” dedi Glory. “Bir keresinde GökKanatlar bizi yakaladı ve kraliçe bizi neredeyse öldürüyordu.”

Tsunami, Glory’yi soğuk bir dalgayla ıslatabilmek için kuyruğunu suda çırpırdtı.

“Kes şunu!” dedi Sunny. “Artık kavga etmekten vazgeçin. Hepinize söylüyorum. Clay, durdur şunları.” Ayaklarının çevresinde dolanan minik balıklara bakan Clay’in dikkatini çekebilmek için kafasına vurdu.

“Ah, evet. Hadi bir de BüyükKanatlar’ımızı dinleyelim,” diye dalga geçti Glory. Bu sabah pulları tıpkı Sunny’ninkiler gibi altın rengiydi; fakat aralarda yer yer maviler vardı. Oturup Tsunami’ye doğru ağzını açarak zehirli dişlerini gösterdi.

Clay, Tsunami’nin kanadını dürterken, “Hey,” dedi. “Starflight’in endişelenmesi çok normal. Kraliçe Scarlet’in hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ama DenizKanatlar’ı bir an önce bulmak istediğinin farkındayım. Burada kavga etmek yerine gidip onları bulalım. Böylece yakın zamanda güvende olabiliriz.”

Tsunami bir kez daha gözlerini kısarak Starflight’a baktıktan sonra okyanusa döndü. Clay haklıydı; önemli olan ailesini ve hepsinin saklanabileceği güvenli bir yer bulmaktı.

“İnanamıyorum,” dedi Glory. “Ne kadar bilge ve ulu bir ejder.”

Kollarını Clay’in boynuna dolarken, “Bence öyle,” dedi Sunny. Starflight üzgün bir şekilde oturup kuyruğunu pençelerine vurdu.

Glory güneş rengi kanatlarını kapattı. “Peki ya şimdi ne olacak? ‘Hey, DenizKanatlar, kayıp prensesiniz bizde!’ diye bağırıp ejderlerin büyük bir sevinçle okyanustan çıkmalarını mı bekleyelim?”

Clay, “Kutlamayı unutma!” diye bağırırken bir martı ürkerek sışradı. “Hikâyenin sonunda bir de kutlama vardı! Kayıp DenizKanat prensesi eve döndüğünde, ailesi çok mutlu olmuştu ve bir kutlama hazırlamıştı. Kutlamayı hatırlıyorum. Koca bir balina yemişlerdi. Harika bir kutlamaydı. Bir balınayı tek başıma yiyebileceğime bahse girerim. Sizce kutlama yaparlar mı?”

“Kayıp Prenses sadece parşömenlerde yazılı bir hikâyeydi,” dedi Starflight. “Deniz Krallığı’nda bizi gerçekte neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yok.”

“Haklısın.” Clay’in kanatları düştü. “Belki de hiçbir şey umduğun gibi değildir, Tsunami. Ben de annemin beni bir inek karşılığında sattığını hiç tahmin etmezdim.”

“Hey,” dedi Glory. “En azından bir değil, iki ineğe satmış.”

“Hımm. İşte şimdi rahatladım,” dedi Clay.

Tsunami’yi bekleyen gelecek böyle olamazdı. Bundan emindi. Clay’in ailesi hakkında kurduğu hayaller gerçekleşmemiş olabilir; ama onunki farklı olacaktı. Özellikle de

yumurtasının Kraliyet Kuluçkası'ndan çalındığını öğrendiğinden beri her şeyin mükemmel olacağına inanıyordu.

DenizKanat kraliçesinin kızıydı.

Bir de Starflight'ın dediğine göre, kraliçenin diğer dişi yavruları ölmüştü. Tsunami, DenizKanat Krallığı'nın tek vârisiydi. Bir gün DenizKanatlar'ın kraliçesi olacaktı.

Evet, bu, bir gün kraliçe olabilmek için kendi annesiyle ölümüne savaşıacağı anlamına geliyordu. Fakat bunu istediği kadar erteleyebilirdi. Şimdilik buna kafa yorması gerekmiyordu.

Kanatlarını açıp tuzlu havayı tekrar içine çekti. Gözucuyla hâlâ kum tanelerinin arasından bir belirip bir yok olan küçük hayvanları izliyordu.

“Şimdi gidip DenizKanat Sarayı'nı aramaya başlayabilirim,” dedi Tsunami.

“Oraya mı gideceksin?” dedi Starflight telaşlanarak. Korkuyla gözlerini kırıştıtırırken bir yandan da kanatlarını açıp üzerlerindeki kumları silkeledi.

“DenizKanatlar'ı başka nerede bulabilirim ki?” diye sordu.

“Okyanusta yüzmek yeraltı mağarasındaki nehirde yüzmeye benzemez,” dedi Starflight bilmiş bir tavırla. “Güçlü akıntılar ve bir anda ortaya çıkan dalgalar var. Bir de dişleri olan büyük canlılar...”

“Ben de dişleri olan büyük bir canlıyım,” dedi Tsunami sırtarak.

Starflight gülmedi. “Bu hiç güvenli değil,” dedi. “Ya seni kaybedersek?” Tsunami keskin pençesini Starflight'ın o buruşturduğu burnuna saplamak istiyordu.

“Starflight, sakin ol,” diye araya girdi Sunny. “Tsunami her şeyin üstesinden gelebilir. Hem okyanusa girmezse ailesini nasıl bulacak?”

Clay, “Ah, hayır!” diyerek zıplamaya başladı. Kumları etrafa saçıyor, Sunny’yi neredeyse düşürüyordu. Sunny acıyla bağırarak Clay’in boynuna tutundu. Kuyruğunu yere vururken kum taneleri, deniz kabukları ve minik, şaşkın yengeçler havaya savruluyordu.

“Hey! Kes şunu!” dedi Glory gözlerini kapatarak.

“Peki ya biz ne yapacağız?” Clay büyük, kahverengi kanatlarını çırdı. “Bunu hiç düşünmemiştim. Tsunami, seninle DenizKanat Sarayı’na gelemeyiz. Suyun altında nefes alamayız. Sen suya girersen nasıl birbirimizi kaybetmeden yola devam edebiliriz?” Suya pençe atıp ıslak kumda derin oyuklar açtı. “Ne yapacağız?”

Clay’in bu telaşlı hâlleri Tsunami’nin çok hoşuna gidiyordu. Koca bir günün sonunda Clay, Deniz Krallığı’nın suyun altında olduğunu nihayet anlamıştı.

Glory, “Sen ciddi misin?” dedi Clay’e. “Onca coğrafya dersinden hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Clay şaşırıp kaldı. Yengeçler büyük pençelerinin arasından kaçıştı. “Ne?”

Starflight, “DenizKanatlar’ın suyun üstünde bir sarayları da var,” dedi. Sesinde, *Gördün mü, daha fazla çalışmalydın*, der gibi bir ifade vardı. “Bu yüzden KumKanat arkadaşları Blister gibi misafir ağırlayabilirler. Saray, Bin Pul Koyu’nda bir adada.”

“Ah,” diye iç çekerek oturdu Clay.

Sunny omzuna vurdu. “Bunu ben de hatırlayamadım,” dedi. “Yani oraya gidiyoruz, değil mi?”

“O kadar kolay değil,” dedi Starflight. Hem denizaltındaki hem de karadaki DenizKanat Sarayı gizli yerlerde. Diğer kabileler gibi ateşleri olmamasına rağmen bu savaşta başarılı olabilmelerinin sebebi bu. Hiç kimse yaşadıkları yeri bulup onlara saldıramıyor.”

“Tıpkı GeceKanatlar gibi,” dedi Glory iğneleyen bir tavırla.

“GeceKanatlar’la bir alakası yok,” diye bağırdı Tsunami. “DenizKanatlar gizemli ve havalı görünmeye çalışmıyor. Yalnızca topraklarını korumak için mantıklı hamleler yapıyorlar.”

“Bakmamız gereken binden fazla ada var ama muhtemelen...” Starflight sözünü yarıda kesip tekrar gökyüzüne baktı. “Siz de bir ateş kokusu alıyor musunuz?”

“Üç ay aşkına, Starflight. Sen her korktuğunda gidip ağaçların arasına saklanmayacağım.

“Bir saniye. Sanırım Starflight haklı,” dedi Sunny başını kaldırarak. “Kanat sesleri işitiyorum.”

“Ben de,” dedi Starflight. Sırtındaki dikenler korkuyla kalkarken hızla koşarak ağaçların arasına sıvıştı.

“Bu kadar uzaktan mı?” diye sordu Tsunami şüpheyle. “Gökyüzünde hiçbir şey görmüyorum.” Fakat tam bunu söylerken, kuzeybatıdaki dağlardan gelen, gökyüzüne sıçramış kan damlları gibi görünen kızıl benekler beliriverdi.

Bir grup GökKanat onlara doğru geliyordu.

“Hemen suya girin,” dedi Tsunami. Okyanus, ağaçlardan daha yakındı ve orada saklanabilirlerdi.

“Olmaz,” dedi Glory. Yere gömüldü, kanatlarını açtı ve renk değiştirdi. Pulları kum rengine dönüşünce adeta görünmez oldu. Onu gökyüzünden görmeleri neredeyse imkânsızdı. O kadar hızlı renk değiştirdi ki Tsunami, Glory’nin yerini göremiyordu. Glory bu taktikte gitgide ustalşıyordu.

“Peki. Hadi, Sunny.” Tsunami küçük KumKanat’ın yanında geldi.

“Ben gelmesem daha iyi,” diye bağırdı Sunny. “Ağaçların arasına girebilirim. Çok hızlı uçacağım.” Clay’in sırtından inip Starflight’in ardından kanat çırpı.

Tsunami ayağını sertçe yere vurup suyu etrafa sıçrattı. Glory boğuk, hırçın bir ses çıkardı.

“Denizde daha güvende olacağız,” dedi Tsunami öfkeyle. Endişeli bir ifadeyle gökyüzüne baktı. Kızıl benekler hızla yaklaşıyordu. Belki de Sunny saklanmayı başaramayacaktı. Fakat artık onu geri getirmek için çok geçti. Tsunami dönüp okyanusa daldı.

Clay ürkmüş yassı ve golyan balıklarını dışarı fırlatarak kendine çamurda bir oyuk açmaya başlamıştı bile. Çamur-Kanatlar nefeslerini bir saate kadar tutabildikleri için suya girebiliyorlardı.

Tsunami nefes alınca tuzlu su solungaçlarına girdi. İçine duman çekmek kadar keskin bir histi. Yeraltı mağarasındaki tertemiz suda yüzmeye hiç benzemiyordu. Üstelik akıntı onu hızla kumsala doğru geri çekiyordu.

Ama Tsunami kendini öne ve dibe doğru itip Clay'i geçti ve su derinleşince kanatlarını çırpmaya başladı. Onu gören bir grup minik, mor balık hızla kaçışmaya başladı. Oyuk derinleştikçe deniz yılanlarının sayısı artıyordu. Suda dalgalanan koyu yeşil bitkiler Tsunami'nin karnına değiyordu.

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Hiçbir hareketlilik olmadığını görünce cesaretini toplayıp suyun üstüne çıkmaya karar verdi. Sunny'nin güvenli bir yere saklandığından emin olmalıydı.

Başını sudan çıkarıp sahile doğru giderken kanat sesleri kulaklarında yankılanıyordu. Minik KumKanat güvende sayılırdı. Tsunami, Starflight'ın pençeleriyle Sunny'i ağaçların arasına doğru çekmeye çalıştığını gördü.

Başının üzerinden GökKanat hızıyla uçan turuncu bir şey geçti. GökKanatlar tüm kabilelerden daha hızlı uçabiliyordu. İlkinin ardında kırmızı bir ejder, onun hemen ardında da üç tane daha ejder vardı. Ejderlere doğru hızla yaklaşırlarken dev kanatları güneşi neredeyse tamamen kaplıyordu.

Tsunami hafifçe suyun içine girdi; fakat sanırım askerler okyanusta tek başına yüzen bir DenizKanat'ı fark edebilmek için fazla hızlı ilerliyordu. Belki de kaçan mahkûmları aramıyorlardı.

Sonra turuncu, burnundan ateşler çıkan, sol kanadının ucunda yara izi olan son ejderi gördü. Diğerlerinden daha yavaş uçuyor, başını öne arkaya çevirerek koyu gözleriyle dikkatlice etrafı süzüyordu.

Tsunami birden kendini nefesini tutarken buldu. Sunny'nin kuyruğu gözden kaybolduktan hemen sonra GökKanat ağaçlara doğru ilerlemişti.

Durdu; havada bir süre sabit durabilmek için kanatlarını çırptı.

Ağaçlara mı bakıyordu?

Sunny'yi görmüş müydü?

Ya diğerlerini geri çağırırsa? Askerler onlara birkaç kanat uzaklıktaydı; ama bir ses duydukları an ışık hızında oraya gidebilirlerdi. Sunny ve Starflight altı yetişkin GökKanat'la baş edebilecek kadar güçlü değildi.

Aslında tek bir GökKanat askeriyle bile baş edemezlerdi. İki birleşse, uyuyan bir yarasayla dövüşmekte bile zorlanırlardı.

GökKanat'ın burnundan duman çıktı ve sonra ağzını açtı. Arkadaşlarını kurtarmak için Tsunami bu askerin ağzını bir şekilde kapatmalıydı.

Hızlanmak için kuyruğunu suya vurarak büyük bir sıçrayışla sudan çıktı. Kanatlarıyla, GökKanat'ın karnına geçirebilecek gücü topladı.

Öksürürken ağzından ateşli bir duman çıktı ve karnını tuttu. Nefesi kesilmişti. İyileşip yardım çağırmadan önce Tsunami'nin birkaç dakikası vardı. Üzerine doğru eğildi, kuyruğuyla başına vurdu ve var gücüyle sırtına indi.

GökKanat neredeyse suya düşüyordu; ama son anda toparlayıp tekrar gökyüzüne yükseldi. Tsunami pençeleriyle kanatlarına vurup kuyruğuna doğru ilerlerken tüm ağırlığını vererek onu alt etmek istedi. Havada dövüşürken ejder ona göre çok büyük ve güçlüydü; onu boş anında yakalamak Tsunami için büyük bir şanstı. Eşit şartlarda dövüşebilmek için onu okyanusa çekmeliydi.

Turuncu ejder hırlayarak döndü. Burnundan çıkan alevler az kalsın Tsunami'ye isabet ediyordu. Tsunami hızla ejderi suya çektii; fakat ejder dev kanatlarını daha hızlı çırpıma başladı. Kanatlarından çıkan ses, bir kasırga uğultusu kadar şiddetliydi. Tsunami, ejder yavaşça yükseldikten kısa bir süre sonra diğer askerleri çağırarak kadar güçleneceğini anlamıştı.

Arkadaşlarımı yakalayamayacaksınız! diye düşündü Tsunami öfkeyle. Kuyruğundaki zayıf noktayı bulup dişlerini geçirdi. Ejder acıyla kıvrılırken Tsunami neredeyse düşecekti. Sonra kanadının altından Tsunami'ye bir kez daha ateş püskürttü.

Tsunami, ilk başta ıskaladığını düşündü. Sonra boyunda boylu boyunca devam eden bir acı hissetti. Alevli bir halatla pullarını kesmeye çalışıyorlar gibi hissediyordu.

Gözlerini kapatıp çenesini sıktı. Gözlerinin önünde uçan yıldızlar görmesine rağmen direnmeye kararlıydı.

Ejder aniden denize doğru sendeledi. Tsunami gözle-
rini açtı.

Clay yanmaz kanatlarını açarak ejderle Tsunami'nin
arasına girmişti. Pençelerini GökKanat'ın sırtına geçirince,
asker denize doğru sürüklendi.

Clay ve Tsunami, GökKanat'ı okyanusa doğru çektii.
GökKanat sürekli onlara karşı koymaya çalıştı; ama alev-
leri Clay'in yanmaz pullarına zarar veremiyordu ve suyun
altına girip nefesi kesildiği an dev kanatlarını kullanamaz
hâle gelmişti.

Suya düştükleri an Tsunami, GökKanat'ın başına doğ-
ru yüzdü ve kıvranmayı bırakana dek başını suyun altında
tuttu.

Bir süre sonra ikisi de GökKanat'ı bıraktı. Ejderin bed-
ni yavaşça suyun derinliklerine doğru yol olmaya başladı.

Birden Tsunami'nin pulları ürperdi. *Ya ben ya o.*

Kendini suçlu hissediyordu.

Neden acımasız ve umursamaz bir ejder değildi ki?

Ejderin ardından yüzüp kanatlarından birini kaldırdı ve
Clay'e baktı. Göz göze geldiklerinde, Clay hiç düşünme-
den diğer kanadını tutmak için yüzmeye başladı.

GökKanat'ı sürükleyerek kıyıya çıkardılar. Akıntı onla-
rı Tsunami'nin tahmin ettiğinden çok daha uzağa götür-
müştü ve koca bir ejderi taşıyarak yüzmek çok zordu.

Yorgunluğunu ve boynundaki yanığın acısını unutmaya
çalışarak dişini sıktı. O bir DenizKanat'tı. Burada güçlü
olmak zorundaydı. Okyanusun hâkimi oydu. Okyanusa
karşı yenik düşmeyi alsa kabullenemezdi.

Sahile geldiklerinde, diğer askerlerin gözden kaybolduğunu fark ettiler. Tsunami, ne zaman aralarından birinin eksik olduğunu anlayıp geri döneceklerini merak ediyordu.

Tsunami kumsalda GökKanat'ın yanına yığıldı. Clay, ejderin burnuna dikkatlice baktıktan sonra sırtına vurmaya başladı.

“Neyin var senin?” diye çıkıştı Glory. YağmurKanat kum tanelerinin arasından sıyrılıp görünebilmek için pullarını koyu kahverengiye dönüştürdü. Tsunami'ye baktı. “Bunu neden yaptın?”

“Ah, rica ederim,” dedi Tsunami. “Her zamanki gibi, hayatınızı kurtarmak için.”

“Tanımadığın ejderlere saldırarak mı?” diye bağırdı Glory. “Biraz sabretsen belki de bizi görmeden gideceklerdi. Ne yapıyorsun sen?” Kanadıyla Clay'i dürttü.

“Şey,” diye geveledi Clay. “Onu iyileştiriyorum.” Bir yandan GökKanat'ın sırtına vurmaya devam ediyordu.

“Ne?” diye bağırdı Glory. “Yaşamasına izin veremezsin!” Clay'in kolunu tutmaya çalışırken Tsunami onu itti.

“Onu öldürmek zorunda değiliz,” dedi Tsunami. “Onu bağlayıp burada bırakacağız.”

“Harika,” dedi Glory. “Ayak izlerimizi de bırakalım mı, ne dersin? Bir de gittiğimiz yerin haritasını veririz. Ya da herkes bizi bulabilsin diye ormanın bu kısmını ateşe vereyim. Kocaman kayaların üzerine EJDERLER BURADAYDI yazmamı da ister misin?”

“Pekâlâ!” dedi Tsunami. “İşte ejder önünde duruyor. Onu sen öldür o zaman.”

Glory yerde baygın yatan ejdere bakıp duraksadı. “Dövüşürken bana karşı koyamayan ejderleri öldürmüyorum,” dedi sonunda.

“Neden?” diye sordu Tsunami. “Eğer senin için bu kadar kolaysa yüzüne biraz zehir atıp erit onu.”

Glory pençelerini kuma gömüp kaşlarını çattı. Koyu mor kabarcıklar pullarına yayılmaya başladı.

Sunny ve Starflight da yanlarına geldi. Sunny GökKanat’a korku dolu bir bakış attı ve Tsunami onun arena dövüşlerinde sarayın başka bir bölümünde esir tutulduğunu hatırladı. Daha önce arkadaşlarını başka ejderlerle savaşırken görmemişti.

Sunny, “O İyi mi?” diye sordu Clay’e.

Yardım etmeye gelirken, “Bunu dene,” dedi Starflight. Clay yan tarafa geçti ve ejderi karnının üstüne doğru çevirdiler.

Sunny birden, “Ona neden saldırdın?” dedi. Küçük KumKanat’ın masum kuyruğu endişeyle bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

“Sizi kurtarmak için,” dedi Tsunami kırılgan bir tavrıyla.

“Ama hiçbir şey yapmamıştı,” diye karşı çıktı Sunny. “Sadece uçuyordu.”

Dördü birden Tsunami’ye kuytu köşelere saklanıp eğlence için masumları öldüren ejderlerdenmiş gibi bakıyordu. Tsunami öfkeyle kabardı.

“Sizi gördüğünü düşündüm,” diye gürledi. “Diğerlerini çağıracaktı. Ağzımı açtığını gördüm!”

“Ben de ağzımı açmışım,” dedi Glory. “O an muhtemelen esniyordu.”

“Muhtemelen mi?” dedi Tsunami. “Böyle emin olmadığın olaylarda hayatımızı riske atabilir miydin?”

Gerçekten esniyor muydu? Ona boşu boşuna mı saldırdım? Bu doğru olamaz. Tehlikeyi önceden gördüm ve doğru olanı yaptım. Öyle değil mi?

“En azından saldırmadan önce biraz düşünebilirdin,” dedi Starflight.

“Senin gibi sonsuza dek düşünmemi ister miydin? Düşün, düşün, her şeyden kork ve hiçbir şey yapma!” diye bağırdı Tsunami.

GökKanat aniden öksürdü ve burnundan sular fışkırdı. Clay sakin bir tavırla kanatlarını kabarttı.

“Ah, harika. Düşmanımız yaşayacak. Aferin size. Şimdi buradan gitmemiz gerek,” dedi Glory. Bir adım geri çıkıp gökyüzüne, diğer askerlerin gittiği yöne doğru baktı. “Şimdi onu ne yapacağız, yüce lider?”

Tsunami ne yapacağını bilmiyordu. Telaşla etrafına bakındı. Belki de onu sarmaşık dallarıyla bağlayabilirlerdi.

“Bir ağaç var,” dedi Starflight zıplayarak. “Ormanda.”

“Yok artık,” dedi Glory. “Ormanda bir ağaç mı var?”

“Dalga geçmenin kimseye bir yararı yok!” diye çıkıştı Tsunami.

“Yere düşmüş bir ağaçtan bahsediyorum,” dedi Starflight. “Onu kullanabiliriz. Glory, sen burada kal ve ona göz kulak ol. Clay ve Tsunami, hadi çabuk olun.”

Clay hızla harekete geçti. Tsunami bir süre duraksadı. Tamamen ayılmış olmasa da, askeri burada bırakma fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Ayrıca Starflight’tan emir almak onu daha da rahatsız ediyordu.

“Hadi, acele et,” dedi Sunny kanadıyla onu dürterek.

Ormanın derinlerine girmeden, yere düşmüş büyük bir ağaç vardı. Dalları kumların arasında sürünüyordu. Starflight bilmiş bir tavırla herkesi yönlendirmeye çalışırken, Clay ve Tsunami ağacı yuvarlayarak sahile getirdi ve GökKanat’a doğru sürükledi. *Sanki ağaç taşırken bize yol gösteren birine ihtiyacımız var,* diye düşündü Tsunami somurtarak.

Yanına vardıklarında, asker gözlerini kırparak uyanmaya çalışıyordu. Bir süre öksürdü ve o sersem hâliyle başını kaldırıp etrafındaki ejderlere baktı.

“Ağaç ne işe yarayacak?” diye sordu Tsunami.

“Ağacı üstüne koyacağız,” dedi Starflight. “Böylece buradan kıpırdayamayacak. En azından biz uzaklaşana kadar.”

Tsunami bunu söylemekten nefret ediyordu; ama güzel bir fikirdi. Clay’e yardım etti ve birlikte ağacı turuncu ejderin sırtına koydular. GökKanat yerinden kıpırdamaya çalıştı; fakat ağaç yüzünden kuma saplanıp kalmıştı.

“Ya buradan hiç kurtulamazsa?” diye endişelendi Sunny. Uzanıp GökKanat’ın burnundaki kumların bir kısmını temizledi. Ejder burnundan duman püskürtünce Clay onu geri çekti. “Belki de onu serbest bırakmalıyız.”

“Bunu yapamayız,” dedi Tsunami.

“Keşke ona saldırmayıydın,” dedi Sunny başını öne eğerek.

“Bence de,” dedi Glory.

“Pek akıllıca bir hareket değildi,” dedi Starflight diğerlerine katılarak.

Tsunami'nin kulakları kızardı ve kanatlarını açtı. "Bunu bilemezsiniz," dedi. "Belki de bir kez daha hayatınızı kurtardım!" Clay'e baktı; ama Clay sadece omuz silkti. *Des-teğiniz için teşekkürler*, diye düşündü Tsunami öfkeyle. *Tek amacım herkesi korumaktır.*

Küçük KumKanat'ın başını okşarken, "Dert etme, Sunny," dedi Clay. "Arkadaşları onu bulmak için geri dönecektir."

"Er ya da geç geleceklerdir," dedi Glory. "Şimdi gerçekten buradan gitmemiz gerek."

"Bekleyin," dedi GökKanat. Sesi boğuk ve derinden geliyordu. Kuyruğunu yere vurarak kıvıldamaya başladı. "Beni burada böyle bırakmayın."

Starflight ejderin görebileceği bir yere geçip ona baktı. "Unutma, seni öldürebilirdik," dedi. "Kehanet ejderlerinin şefkatli olduğunu unutma. Biz artık kimse ölmesin, barış gelsin istiyoruz. Buraya Pyrrhia'yı kurtarmaya geldik."

Glory gözlerini devirirken Tsunami, "Hadi canım!" dedi. "Bundan sonra GeceKanatlar'la takılmanı yasaklıyorum."

"Bence fena değildi," dedi Sunny. Starflight ona bakışlarıyla teşekkür etti.

"Sunny, cesaretlendirme şunu," dedi Glory.

Starflight nereye gittiklerini göremesin diye ejderin başına birkaç büyük yaprak serdi. Ormanı işaret ederek, "Güvenliğimiz için," diye mırıldandı.

Tsunami iç çekti. Ters yöne gitmeye devam ediyorlar-

dı. Fakat o yuvasına dönmek istiyordu. Okyanusa, Deniz-Kanatlar'a ve soylu ailesine kavuşmak istiyordu.

GökKanat onları dinlerken Tsunami karşı çıkamadı ve diğerleri çoktan Starflight'ı onaylamıştı. Herkes tekrar telaşlı ve gergin Starflight'ın dediklerini yapmaya hazırdı. Her şeyi onların o aptal pullarını kurtarmak için yapmış olsa da, hiç kimse GökKanat'a saldırmasını doğru bulmuyordu.

Göge doğru yükselirken ardında kalan okyanusa şöyle bir baktı.

Yakında, diye düşündü. Çok yakında kendi soyumdan ejderlerle bir arada olacağım.

3

Bin Pul Koyu, Tsunami'nin düşündüğünden çok daha uzaktı. Küçüklüğünden beri Pyrrhia haritası üzerinde çalışırdı fakat o resmi bu koca dünyaya uyarlamak çok zordu. Pençesi büyüklüğünde minik, sevimli adalar bulmayı ummuştu. Fakat uçsuz bucaksız okyanusun üzerinde uçarken ara sıra karşısına çıkan kaya parçalarından başka bir şey göremiyordu.

Bir tur atıp GökKanat'ı diğer yöne gittiklerine ikna ettikten sonra güneyde bir araya gelip okyanusa doğru uçmaya başladılar. Güneş batmadan küçük, kayalık bir adaya varmayı başardılar; ama Starflight'a bakılırsa Bin Pul Koyu'ndan hâlâ çok uzaktaydılar. Tüm mesafeyi ve hızlarını hesaplamıştı; hepsini bir bir diğerlerine anlattı. O anlatırken herkes uyuyakaldığından bir sonraki gün surat asıp durdu.

Tsunami, sadece kendine de olsa itiraf etmeliydi: Coğrafya bilgisi olan ve uçuş planları yapan biriyle seyahat etmek oldukça yararlıydı. İlk birkaç gün gördükleri her adada durdular, yakalayabildikleri balıkları ve martıları yediler, sonra da yollarına devam ettiler. Tsunami birkaç

kez okyanusa dalmayı denedi; fakat yüzme hızının uçuş hızına yetişemediğini fark edince hayal kırıklığına uğradı. Okyanusa girmenin tek iyi yanı, suyun boynundaki yarayı iyileştirmesiydi.

Dört gün sonra, Tsunami sonunda Bin Pul Koyu'nda bir adada uyandı.

Uyandığı sırada rüyasında yeraltındaki mağaralarının çöktüğünü ve ölmek üzere olduğunu görüyordu. Ve uyandığında, Clay'in gece uyurken yuvarlanıp üstüne düştüğünü fark etti. Söylenerek Clay'in altından sıyrıldı ve kuyruğunu Starflight'ın başının üzerine koydu.

Beş ejder, yüksek bir kayalığın ortasındaki bir mağarada sıkış tepiş yatıyordu. Clay'in kanatları içeri zar zor sığmıştı.

Peki güzel, bembeyaz bir kumsalda uyumak varken neden bu korkunç yerde uyuyorlardı?

Tsunami mağaranın girişine oturup Starflight'a baktı. Herkesin horlayarak uyumasından pek hoşnut değildi. Clay arka duvarda, iki pençesinin arasına Sunny'yi alarak uyumuştı. Starflight ise yanlarına kıvrılmıştı. Glory'nin kuyruğu bile Clay'inkinin üzerindeydi. Pulları gün ışığıyla birlikte altın rengi ve turuncu tonlarında parlıyor, uykusunda dönerken parlak kırmızı bir hâl alıyordu.

Starflight, GeceKanatlar'ın elinden kurtulduğundan beri tuhaf davranıyordu. Birden her konuda Tsunami'yle tartışmaya başlamıştı. Tsunami, "Hadi sahilde uyuyalım! Eğlenceli olur!" dediğinde, "Hayır, olmaz. Gizli bir mağarada uyumalıyız. Böylesi daha güvenli," dedi. Daha gü-

venliymiş! Burada, gecenin bir yarısında korkacak ne vardı sanki?

Fakat herkes ona o askere saldırdığı için hâlâ kızgındı. Bu yüzden hepsi Starflight'ın sözünü dinledi.

Bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

Tsunami, uyurken onu bir süre izledi. Herkes durmadan soru sorup şikâyet ederken grubu yönetmek çok zordu. Sadece onlar için en iyisini yapmak istiyordu. Bunu biliyorlar mıydı? Onları korumak için yüz GökKanat'la bile dövüşebilirdi. .

Belki de böyle yapmamalıyım. Belki de arkadaşlarım onları korumamı istemiyordur.

Tsunami masmavi parıldayan denize baktı. Ailesi, krallığı, Barış Pençeleri onu kaçırıp hayatını mahvetmese sahip olacağı her şey orada bir yerdeydi.

Belki de arkadaşlarıyla asıl sorunu farklı kabilelerden olmalarıydı. DenizKanatlar akıllı ve duyarlıyken, onlar inatçı ve ahmaktı. Belki de kendi kabilesindeki ejderlerle daha iyi anlaşacaktı. Ona kızmayacak, saygı duyacaklardı.

Orada oturup herkesin uyanmasını bekleyecek değil ya. Zaten uyansalar bile ailesini arama konusunda pek yarıdımıcı oldukları söylenemezdi.

Tsunami kanatlarını gerip mağaranın girişine doğru ilerlerdi. Aşağı süzülürken rüzgâr, burun deliklerinden geçip adeta ıslık çalıyor ve kuyruğunu çekiştiriyordu. Son anda kanatlarını açıp pençeleriyle kayarak suyun üstüne iniş yaptı. İçini büyük bir sevinç kapladı ve sonra suya daldı.

Sualtında daha yoğun bir yaşam olduğundan burada su daha sıcaktı. Suya her darbesinde binlerce balık kaçıyor gibiydi. Bir kısmı kum tanelerinin arasındaki pembe-si turuncu renkteki mercan kayalıklara girip gözden kayboluyordu. Yumuşak, koyu mavi bir ahtapot dalların ardından ona bakıyordu. Balıklar, perdeli pençelerinden kaçmaya çalışırken, Tsunami sudaki gümüş ve altın rengi yansımaları izliyordu.

Fakat onu karşılayan bir DenizKanat grubu görememişti.

Kraliçe Coral'ın kalesine giden yolu gösteren parlak denizanaları yoktu. Onu selamlayan bir denizatı süvarisi ve süslü ıstakozlar da.

Elbette Kayıp Prenses hikâyesindeki prensesin dönüş sahnesini hayal etmiyordu.

Tsunami oyuklarda saklanan canlılara baka baka mercan kayalıkların arasından yoluna devam etti. Yılanbalığı olduğunu düşündüğü çirkin bir balık ona baktı. Küçük turuncu-beyaz balık suda dalgalanan denizsakayığının içine girdi.

Yine de denizde yüzmeye alışık olmadığından biraz korkuyordu. Beklenmedik akıntılarla dengesini kaybediyordu. Tuzlu su, solungaçlarıyla büyük bir savaş veriyor gibi hissediyordu. DenizKanat içgüdüleri nereye gitmişti? Ait olduğu dünyada daha güçlü, daha hızlı ve daha sert olması gerekiyordu; böyle acınası bir hâlde değil.

Akıntılarla boğuşarak bir sonraki adaya kadar yüzdü. Burada da koyu mor eğrelti otlarıyla bezenmiş pembe

mercan kayalarından vardı. Kanatları ağrıyıp yorulduğundan kanatlarını genişçe açıp adanın yakınlarından suyun yüzeyine çıktı.

Mercan kayaların gölgelerinin arasından bir şey parladı. Çok büyük bir şey.

Tsunami okyanusta yaşayan büyük, dişli canlılardan birini görmüştü. Gördüğü bir köpekbalığıysa, onu öldürüp yemeleri için diğerlerine götürebilirdi. Bunu en çok da Starflight'ın yüzündeki ifadeyi görmek için istiyordu.

Kuyruğunu suya vurarak ona doğru yüzmeye başladı. Karşısında bir DenizKanat vardı.

Onu gördüğü an tüm pulları ürperdi. Bir yanı buradan sıvışıp arkadaşlarının yanına girmek istiyordu.

Ödleklik yapma, diye kızdı kendine. Bulmak istediğin şey buydu: kendi kabilenden bir ejder.

Derin bir nefes aldı. Bu tuhaf DenizKanat'ın koyu mavi boynuzları ve onunkinden birkaç ton daha açık, gök mavisi pulları vardı. Pençelerini ve kanatlarını hafifçe oynatarak kayalıklara doğru ilerliyordu. Başını dikkatli bir şekilde bir sağa bir sola çeviriyordu.

Bir süre onu takip etmekten zarar gelmez, diye düşündü. Kayalığın üs kısmına doğru sürünerek köşeden onu izledi. Mercana tutunmaya çalışırken yanlışlıkla siyah bir ıstakozla çarptı. İstakoz telaşla uzun bıyıklarını kabarttı ve kısıkaçlarını oynatmaya başladı. Tsunami'ye kısa bir süre baktıktan sonra saklandığı deliğe geri girdi.

Burada kayalık yosunla kaplıydı. Tsunami suda yavaşça ilerleyen birkaç deniz kaplumbağasının yanından geçti.

Deniz örümceği olduğunu düşündüğü büyük bir hayvan yosunları kemiriyordu. Gözleri ve mor bacak uçları ve sapsarı parlıyordu.

DenizKanat aniden durup etrafa baktı. Tsunami kayalığın arkasına saklandı. Pürüzlü kireçtaşı parçaları göbeğine batıyordu. Deliklerin birinden bakarak diğer ejderi izlemeye başladı.

Yavaşça dönüp okyanusun derinliklerine doğru dikkatlice baktı. Acaba onu duymuş muydu?

Neyse ki kafasını kaldırıp yukarı bakmadı. Ejder bir kez daha etrafını kontrol ettikten sonra kanatlarındaki şeritleri yakıp yoluna devam etti.

Hemen ardından kayalıkların arasındaki bir mağaradan bir başka ejder çıktı.

Humm, diye düşündü Tsunami. Bu, diğeri kadar yakışıklı değildi. Yeşil pulları harika görünüyordu; ama üzerindeki siyah sarmal şekiller pek hoşuna gitmemişti. Daha önce böyle bir ejder görmemişti. Yüzü de diğer ejder kadar güzel ve arkadaş canlısı durmuyordu. Bunun sebebi büyük ihtimalle sol gözündeki morluktu.

Tsunami bu ikisinin asker olduğundan şüphelendi. Eğer öyleyse, çok tuhaf davranıyorlardı.

İki ejder suyun üstünde süzülüp birbirine bakarken Tsunami'ye bu an hiç bitmeyecek gibi geldi. DenizKanatlar'ın şeritlerinden önce biri, sonra diğer yanıyordu. Yakınlarda hiç balık olmamasına rağmen pençelerini balıkları uzaklaştırıyor gibi hareket ettiriyorlardı.

Sonra sarmal desenli ejder mağaraya geri girdi ve mavi ejder yoluna devam etti.

Acaba bu DenizKanat askerlerinin aralarında bir ritüel miydi? *Sanırım kraliçe olabilmek için bunların hepsini öğrenmem gerekecek*, diye düşündü. İlk ejderin peşinden gitmek için kanatlarını açınca bir çift sarı çizgili balık altından sıyrılıp geçti.

Gök mavisı ejder, iki ada arasındaki alana doğru geldiği yoldan geri döndü.

Şimdi ya da asla, diye düşündü Tsunami. Bu ejderle tanışmayı diğerine tercih ederdi ve mümkünse bunu yalnızken yapmak istiyordu. Aynı anda kendini bir sürü ejdere tanıtmak daha zor geliyordu.

Ona yetişebilmek için kanatlarını açtı, kayalığın üzerinden dalıp ejderin tam önüne çıktı.

DenizKanat hareketlenmeyle birden irkildi. Şaşkın bir ifadeyle Tsunami'ye baktı. Gözlerinin mavisı, siyaha çalan bir koyuluktaydı.

Tsunami suyun yüzeyine çıktı. *Dışarı gel de konuşalım*, diye işaret etmeye çalıştı. Ne dediğini anladığını umuyordu.

DenizKanat bir koşu suyun yüzeyine çıkıp birden kaçmaya başladı. Kuyruğunu çarpınca sıçrayan sular Tsunami'nin suratına geldi. Tsunami, ejderin bu hareketine çok şaşırdı.

Hiç dostça bir davranış değil, diye düşündü. Daha hızlı ilerlemek için kuyruğunu sallayarak peşinden yüzmeye başladı. Ejder arkasına bakıp takip edildiğini gördüğü an, daha da hızlandı.

Neden kaçıyordu? Ve nasıl bu kadar hızlı gidebiliyordu?

“Dur!” diye bağırmaaya çalıştı Tsunami. “Yalnızca konuşmak istiyorum!”

Bu yöntem elbette işe yaramadı. Ejder yavaşlamadı bile. Ama sonra Tsunami’ye bakmak için arkasına döndü ve bir anda önüne çıkan balınayı fark etmedi.

Tsunami pençelerini sallayıp işaret etti. “Dikkat et!” diye bağırdı köpüklerin arasından.

DenizKanat balınanın yan tarafına çarpıp geriye doğru sendeledi. Balina, sırtındaki solungaçlar ve yüzündeki yumuşak ifadeyle ejderden biraz daha büyüktü. Balina, tuhaf bir ses çıkardı ve şaşkınlıkla DenizKanat’a göz kırptı.

Tsunami onu yakalayıp kuma doğru çekerken ejder hâlâ başını sallayarak yön değiştirmeye çalışıyordu.

Balina tekrar göz kırpıp yüzmeye devam etti. İki ejder arasında kuvvetli bir girdap oluştu.

Şimdi ne yapacağım? diye düşündü Tsunami. *Onu yukarı çıkarıp konuşmalıyım. Ama onu serbest bırakırsam tekrar kaçmaya çalışabilir.*

Kaşlarını çatıp ejdere baktı. En azından kaçmaya çabalamıyordu. Pençelerinin altında, kumun üstüne yatıp meraklı gözlerle onu izliyordu.

Tsunami tekrar suyun yüzeyini işaret etti. Gün ışığı, altın rengi cam parçaları gibi suyun yüzeyinde parlıyordu.

Ejder başını yana eğdi. Sırtındaki parlak şeritler önce hızlı, sonra yavaş bir şekilde parlamaya başladı.

Peki, diye düşündü Tsunami. *Bunu da başarabilirim. Belki de beni deniyordur.*

Önce burnundaki, sonra kuyruğundaki ve son olarak

da kanatlarındaki şeritleri yaktı. *Gördün mü? Benim şeritlerim de parlıyor. Ben bir DenizKanat'ım. Şimdi gidip konuşalım.*

Tekrar kaçmaya çalışırsa yakalayabilmek için yavaşça kanatlarını açıp yukarı kaldırdı. Ejder yukarı doğru güçlkle ilerlerken ona karşı koymaya yeltenmedi. Bu hareketinden cesaretlenen Tsunami, yüzeye biraz daha yakın yüzmeye başladı. Ejder de onu takip etti; ama kısa bir süre sonra durup etrafına bakındı.

Bu kez boynundaki ve kuyruğundaki şeritler parladı.

Tsunami de hemen onu taklit ederek bir kez daha şeritlerini yaktı.

DenizKanat kanatlarını açınca öyle bir ses çıktı ki, balıklar kaçıp kayalıkların arasına saklandı. Tsunami'ye doğru hafif bir hamle yaparak pençeleriyle ona uzandı.

Tsunami, gözlerine köpük fırlatıp pençelerini burnuna geçirerek bağırmaya başladı. Ona neden saldırdığını bilmiyordu. Belki de karşısındaki krallığa ihanet etmiş bir DenizKanat'tı. Belki de toprağını ya da hazinesini koruyordu. Belki de onun buralarda izinsiz dolaşan bir ejder olduğunu düşünmüştü. Gerçi önce kaçmaya çalışmasına, sonra da sebepsizce saldırmasına bakılacak olursa, biraz hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu.

Benim kim olduğumu öğrenince yaptıklarına pişman olacak! diye düşündü öfkeli bir tavırla.

Tsunami, arka ayaklarıyla ejderin karnına sert bir tekme attı. Öksürerek ağzından bir sürü köpük çıkardı ve sırtüstü düştü. Tsunami kanatlarını açtı, hırladı ve suyun yüzeyine çıktı.

Havaya doğru fırlarken gökyüzünde kalabilmek için kanatlarını çırpı. Uzaktaki mağarayı ve onu arayan arkadaşlarının endişeli ifadelerini görebiliyordu.

Hemen arkasında dev bir sıçrama işitti. Diğer Deniz-Kanat sudan çıkmıştı. Gökyüzüne doğru yükselip kuyruğunu iki kez suya çarparken yarattığı kocaman dalgalar dört bir yana savruldu.

Gökyüzünde çok daha büyük görünüyordu. Kancalı pençeleri gün ışığında parlıyordu. Koyu mavi gözleri Tsunami'nin kanatlarına kenetlenmişti.

Kendi krallığından tanıdığı ilk ejder onu öldürmeye geliyordu.

Tsunami, arkadaşlarının bulunduğu adaya doğru yöneldi. DenizKanat kuyruğunun dibindeydi. Homurdanarak bir şeyler söyledi; ama Tsunami rüzgârdan ne dediğini duyamadı.

Clay'in tepeden atlayıp havada süzüldüğünü gördü. Yardıma ihtiyacı vardı. Kanatlarını hızla bükerek dün gece uyumak istediği sahile doğru yol almaya başladı. Diğer üçü mağarada güvendiği. Clay'le bu DenizKanat'ın üstesinden gelebilirlerdi.

Yani öyle umuyordu.

“Dur!” diye bağırdı onu kovalayan ejder. Bu sefer sesi yüksek çıktı. “Ne yapıyorsun? Ne oldu?”

Tsunami'nin kanatları tekledi ve neredeyse okyanusa düşüyordu. Etrafında dönerek tepe ve sahil arasında gezindi. Bir yandan da Clay'in havada yuvarlak çizerek hareketlerini gözlemlediğini fark etti.

Diğer DenizKanat da durdu. Aralarında iki ejder mesafesi vardı. Burnundaki çiziklerden kan geliyordu.

“Ne oldu?” diye bağırdı Tsunami öfkeyle. “Az önce sen bana saldırmadın mı?”

“Kesinlikle öyle bir şey yapmadım!” diye karşı çıktı ejder. Burnundaki parlak şeritler belirmeye başladı. “Sandım ki...” Gitgide daha da utanıyordu. “Benden hoşlandığını söylemiştin!” diyerek sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

“Ben öyle bir şey söylemedim,” dedi Tsunami şaşkınlıkla.

DenizKanat kaşlarını çattı. “Açık bir şekilde benden hoşlandığını söyledin ve bana eşlik etmek için buraya kadar beni takip ettin.”

Duyduklarının üzerine Tsunami neredeyse yere düşecekti. “Kafasında kurduklarına inanan bir ahtapot beyinlisin,” diye bağırdı.

“Tamam, belki tam olarak bu kelimeleri kullanmamış olabilirsin,” dedi. “Kabul ediyorum, hareketlerini anlamak biraz zordu. Hatta çok zordu. Ama verdiğin mesaj apaçık ortadaydı. Yoksa neden peşimden gelesin ki?”

“Tüm bunları ne zaman söylediğimi düşünüyorsun?” diye sordu Tsunami. “Bana saldırdıktan hemen sonra mı?”

Ejder burnuna dokunarak acıyla yüzünü buruşturdu. “Asıl saldıran sendin,” dedi. “Söylediklerinden sonra sana iyi davranmaya çalışıyordum.”

“Yeter,” dedi Tsunami. Belki de ejderin hareketlerini yanlış anlamıştı. Belki de onu DenizKanat geleneklerine göre selamlamıştı ve Tsunami'nin bundan haberi yoktu. Eğer öyleyse, burnuna yazık olmuştu. Suçlu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Belki de hemen savunmaya geçmesi gereksizdi. “Sana dediklerimden tam olarak ne anladığını söyle.”

İç çekti. “Ben, ‘Burada ne arıyorsun?’ dedim ve sen de...” Durup pençeleriyle başını ovuşturdu. “Sen de, ‘Hey, parlak dişli! Üç pençene bayılıyorum. Keşke burnun balık olsaydı da yiyebilseydim. Kanatlarının sesi de köpek-balığı horultusu gibi,’ dedin.”

Tsunami bir kahkaha patlattı.

“Tamam, anladım,” dedi pek anlamamış olsa da. Acaba DenizKanatlar’ın espri anlayışı biraz tuhaf mıydı? Onun da mı böyle olması gerekiyordu? “Hepsi senin uydurman.”

DenizKanat, Tsunami’ye dik dik baktı. “Şimdi gerçekten bunların hiçbirini söylememiş gibi mi davranacaksın?”

“Elbette söylemedim,” dedi Tsunami. Belki de şaka yapmıyordur. Belki psikolojik sorunları vardır. “Tek kelime etmedim ki. Suyun altındaydık, unuttun mu?”

Tuhaf DenizKanat havada birkaç kez kanat çırpıtı; mavi pulları boyunca sırtında uzanan şeritler parladı. Yüzündeki şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı ve somurtarak Tsunami’ye baktı.

“Kimsin sen?” diye sordu.

“Ben bir DenizKanat’ım,” dedi Tsunami. “Tıpkı senin gibi. Bu yüzden aramızın bozulmasına hiç gerek yok.”

“Su dilini konuşamayan bir DenizKanat mı?” diye homurdandı. “Olur şey değil. Gerçekten, nesin sen? Nasıl kendini bir DenizKanat’a benzetebildin?”

Tsunami birden üzüldü. Su dili mi?

DenizKanatlar’ın kendilerine özgü bir dili mi var?

Tabii ki var, dedi sonra. Birden içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissetti. *Elbette bu dili bana kimse öğretemedi.*

Bariş Pençeleri hayatımı mahvetme konusunda bir kez daha beni şaşırtmadı.

Bunu daha önce nasıl düşünemedi ki? Üç ay aşkına, Clay kadar kalın kafalıydı. Deniz ejderlerinin denizaltında koca bir sarayları vardı. Tabii ki orada iletişim kurmanın bir yolunu bulmak zorunaydılar. Her konuşmak istediklerinde suyun yüzeyine çıkmazlardı ya.

Perdeli ayaklarına bakıp iki DenizKanat'ın şeritlerini yakarken yaptıkları hareketleri hatırladı. Pençe işaretleri ve parlayan şeritler... Hiç farkına varmadan şeritleriyle saçma sapan şeyler söylemiş olmalı. *Ama onların dillerini bile konuşamazken nasıl DenizKanatlar kraliçesi olabilirim ki?*

Neden kimse bana bundan söz etmedi?

Clay daha önce kendi kabilesinden bir ejderle tanışmamıştı. Bu yüzden ÇamurKanatlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fakat aynı durum Tsunami için geçerli değildi. Onları yetiştiren muhafızlardan biri DenizKanat'tı.

Neden Webs ona DenizKanat dilini öğretmemişti? En azından farklı bir dilleri olduğunu söyleyebilirdi.

DenizKanat parşömenlerini düşününce, sualtında geçen birçok diyalog olduğunu fark etti. Mesela Kayıp Prenses hikâyesinde kayıp prensesin ailesini bulduğu sahnede. Tsunami hep bunun bir anlatım tekniği olduğunu düşünmüştü; farklı bir dil olacağı aklının ucundan geçmemişti.

Başımı kaldırıp DenizKanat'ın koyu mavi gözlerine baktı. DenizKanat şaşkın bir ifadeyle boynunu yana eğmişti.

“Suçlu hissetmediğini görüyorum,” dedi DenizKanat. “Sanki üzgün gibisin. Ve yalandan üzgün gibi görünme-

nin zor olduğunu farkındayım.” Tsunami’nin perdeli pençelerine bakarak başını salladı. “Peki nereden geldin ve neden böyle tuhafısın?”

Tsunami sinirlendi. “Tuhaf falan değilim,” diye çıktı. “Sadece beni bazı aptallar büyüttüğünden...”

Bakışları birden Tsunami’nin arkasına doğru kaydı. “Dikkat et!” diye bağırdı. Kuyruğuyla vurup onu yere yığdı. Tsunami şaşkınlık ve sersemlikle suya doğru döndü. Doğrulmaya çalışırken kanatları suya girdi.

Tuhaf DenizKanat havada Clay’le boğuşuyordu.

Tsunami şok oldu. DenizKanat yetişkin bir ejderdi ve Clay’den daha iriydi. Dişleriyle, pençeleriyle ve kuyruğuyla saldırmaktan da hiç çekinmiyordu. Clay, dost olma ihtimali yüksek bir ejderi incitmemek için geri çekiliyordu. Başını ön pençelerinin arasına alarak dalmaya çalıştı; fakat DenizKanat, Clay’i kuyruğundan yakalayıp pençelerini acımasızca pullarına geçirdi. Clay acıyla inledi.

Diğer ejder onu okyanusa doğru çekmeye başladı. Orada tüm DenizKanat yeteneklerini kullanabilecek ve Clay’i boğacaktı.

“Clay!” diye acıyla bağırdı Sunny kendini mağaradan dışarı atarken.

Oraya ilk varan Tsunami oldu. Kuyruğuyla DenizKanat’ın kafasına vurdu, kanatlarını pençelerinin arasına aldı ve şaşkınlıkla arkasına dönünce ejderi birden çekip Clay’den uzaklaştırdı. Avına tekrar ulaşabilmek için Tsunami’nin etrafında dönmeye çalıştı; ama Tsunami kanat-

larıyla onu durdurup yüzüne doğru saldırdı. DenizKanat geri çekilince, Clay uçup kaçmayı başardı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı DenizKanat Tsunami’ye. “Seni bu ÇamurKanat’tan korumaya çalışıyordum.”

“Hayır, korumana gerek yok!” diye bağırdı Tsunami. “O benim arkadaşım!”

“Ama...”

Sunny, DenizKanat’ın sırtına vurdu, kanatlarının arasına geçip pençelerini boynuna doladı. “Onu rahat bırak!” diye bağırdı.

DenizKanat şaşkın görünüyordu. Omuzlarını oynatıp boynunu çevirerek sırtındakinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sunny kanadına bir tekme atınca DenizKanat acıyla bağırdı.

“Bu da benim diğer arkadaşım,” dedi Tsunami. “Sunny, lütfen canını çok yakma. Yardımına ihtiyacımız var.”

“Bu ufacak ejderin canımı yakabileceğini pek sanmıyorum,” dedi DenizKanat.

Sunny onu tekrar tekmeledi. “Clay’e saldırmayacağına söz ver,” dedi.

Clay’in gözleri, DenizKanat’ın tepesinde dolanan kah-verengi ejdere kaydı. Clay telaşla başını DenizKanat’a sürerken ona tekrar saldırıp saldırmaması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

“ÇamurKanatlar bizim düşmanımız,” diye hırladı DenizKanat Tsunami’ye. “Eğer bunu bilmiyorsan, Kraliçe Coral’ın askerleri seni yakalayıp hainlikten cezalandırmadan önce Bin Pul Koyu’nu hemen terk et.”

“Ben hain değilim,” dedi Tsunami. “Clay de senin düşmanın değil.” Başını kaldırıp Clay’e, sonra tekrar Deniz-Kanat’a baktı. “Biraz saygılı olmayı öğrensen iyi olur, ah-tapot beyinli. Biz kehanet ejderleriyiz.”

“Riptide,” dedi Sunny tekrar. “Komik bir isimmiş.”

“Ben sevdim,” dedi Tsunami. “Vahşi ve korkutucu, tıpkı benim gibi.”

Riptide, kuyruğunu kuma vura vura sahilde dolaşıyordu. Gök mavisini pulları gün ışığında parlıyordu. Karnında pençe izleri, kuyruğunda ise eskiden kalmış gibi görünen bir ısırık izi vardı. Tsunami, Riptide’in kendisinden sadece birkaç yaş büyük olduğunu düşünüyordu. Artık burnundaki çizikler kanamıyordu. Tsunami, *keşke izler de kayboldu*, diye düşündü. Bence darbelerinden önce harika bir burnu vardı.

“Peki,” dedi. “Barış Pençeleri gerçek mi yani?”

“Maalesef,” diye homurdandı Glory.

Riptide, Glory’ye baktı ve Tsunami içinde tuhaf bir kıskançlık hissetti. Glory büyük bir kayanın üzerine konup kanatlarını güneşe doğru açmıştı. Gümüş ve pembe pulları parıl parıl parlıyordu.

“Herkes Barış Pençeleri’ni tanıyor sanıyordum,” dedi Sunny.

“Sadece kulaktan kulağa yayılan dedikoduları biliyordum,” dedi Riptide. “Hiçbir kabilenin kraliçesi barış ha-

reketinin üyeleriyle karşılaşmaktan hoşnut olmayacaktır. Başka kabilelerle işbirliği yapıp yumurtaları çalan ejderler...” Başını salladı. “Kraliçe Coral, Barış Pençeleri’ne destek veren tüm ejderleri öldürür.”

Clay, kuyruğunu suya sokmuş oturuyordu. Riptide’in pençelediği yere biraz çamur sürdü. Sunny yanına oturup Riptide, Clay’e ne zaman yaklaşırsa, ona hırçın bakışlar atıyordu.

“Siz kehanet ejderlerisiniz. Gerçekten. Tıpkı anlatıldığı gibi. Demek gerçekmiş.” Riptide durdu, derin bir nefes alıp verdi. “Ve buradasınız. DenizKanat topraklarında. Tıpkı...” Tekrar Tsunami’ye bakıp etrafta gezinmeye devam etti.

“Evet, çok heyecanlı bir hikâye olduğunu biliyorum,” dedi Tsunami. “Ama gerçekten güvende olabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var. Barış Pençeleri bize çok kötü davrandı. DenizKanatlar topraklarında bizi misafir eder ve korur diye düşünmüştüm.”

“Belki de,” dedi Riptide tereddütle. “Yani hepiniz mağarada mı büyüdünüz?” Tsunami’nin önünde durup gözlerinin içine baktı. “Okyanus olmayan bir yerde mi? Hiç okyanusa girmedin mi?”

En çok bu kısma şaşırılmıştı. “Oradan kaçana kadar girmedim,” dedi Tsunami.

“Berbat bir durum,” dedi Riptide.

“Teşekkürler,” dedi Tsunami kanatlarını açarak. “Biliyorum. Acınası bir hayat yaşadığımızı söyleyip duruyordum; ama bu ejderler hep bana karşı çıkıyordu.”

“Ben çıkmıyordum,” dedi Glory.

“Barış Pençeleri’nin size bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Riptide pençelerini kuma vurarak.

“Bir de bana sor,” dedi Tsunami. “Çok kötü kalpliler.”

“Webs bile seni okyanusa götürmedi mi?” diye sordu Riptide.

“Webs’i tanıyor musun?” diye sordu Sunny.

Riptide başını öne eğip kaşlarını çattı. “Kabilede çok ünlü. Savaşta kaçtığını, sonra geri gelip kraliçenin yumurtalarından birini çaldığını herkes biliyor. En azından Kraliçe Coral çalanın o olduğuna emin. Ama yumurtayı Barış Pençeleri için mi, yoksa başka bir sebepten mi çaldığı bilinmiyor. Barış Pençeleri’nden pek bahsetmesek iyi olur.”

“Kimse yumurtayı kehanete dahil olmak için çaldığını düşünmedi mi?” diye sordu Starflight.

Riptide başını salladı. “Bazıları düşündü. Ama yine kimse bu konudan bahsetmedi. Kraliçe Blister kehanet hakkında konuşulmasından hoşlanmadığından bu konuyu da yasakladı.”

Tsunami yüzünü buruşturdu. “DenizKanatlar’ın konuşabileceği konulara Blister mı karar veriyor?”

Riptide dönüp yerden büyük bir deniz kabuğu aldı ve pençeleri arasında çevirmeye başladı. “Tanışınca ona Kraliçe Blister diye hitap etmen gerekecek,” dedi.

“Biz onu kraliçe seçene kadar öyle bir şey olmayacak,” dedi Tsunami cesurca. “Her şey bize bağlı, unuttun mu?”

Riptide gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu.

“Şey,” diye kekeleydi Starflight. “İyi ve zeki biri. Yani bence muhtemelen...”

Tsunami başını yana yatırıp ona baktı. Ne zirvalıyordu böyle? Starflight’ı susturup pullarının arasındaki kumları temizlemeye devam etti.

Clay, “Webs’i tanıyor muydun?” diye sordu Riptide’a.

DenizKanat başını öne eğdi. “Pek sayılmaz. O savaş-tan kaçtığımda iki yaşındaydım. Fakat tüm hayatım boyunca kabileye ihaneti hakkında konuşulanları dinledim.” İç çekti. “Bunca zaman seni hiç okyanusa götürmediğine gerçekten inanmıyorum.”

“Götürmedi,” dedi Tsunami. “Su dilini de öğretmedi. Keşke Barış Pençeleri burada olsaydı da hepsini ısırıp paramparça etseydim.”

“Aslında yalnızca bizi korumaya çalışıyorlardı,” diye lafa girdi Sunny. “Kehaneti gerçekleştirebilmek için hayatta kalmak zorundaydık.”

Tsunami öfkeleni, Sunny de ona kızgın bir bakış attı.

“Ama kehanette,” dedi Riptide. Glory’yi işaret etti. “Bir GökKanat olduğu söyleniyor. O bir GökKanat değil.”

“O durum biraz karışık,” dedi Tsunami, Glory’nin deniz yeşili pulları hafifçe dalgalanırken. “Her neyse. Aslında kehanet pek de umurumuzda değil. Gerçek ailelerimizi arıyoruz.”

“Benim umurumda,” diye karşı çıktı Sunny. Yan taraftan Clay’i dürttü ve o da başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti.

Starflight boğazını temizledi; fakat Tsunami, yine nu-

tuk çekmeye başlamadan hemen araya girdi. Starflight'ın yumurtası çalınmamıştı. GeceKanatlar yumurtayı kendileri teslim etmişlerdi. Bu yüzden belki de yuvasına dönmek gibi bir niyeti yoktu; ama Tsunami için bu çok önemliydi.

“Birkaç gün önce, yumurtamın Kraliyet Kuluçkası'ndan çalındığını öğrendim,” dedi Tsunami. “Yani... belki ailem beni arıyordur. Belki de ben, Kayıp Prenses'im. O parşömeni biliyor musun?”

Riptide bu kez yüzündeki gülümsemeyi saklamadı. “Biliyorum,” dedi. “Okulda okumak zorunluydu.”

Starflight, “Okul,” dedi. Sesinde, Clay yemekten bahsederken duymaya alışkın olduğu o hüznünlü ton vardı.

“Zorunlu mu?” diye tekrar etti Tsunami. Tuhaf bir durumdu. Sonuçta bu gerçek bir tarihî belge değil, bir masaldı. Ayrıca hikâyeden dolayı en sevdiği parşömenlerden biri olsa da, daha iyilerini okumuştı.

“Ama sizi oraya götüremem,” dedi Riptide sert bir ifadeyle. “Onun gelmemesi gerek.” Başıyla Clay'i dürttü.

“Az önce söylediklerimizi duymadın mı?” dedi Tsunami öfkeyle. “O sıradan bir ÇamurKanat değil. Burn'un ya da GökKanatlar'ın arkadaşı falan da değil. Ona güvenebilirsiniz.”

“Belki de burada kalmalısınız,” diye bir öneride bulundu Riptide. “Kraliçe Coral'ı buraya getirebilirim.” Siyah, sarmal desenli yeşil ejderle tanıştığı diğer adaya doğru baktı. Tsunami, şu an diğerlerinden destek istediğini düşünüyordu.

“Hayır,” dedi. “Biz de seninle geleceğiz.”

“Kraliçe Coral’la yeterince sorun yaşıyorum zaten,” diye çıkıştı Riptide. “Bu yüzden bu kadar uzak bir yerde gözcülük yapıyorum. Saraya bir ÇamurKanat götürmek kendi dişimi çekmek gibi bir şey olur.”

“Ay!” diye bağırdı Sunny. “Ejderleri gerçekten bu şekilde cezalandırıyorlar mı?”

Tsunami, bu sorunun cevabını duymak istemiyordu. Ailesiyle tanışmadan önce onlar hakkında korkunç izlenimler edinmek istemiyordu. “Bir de böyle düşün,” dedi. “Ya Kraliçe Coral kayıp kızıyla tanıştığını ve onu buraya getirdiğini öğrenirse?”

Riptide kıpırdanıp suratını buruşturdu. “Seni götürsem; diğerleri burada kalsa?” diye sordu. “En azından Kraliçe Coral izin verene kadar.”

“Hayır,” dedi. “Hep birlikte gideceğiz. Kehanet ejderleri olduğumuzu öğrenince bir sorun kalmayacak.”

Riptide iç çekti. “Peki. Ama onun gözlerini bağlamamız gerek.” Çenesini kaşıyarak diğer üç ejdere baktı. “Aslında hepsinin gözlerini bağlasak daha iyi olur.”

“Benim size ne zararım olur ki?” diye sordu Glory. “Korkunç YağmurKanatlar’ı toplayıp evinizin çatısında mı uyuyacağım? Benim kabilemden kimsenin korkmadığını sanıyordum.”

“Korkmuyoruz,” diye karşı çıktı Riptide. “YağmurKanatlar’dan korkmak mı? Daha neler!”

Glory’nin pullarındaki yeşil dalgalanmalar önce çoğaldı, sonra hepsi yok oldu. “Harika,” dedi. “O zaman gözlerimi bağlamana gerek yok.” Başını sallayarak okyanusa doğru döndü.

Riptide tereddütle Starflight ve Sunny'ye baktı.

“GeceKanatlar her şeyi bilir,” dedi Starflight gururlu bir ifadeyle. “Onlardan bir şey gizlemeye çalışmanın bir yararı yoktur. Yani bizden. Güçlerimi kullanarak sarayınızın yerini bulabilirim.”

Tsunami gözlerini devirdi. Diğer ejderlerin bildiği kadarıyla, Starflight'ın böyle bir gücü yoktu. Fakat DenizKanat'ın böyle bir gücü olduğuna inanmasını onların işine yarayabilirdi.

Tsunami, “Lütfen onunla tartışma,” dedi Riptide'a. “GeceKanatlar'ın ne kadar muhteşem ejderler olduğundan bahsetmeye başlarsa, onu asla susturamayız.”

Starflight kızgınlıkla kanatlarını kabarttı. Riptide kendi kendine söylenerek kayalıkların alt tarafındaki sığ suya baktı.

“Benim gözlerimi bağlayabilirsin,” dedi Sunny. “Sorun değil.”

“Gözlerini bağlarsan, benim sırtımda gelebilir,” dedi Tsunami. Küçük KumKanat'ın ona güvenle yaslandığı günleri özlemişti. GökKanat askerine saldırmasının üzerinden koca dört gün geçmesine rağmen, Sunny onun yanındayken hâlâ ürkek ve gergin davranıyordu. Tsunami hiç sebep yokken her an rastgele birine saldıracakmış gibi.

“Benim sırtımda da gelebilir,” diye söze atladı Starflight. Tsunami somurtarak ona baktı. Onun yerine geçebilmek için neden bu kadar çaba gösteriyordu ki?

“Demek yeterince güçlü olduğunu düşünüyorsun,” diye meydan okudu.

“Tabii ki güçlü,” dedi Sunny. “Ben onunla giderim, sen de Clay’e yol gösterirsin.”

Peki, öyle olsun, diye düşündü Tsunami. Sanırım şu an herkes emir verme yetkisine sahip.

Riptide bir sürü uzun, kalın ve siyah deniz yosunuyla geri geldi. Sunny birden az önceki teklifinden pişman olmuş gibi görünüyordu. Ama yine de DenizKanat deniz yosununu sıkıca başına bağlayarak gözlerini kapattı.

“İyy,” dedi titreyerek. “Islak ve yapışkan.”

Clay, Riptide gözlerini daha rahat bağlayabilsin diye başını eğerken, “Islak ve yapışkan şeyleri severim,” dedi.

“Tuhafmış,” dedi Glory.

Riptide tüm dikkatini deniz yosununu Clay’in geniş kafasına bağlamaya vermişti. Bağladığında, ortaya gözü kapalı bir ejderden çok bir ahtapot Clay’in beynini yemeye çalışıyormuş gibi bir görüntü çıktı. Clay bu durumdan tabii ki şikâyet etmedi. Aç kalmak dışında hiçbir konuda şikâyet etmezdi. Bu, Tsunami’nin en sevdiği yönlerinden biriydi.

Sunny, Starflight’ın sırtına çıkarken Tsunami ona yardım etti. Onu kanatlarının arasındaki dar alana yerleştirmeye çalıştı. KumKanat küçüktü; ama Starflight, Tsunami ya da Clay kadar yapılı değildi.

“Taşıyamazsan söyle de ben taşıyayım,” dedi Tsunami.

Starflight derin bir nefes alarak başını salladı. Sunny uzanıp başını boynuna koydu ve ön pençelerini güvenle omuzlarına doladı. Bu sırada Starflight’ın kanatları ürperdi ve hafifçe titredi.

Tsunami, Clay'e dönüp kanadının ucunu okşadı.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu. "Havadayken böyle yaparsam beni takip edebilir misin?"

"Sanırım evet," dedi Clay tereddütle.

Oturduğu kayadan aşağı atlarken, "Ben diğer tarafta uçacağım," dedi Glory. Uzanıp Clay'in diğer kanadını dürttü. "Böylece birlikte seni idare edebiliriz."

Clay hafifçe başını sallayınca deniz yosununun gevşek kalan kısmı boynuna çarptı. "Çok tuhaf bir his," dedi. "Nehir kadar karanlık. Neyse ki burada nefes alabiliyorum. Nefes almayı seviyorum. Nefes alamamaktan çok daha iyi."

"Çok hızlı gitme ve beni dinle," diye emretti Tsunami.

"Bizi dinle," diye söze girdi Glory. "Seni boğmayacağımıza söz veriyoruz." Tsunami'ye sert bir bakış attı.

Birini boğmak istesem, listenin başındaki isim belli, diye düşündü Tsunami ona ters ters bakarken. "Pekâlâ, hadi gidelim," dedi Riptide'a.

Gök mavisi DenizKanat görmediğinden emin olmak için pençelerini Clay'in yüzüne doğru salladı. Sonra ardında onu takip eden ejderlerle göğe yükseldi.

Tsunami uçarken Glory ve Starflight'a olan kızgınlığını unutmamıştı bile. Yeşil ve beyaz renkteki adalar, süslü mücevherler gibi okyanusta parlıyordu. Suya doğru bükülen bazı adalar pençe şeklindeydi. Yukarıdan takımadaların bir kısmının oluşturduğu sarmal şekli görebiliyordu. Suya biraz daha yaklaşınca, inci gibi parlak pembe yunusların suda zıpladığını gördü.

Glory, Clay'e yunuslardan bahsedince Clay hevesle başını kaldırdı. "Onları yiyebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," diye bağırdı Riptide geriye doğru. "Kraliçe Coral yasakladı. Yunusların uzaktan akrabamız olabileceğini düşünüyor."

Tsunami başını eğip aşağıdaki pürüzsüz hayvanlara şöyle bir baktı. Yunusların ejderlerle akraba olması mı? Ne kadar tuhaf bir fikir. Annesini hiç böyle hayal etmemişti.

Neyse ki yakında artık annesinin nasıl biri olduğunu hayal etmek zorunda kalmayacaktı.

DenizKanatlar'ın bu adalardan birine nasıl saklı bir saray yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Gökyüzünden bakınca, aşağıdaki her şey net görünüyordu gibiydi. Adalarla çevrili suyun altındaki beyaz kumlar, tüm kayaların delikleri, palmye ağaçları, karabatak yuvaları ve tepeliklerdeki çalılar... Birçok küçük ada vardı; ama on sekiz yıl süren savaşta düşmanlar elbette sarayı bulmak için tüm adaları incelemişlerdi.

Tsunami'nin duyabileceği bir şekilde, "İşte karşılama komitemiz," dedi Riptide.

Büyük kanatlı, kocaman dişli, mavi ve yeşil renklerde on beş kadar ejder uçarak onlara doğru geliyordu. Tıslamaları uzaktan duyuluyordu.

"Uh, ah," diye söylendi Riptide.

"Clay, olduğun yerde kal," dedi Tsunami. Clay durdu; Glory hemen arkasından geliyordu.

Başını Starflight'ın omzundan kaldırarak, "Neler oluyor?" diye sordu Sunny. İlk defa Starflight hiçbir şey söy-

lemedi. Çenesi kapalıydı. Tüm gücünü Sunny'yi taşımak için kullanıyor gibi duruyordu.

“Öncü birlik,” dedi Riptide. Grubun etrafında bir halka çizip tekrar en öne geldi. “Hiç kimseyi Yaz Sarayı'na yaklaştırmıyorlar.”

Birkaç dakika sonra, etrafları tamamen sarıldı. Kanat sesleri yükselirken çevrelerindeki hava akımı değişti.

“Riptide,” diye gürledi ejderlerin lideri. Griye çalan açık renkli pulları vardı. Tıpkı yosunları kazınmış bir kaya gibi. Yumrulu, çıkıntılı alınının altındaki bej rengi gözlerini hiç kırpmıyor gibiydi. Boynuzları tuhaf bir şekilde birbirine dönüktü. Tsunami, bu ejderin dövüşlerden kalma yara izlerinin olmadığını fark etti. Bunun iki anlamı vardı: Ya hiç dövüşmüyordu ya da gerçekten iyi bir dövüşçüydü.

“Bize bu kez ne getiriyorsun?” diye hırladı.

Riptide gözlerinin içine baktı. “Kayıp prensesi buldum.”

Ben olsam konuyu tam olarak bu şekilde açıklamazdım, diye düşündü Tsunami. Ben onu buldum desek daha doğru olur.

Diğer DenizKanatlar birden şaşırды. Tüm korumalar gözlerini dikip ona bakarken Tsunami pullarının arasında yürüyen böcekler var gibi rahatsız olmuştu. Burnunu havaya kaldırıp asil ve etkileyici görünmeye çalıştı.

“Gerçekten mi?” dedi lider ejder. “Onca ejder arasından bunu sen mi başardın? Ne büyük tesadüf!” Tsunami sanki yarısı yendikten sonra sahile bırakılmış bir leşmişçesine onu tepeden tırnağa süzdü. Tsunami yüzündeki bu kibirli, şüpheli ifadeyi yok etmek istiyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu Tsunami.

Riptide irkildi. “Bu Shark,” dedi. “Saray Koruma Birliği Komutanı ve kraliçenin kardeşi.”

Tsunami, “Gerçekten mi?” diye sorarak Shark’ı taklit ederken ondan daha küstah bir tavır takındı. Burada DenizKanatlar’la yeni bir yaşantıya başlarken karşısına çıkan her askere itaat edecek değildi. Karşısındaki dayısı olsa bile.

Shark, gözlerini pulları arasında görünmez hâle gelinceye dek kıstı. “Bu ejder paçasının kraliyet yumurtasından çıktığı kanısına nasıl vardın?” diye sordu Riptide’a.

“Neden böyle bir soru sordun? Yoksa yumurtalarınızı sürekli mi kaybediyorsunuz?” diye araya girdi Tsunami. “Öyleyse burayı korumakla görevli ejder işini pek iyi becermiyor. Ah, bir dakika... Bu senin görevindi, değil mi?”

“Hikâyesi bana mantıklı geldi,” dedi Riptide ümitsizce. “Webs’i tanıyordu. Onu Webs yetiştirmiş. Ayrıca kanatlarının altındaki parlak desenlere baksana.”

Tüm DenizKanatlar, Tsunami’nin kanatlarına bakmak için boynunu uzattı. Fazla yaklaşan bir çifte çıkıştı ve tam olarak nereye baktıklarını anlayabilmek için bakınmaya başladı.

Kanatlarının altına, sarmal şekilde dışa doğru kıvrılan parlak şeritler vardı. Şeritler, ortalara doğru ayrılarak perdeli ejder ayağı şeklini alıyordu. Bunun nesi tuhaftı? Diğer DenizKanatlar’a baktı. Diğerlerinin şeritleri daha kısıydı ve sarmal değildi. Sadece Shark’ınki onunkine benziyordu.

Çünkü ikimiz de soylu bir aileden geliyoruz. Başını kaldırıp yüzündeki zafer ifadesiyle Shark'ın gözlerine baktı. Ben bir gün kraliçe olacağım; ama sen hep bir asker olarak kalacaksın.

Shark tıslayarak derin bir nefes verdi. "Pekâlâ," dedi. "Diğer dördünü öldürüp bunu bize getir."

6

“Sakın onlara dokunma!” diye bağırdı Tsunami. Clay’e doğru uzanırken hızlıca dönerek DenizKanatlar’dan birine vurdu. Starflight çoktan Clay’in kocaman kanatlarının altına saklanmıştı. Glory boynunu eğip zehirli dişlerini gösterdi.

“Ben kraliçenin kızım ve bu ejderleri rahat bırakmanızı emrediyorum!” diye bağırdı Tsunami.

Korumalar ne yapacağını şaşırıp bir ona bir Shark’a baktı. Suyun rengi gözlerine yansdığından ne düşündüğü anlaşılamıyordu. Yavaşça pençesini kaldırıp havada biz yuvarlak çizdi. Tsunami, bunun DenizKanat diline özgü bir işaret olduğunu düşündü. Yaptığı her neyse işe yaradı. Korumalar geri çekilince, Tsunami derin bir oh çekti.

Ama Riptide’a bakınca onun biraz gergin ve üzgün olduğunu hissetti. *Belki de Shark’tan korkuyordur*, diye düşündü.

Herkes onun emrindeymiş gibi görünmeye çalışarak, “Güzel,” dedi. “Şimdi bizi anneme götürün.”

“Kraliçenin Derin Saray’da bir işi var,” dedi Shark. “Sizi Yaz Sarayı’na götüreceğiz. Kraliçe gelene dek orada bekleyebilirsiniz.” Bir pençe hareketi daha yaptı ve iki koruma

gruptan ayrılıp suyun üzerinde havalandı. İçini bir mutluluk kaplarken, *herhalde anneme haber vermeye gidiyorlar*, diye düşündü. Tüm hayallerine yalnız bir adım uzaktaydı. *Bugün ailemle tanışacağım.*

DenizKanatlar eşliğinde gökyüzünde süzülürken, aşağıda adalar belirdi. Bazıları bir ejderin zar zor sığacağı büyüklükte kum parçaları gibiydi; bazılarıysa yüksek, dik kaya parçalarıydı. Tsunami, delikli bir kayadan oluşan ve dev bir ejder iskeletine benzeyen bir ada gördü.

Taş iskeletin burnu bir diğer adaya doğru bakıyordu. Bu ada, korumaya alınmış gibi yüksek kayalarla çevriliydi. Üst kısmında dev bir orman vardı. Yeşil ağaçlar ve sarmaşıklar o kadar iç içeydi ki, içinden geçip karaya ayak basabilecek tek bir boşluk yoktu.

Shark birdenbire yön değiştirip adanın tepesine doğru ilerlemeye başlayınca Tsunami irkildi. Ejder boynuzu görünümlü iki sivri kayanın arasına girip suyun içinde gözden kayboldu.

Tsunami gözlerini kırıştırdı. Shark nereye gitmişti? Su o kadar berraktı ki, suyun dibindeki iri, siyah kaplumbağalar gökyüzünden görülebiliyordu.

Sonra korumaların yarısı tek tek aynı noktadan daldılar ve suyun yüzeyindeki köpükleri gitmeden gözden kayboldular.

“Clay, dur,” dedi Tsunami kanadını dürterek. “Riptide?”

“Yaz Sarayı’nın girişi burası,” dedi Riptide. “Başka yol yok. Yüzmek zorundasınız.”

Sunny üzgün bir ifadeyle, “Yaz Sarayı ne kadar uzakta?” diye sordu Riptide’a.

“Suyun altına sadece kısa süreli dalışlar yapacaksınız,” diye cevapladı. “Kraliçe Blister gelebilirsin diye özel olarak yeniden tasarlandı.”

“Kraliçe Blister sudan nefret ediyor,” dedi Sunny. “Çünkü o da bir KumKanat.”

“Şey... O şimdi burada mı?” diye sordu Starflight.

Riptide başını iki yana salladı. “Kendisi yüzmekten pek hoşlanmaz. Yaptığımız onca değişiklikten sonra hâlâ pek sık gelmiyor.”

Tsunami bu duyduğuna içten içe sevindi. Burn’le karşılaştıktan sonra iki rakip KumKanat kardeşle karşılaşmaya pek hevesli değildi. Ya ikisi de çok tehlikeli, çılgın ve her şeyi kontrolleri altına almaya çalışan ejderlerse?

Ama sonunda savaşı üç ejderden yalnız biri kazanacaktı. Dürüst olmak gerekirse, Tsunami hem Blister hem de Blaze’le tanışmak zorunda kalacaklarını düşünüyordu.

Eğer annesi Blister’ı sarayını değiştirecek kadar seviyorsa, bu Blister için iyiye işaretti, değil mi? Belki de Blaze’le tanışmak zorunda kalmazdı. DenizKanatlar’ı ve Blister’ı desteklemek çok mantıklı görünüyordu.

“Bana yakın durun,” dedi Riptide. “Beni takip edebilmeniz için sırtımdaki ışıkları yakacağım. Yüzeye çıkıp nefes almamız gereken yerlerde de sinyal vereceğim.”

“Şey,” dedi Clay. “Gözümdeki şu bağı...”

“Tünele girince çıkaracağım,” dedi Riptide. Dönüp ejder boynuzu şeklindeki kayaların arasına daldı.

Tsunami kuyruğunu Clay'in ön pençelerine sarıp Clay'i çekerek Riptide'in ardından daldı. Heyecandan pul-ları ürpermişti.

“Derin bir nefes al, Clay,” dedi.

Suya daldığında Riptide'dan pek uzakta değildi; ama yine de suya daldığında yüzünü kaplayan köpükler yüzün-den neredeyse izini kaybediyordu. Telaşla gözlerini kırpa-rak tünel girişini bulmaya çalıştı.

Su yosunlarının uzun, güneş rengi dalları yukarıdan gelen ışıkla sapsarı parlıyordu. Beş ejder boyunda dalgalan-an ahtapot kolları gibi görünen yosunlar, kayanın zemi-nine toplanmıştı.

Tünel girişi yosunların arasında bir yerde olmalıydı ama nerede?

Tsunami, Riptide'in parlak kuyruğuyla altın sarısı yo-sunlardan yapılmış perdeyi araladığını görünce, hemen arkasından daldı. Kuyruğuyla Clay'i taşırken hızlı yüzmesi zordu. Clay, ona yardım edebilmek için kanatlarını çırpıp kendini itmeye çalışıyordu; ama sürekli kaya parçalarına çarpıp onu yavaşlatıyordu.

Başını ormana soktuğunda, deniz yosunlarının bur-nundan kayıp gittiğini hissetti. Yukarıdan üzerlerindeki damlacıklar görülebiliyordu. Alt taraftaki yosunlar kay-ganken, bunlar yapışkandı. Etrafı dev tırtıllarla sarılı gibi hissediyordu.

Riptide'in kuyruğundaki ışığı takip ederek geniş bir ge-çitten geçip kayalığın duvarına vardı. Yosunlar birden onu karanlık bir sualtı tüneline doğru sürükledi.

Riptide hemen önünde kuyruğunu aydınlatarak ilerlediğinden etraf tamamen karanlık değildi. Riptide, Clay'in tünele girmesine yardım edip gözündeki bağı çözdü. Clay gözlerini kırıp pençeleriyle ovuşturdu ve hemen tünele hafifçe vuran gün ışığına dönüp diğerlerini aramaya koyuldu.

Hemen ardından Glory geldi. Suratını buruşturarak kanatlarındaki yosunları temizliyordu. Tsunami, Glory'nin pullarında griyle karışık turuncu dalgalar çıktığını fark etti. Acaba Glory bunu bilerek mi yapmıştı, yoksa gerildiği için pulları ortama uyum mu sağlamaya çalışmıştı?

Uzun bir aradan sonra Starflight ortaya çıktı. Yüzü o kadar şişmişti ki, yanakları patlamak üzere gibi görünüyordu. Sunny sırtında şiddetle dalgalanıyordu.

Riptide kuyruğundaki ışıkla sinyal vererek tünelin tepesindeki deliği işaret etti. Tüneldeki yolculukları pek uzun sürmemişti. Tsunami çok daha uzun süre sualtında kalmayı beklediğinden kafası suyun yüzeyine yaklaştığında çok şaşırıldı.

Tam olarak sudan çıkmış sayılmazdı. Uzun, dar bir borudan gelen hafif gün ışığıyla aydınlanan küçük bir oyuk-taydılar. Ejderlerin bedenleri hâlâ suyun altında kalan tüneldeydi. Oyukta sadece başlarını çıkaracak kadar yer vardı. Tsunami, yukarı tırmanacak bir yer olmadığını fark etti. Burası sadece durup dinlenmek içindi.

Sunny ve Starflight aylardır nefes almıyormuş gibi oksijeni derince içine çekti. Clay karanlıkta el yordamıyla Sunny'yi bulup gözündeki bağı çözdü.

Clay, "Dinlenme oyuğunun burada olması çok iyi oldu," dedi Riptide'a. "Yani girişe bu kadar yakın olması."

Riptide hafifçe başını salladı. "Kraliçe Blister bu konuda ısrarcıydı."

Tsunami, altlarından geçip giden DenizKanat korumalarının seslerini duydu. Birkaç tanesinin Yaz Sarayı'nın gizli yerini öğrenen ejderlerin kaçmadığından emin olmak için yukarıyı kontrol ettiğinin farkındaydı.

Tsunami kanatlarını sabit tutamıyordu. Kaçmaya çalışan yusufluklar gibi titriyordu. Sarayına kavuşmaya çok yakındı! Ejderleri sadece birkaç kanat çırpışı uzaktaydı! Altı yıldır bu ânın hayaliyle yaşıyordu; artık bir dakika daha bekleyecek sabrı yoktu.

"Hadi gidelim, hadi gidelim," dedi heyecanla diğerlerine kuyruğuyla su sıçratırken.

"Çok tuhaf," dedi Glory titreyerek. "İçine Sunny kaçmış gibi davranıyorsun."

"Hadi ama. Çok az kaldı." Tsunami mutlulukla şeritlerini yakınca diğerleri gözlerini kapadı.

"Geri kalan yolu yüzerek gidebilirim," dedi Sunny, Starflight'a. "Ya da siz hızlı giderseniz Clay'e tutunurum."

Starflight'ın yüzünde hem üzgün hem de rahatlamış bir ifade vardı.

Diğerlerini bekleyemeyecek kadar heyecanlı olan Tsunami, Riptide'ın hemen ardından suya daldı.

Artık Riptide'ın parlayan pullarını takip etmek kolaydı. Tünelde az önceki gibi birçok dinlenme yeri vardı. Köşelerden aşağı yukarı kıvrılarak ilerliyordu. Tsunami'ye göre

çok fazla dinlenme yeri vardı; her durduklarında başını duvara vurmak istiyordu. Dördüncüden sonra molaların sayısını takip edememişti; ama en az on kez durmuşlardı. Acaba bu tünelin uzunluğu ne kadardı?

Sonra birdenbire önlerinde parlayan pullar dışında bir ışık görüldü. Ardından tünelden çıkıp bir göle doğru yüz-düler, kafalarını sudan çıkardılar ve derin derin nefes aldılar. İlk başta yeşil gün ışığı gözlerini kamaştırmıştı; fakat görüşü düzeldiği an, Tsunami ejderleri gördü.

Yüzden fazla mavi ve yeşil ejder etraflarını sarmış ve büyük bir ümitle Tsunami'ye bakıyordu.

Onun kabilesi. Onun ejderleri. Onun geleceği.

Deniz Krallığı'nın merkezine, DenizKanatlar'ın Yaz Sarayı'na ulaşmışlardı.

İKİNCİ BÖLÜM

DERİNLERDE

Yorgun düşen Tsunami suda süzölmek için kanatlarını açıp etrafına bakındı.

Etrafı yüksek tepelerle kaplı adaya varmışlardı. Gökyüzünden baktığında bir orman gibi görünen ağaç ve sarmaşıkların arasından gün ışığı süzölüyordu. Adanın üzerinde zümrüt rengi bir şemsiye gibi duran bu gölgelik, hem Yaz Sarayı'nı saklıyor hem de ışığa deniz yeşili bir renk veriyordu. Işığın renginden dolayı Tsunami kendini hâlâ suyun altında sanıyordu.

Tepedeki deliklerden aşağı akan şelaleler, küçük ejderler kuyruklarını göle vurup gri köpükler çıkarıyor gibi bir görüntü oluşturuyordu. Tsunami, arkasındaki tünelden başka çıkış göremiyordu.

Dört tane mavi beyaz sütun, gölün ortasında bir köşk oluşturana dek döne döne sudan çıktı. Köşkün on iki katı vardı ve yükseldikçe katlar küçölüyordu. Sadece birkaç alçak duvar vardı ve binanın geri kalanı delikler ve küçük havuzlardan oluşuyordu. Bina inşa edilmeden kendi kendine bu hâle gelmiş gibi görünüyordu. Tsunami elbette bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Ejderler köşkün köşelerinde, tepenin çıkıntılarında ve suda toplandı. Daha önce hiç kendininkine benzer bu kadar yüz görmemişti. Her yer koyu mavi, açık yeşil ve karalıktta görebilen gözlerle çevriliydi.

Etrafta sadece göl kıyısına vuran dalga sesleri, ejderlerin nefes sesleri ve şelalelerden gelen su sesleri vardı.

Kısa bir süre sonra, Starflight en yakındaki kumsalı gözüne kestirdi. O kadar heyecanlı bir şekilde karaya çıkma-ya çalıştı ki, yüzerken çıkardığı sesler dört bir yanda yankılandı. Sunny, Clay ve Glory de ardından gitti.

Tsunami yorgunluğunu umursamadan olduğu yerde kaldı. Krallığındaki diğer ejderler üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Ejderlerin bir kısmı onun gibi suda yüzüyordu; fakat birçoğu tepedeki mağaraların girişlerinde tünemiş bekliyordu. Bazılarıysa kumsaldıydı. Tsunami, ejderlerin o gelmeden önce ne yaptıklarını merak ediyordu.

Tsunami, Shark'ın en yakındaki sütunun önüne çömeldiğini fark etti. Gözlerini kırpmadan dik dik Tsunami'ye bakmak yerine bir hoş geldin konuşması yapması gerektiğini düşünüyordu.

Hikâyeye göre, kraliyet ailesi kayıp prenseslerini karşılamak için orkestranın da bulunduğu bir geçit töreni düzenliyordu. Fakat ailesi henüz gelmemişti ve düşününce harp çalan yunuslar kulağa pek de mantıklı gelmiyordu.

Bir kraliçe adayı olarak elbette gözlerini dikip ona bakan ejderlerden rahatsız olmayacaktı. Başını sallayıp boynunu sudan çıkardı.

“Merhaba, DenizKanatlar,” dedi ve sesi taşların arasında beklediğinden daha yüksek yankılanınca durdu. “Ben Tsunami. Sonunda yuvama döndüğüm için çok mutluyum ve her birinizle tanışabilmek için sabırsızlanıyorum.”

Üç ay aşkına, bu Pyrrhia tarihinde yapılan en berbat konuşma mıydı? Susup bakan bu ejderler ne düşünüyordu? Tsunami'nin kraliyet ailesinden geldiğini gösteren doğal izleri fark edebilmişler miydi? Bir gün onların kraliçesi olacağı için heyecanlanmışlar mıydı?

Kanadında kraliyet ailesine özgü desenler olduğunu hatırlayınca, diğer ejderler de görebilsin diye kanatlarını sudan çıkardı. Göründüğünden emin olmak için kanatlarını aydınlattı; sonra Riptide'a ışıklarla verdiği yanlış mesaj aklına gelince biraz gerildi. Tüm krallığa nefeslerinin güzel koktuğunu ya da bunun gibi saçma bir şeyi söylememiş olmayı diliyordu.

Ejderler kendi aralarında mırıldanmaya başladı; ama konuşulanların iyi mi kötü mü olduğunu biliyordu. Sert bir ifadeyle Shark'a bakan Riptide'a döndü.

“Beni annemi bekleyebileceğim bir yere götürsen iyi olur,” dedi Tsunami kısık sesle. Her ne kadar kısık sesle konuştuğunu düşünse de, yine sesi yankılandı. Mırıldanmalar artmıştı. O an Tsunami, ejderlerin aklından geçenleri anlayabilmek için GeceKanat güçlerine sahip olmayı diledi.

“Buraya gel,” dedi Riptide başıyla köşkü işaret ederek. Tekrar Shark'a baktı. “Arkadaşlarımı da getirmelisin.”

Diğer ejderler kumla kaplı yüksek bir mağara girişi-

nin önündeki çakıl taşlarının üzerine yayılmış yatıyordu. Glory hariç hepsi, kanatlarını açmış, umursamaz ve özensiz bir şekilde oturuyordu. Glory, mağaranın yanında derli toplu bir şekilde oturup dikkatle etrafı izliyordu. Gözlerini Tsunami'ye dikmeyen ejderler, ona dikmişti.

Tsunami dikkatlerini çekebilmek için kuyruğuyla suya vurdu. En sonunda Clay dönüp baktı ve ona köşkü işaret etti. Clay başıyla onaylayınca Tsunami havalandı. Sudan çıktığında kanatları çok ağırlaşıyordu ve ancak birkaç kanat çırpıştan sonra dengesini sağlayabiliyordu. DenizKanatlar'ın burada dikelmeyi bırakıp işlerine bakmalarını diliyordu.

Uçarken Riptide yanında geldi. Bu kadar dikkatli incelemekten o da rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Gerginliği biraz olsun azaltmak için, "Bana Yaz Sarayı'ndan bahsetsene," dedi Tsunami.

Kuyruğunu tepedeki oyuklara doğru salladı. "Misafirler bu mağaralarda kalıyor. Kraliçe Blister genelde tünele yakın olanlarda kalır. Onun için yerlere özel olarak daha fazla kum koyduk ve sadece onun kaldığı mağarada ateş yakmak serbest." Yukarı doğru devam ederken bakışlarını köşke çevirdi. "Kraliçe Coral'la sondan ikinci katta buluşur. Bu kat sadece kraliyet üyeleriyle yapılan görüşmelere ayrılmıştır. Her katın farklı bir işlevi var. Bir katta yavru ejderlerin okulları, bir katta kutlama alanı, bir katta da savaş planlarının yapıldığı bölümler var. Konsey Derin Saray'da değil de burada buluşunca, bu kat kullanılır."

Tsunami'nin katı inceleyebilmesi için kanatlarını çırpı-

rak durdu. Bir daire etrafına sıralanmış on iki tane havuz, her iki havuz arasında bir sonrakine geçebilmek için tasarlanmış bir kanal ve her birini dairenin merkezine bağlayan bir başka kanal vardı. Balık yumurtası büyüklüğünde parlak zümrütlerle her havuzun başına kelimeler yazılmıştı. Tsunami birinde hazine, birinde savunma, bir başkasında ise sırlar ve casuslar yazdığını gördü. Henüz diğerlerini okuyamadan, Riptide dönüp yukarı doğru uçmaya başladı.

“Konsey mi?” diye sordu Tsunami ona yetişmeye çalışırken.

“Genelde kraliçe dahil tüm üyeler Derin Saray’ı tercih eder. Şu an sadece Shark ve Lagoon burada.”

Tsunami, Riptide’in bu söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu; ama DenizKanatlar’ın politika sistemi konusunda bir şey bilmediğini belli etmek de istemiyordu. Starflight’in sevdiği parşömenler arasında konseyler hakkında bir şey yazıp yazmadığını merak etti.

“Peki kayıp prenseslere ayrılan kat hangisi?” diye şaka yaptı.

“Bence en uygunu en üst kat olacaktır,” dedi Riptide. “Burası yeni gelen ziyaretçiler için ve pek yeni ziyaretçimizin olduğu söylenemez. Sanırım Kraliçe Blister... Ah, hayır. En son şu GeceKanat kalmıştı.” Pençelerini mavi-beyaz taşlı tepeye sürterek köşkün en üst katına kondu.

“Hani GeceKanat?” diye sordu Tsunami hemen yanına konarken. Bu kat beklediğinden çok daha büyüktü. Zeminde, içleri parlak sularla dolu ve minik incilerle süs-

lenmiş sarmal desenli perdeli pençe izleri vardı. Tsunami, desenin kanatlarındakiyle aynı olduğunu fark etti.

“Bilmiyorum,” dedi Riptide. “Sadece Kraliçe Coral ve Kraliçe Blister’la konuştu ve tek işittiğim tünelden değil, gölgeliğin üzerinden uçarak gitmek istediğiydi. Fakat elbette bu isteğini kabul etmediler. İriydi ve huysuz biri gibi görünüyordu.”

Pek fazla GeceKanat tanımamasına rağmen, “Morrowseer olabilir,” diye mırıldandı Tsunami. Fakat Morrowseer her şeye burnunu sokan bir tip gibi görünüyordu. Kabilenin geri kalanı gizemli bir şekilde gizli bölgelerinde saklanırken, Morrowseer ortaya çıkıp kehaneti açığa çıkardı, yavru ejderleri aradı, Glory’yi öldürmeye çalıştı, diğer yavruları umursamadan yalnız Starflight’ı GökKanatlar’ın elinden kurtarmaya çalıştı ve herkes kaçtıktan sonra onu geri teslim etti. Tsunami nedenini bilmesede, buralarda dolaşan GeceKanat’ın o olduğunu tahmin ediyordu.

Riptide aşağıdaki ejderlere, özellikle sütundaki yerinden hiç kıpırdamamış olan Shark’a baktı. “Shark’la o şekilde konuştuğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı. “Kraliçe Coral ve Kraliçe Blister dışında kimsenin onunla böyle konuştuğunu görmemişim.”

“Hak etti ama,” dedi Tsunami kanatlarını indirerek. “Ahtapot kafalının teki. Kraliçe olunca onu deniz otu yetiştirmesi için bir göle göndereceğim.”

Riptide kahkahasını durdurmak için sertçe öksürdü. “Böyle konuşma!” diye fısıldadı. “Cesurluk ve düşüncesizlik arasındaki farkı bilmiyor musun? Ona karşı bir teh-

dit oluşturduğunu düşünürse, Shark seni de arkadaşlarını da yiyiverir.”

“Off,” dedi Tsunami. “Denesin bakalım.” Uzaklara dalıp Shark’ın gözlerini hiç kırpmadan ona kötü kötü baktığı anı hatırladı.

“Beni korkutuyorsun,” dedi Riptide.

Üst katın bir köşesinde zümrüt ve safirlerle bezenmiş, dalga şeklinde altın çizgilerle dolu, muhteşem bir ejder tahtı vardı. Tahtın hemen yanında, aynı şekilde fakat daha ufak taşlarla süslenmiş ve daha küçük bir taht daha vardı.

Tsunami başını ikinci tahta doğru çevirdi. Taht kral için fazla küçüktü. Yani bu taht onun için mi yapılmıştı? Kraliçe Coral kayıp kızı için bir taht yaptırıp yıllarca kızının geri gelmesini mi beklemişti?

Kalbi heyecandan hızla çarparken tahta doğru bir adım attı. Şimdiden tahtına kavuşmuştu!

Arkadaşlarının gelmesiyle geri çekildi. Sunny, kanallardaki suya dikkat ederek yavaşça yere kondu; fakat Clay pençelerini taşa çarptı ve sendelerken neredeyse takla atacaktı. Glory hemen araya girip onu geri çekti ve sonra bir kez daha havada dönüp tahta yakın bir yere kondu. Yeşil gözleriyle dikkatli bir şekilde tahtı inceledi; çıkıp oturmaya hazır gibi görünüyordu.

En son Starflight geldi. Yalpalayarak uçuyordu; kanatları güçsüz kalmış gibi görünüyordu. Bir süre derin derin nefes alarak çamurlu bir su birikintisi gibi öylece yere uzandı. Sunny, yerdeki içi su dolu ayak izlerinden birinin

üzerinden zıplayarak hafifçe Starflight'ın kanadını dürttü ve onu oturmaya zorladı.

Tsunami gözlerini devirmek istemiyordu; ama durum fenaydı. Acaba biraz daha etkileyici davranmayı en azından deneyemezler miydi?

Clay, "Bu şey gerçekten çok büyük," dedi Tsunami ve Riptide'a. Kuyruğu yanlışlıkla Glory'ye çarptı; fakat Glory tahtı incelemekle meşgul olduğundan karşılık veremedi. "Üzerinde durduğumuz şeyden bahsediyorum. Buranın adı ne? Gerçekten çok yüksek. Sanırım Gök Krallığı'ndaki hapishanemizden bile daha yüksek." Aşağıyı izlerken Riptide'ın keskin bakışlarını kaçırdı. Tsunami, Riptide'a Kraliçe Scarlet ve GökKanatlar tarafından esir edildiklerini anlatmadığını fark etti.

Oturup tekrar kuyruğuyla Glory'ye vururken, "Burayı beğendim," diye devam etti Clay. "Kanatların bağlı değilken bu kadar yüksekte olmak elbette daha güzel. Ama GökKanatlar bize en azından ara sıra domuz veriyordu. Sizin domuzunuz var mı? Domuz yoksa ahtapot da olur. Ya da mürekkep balığı. Ya da denizayısı. Şu an bir denizayısına hayır demem doğrusu. Ya da balina. Pek yemek seçen biri değilim. Söylesene, bu büyük binayı nasıl yaptınız? Burayı inşa etmek yıllarınızı mı aldı?"

Riptide, Clay'in söylediklerini takip edebilmek için gözlerini kırptırdı. "Köşkü mü? Animus bir DenizKanat uzun yıllar önce tasarlamış ve özel güçlerini kullanarak taşın bu şekilde yetişmesini sağlamış," dedi Riptide. "Yine de şu anki hâlini alması on yılı buldu."

“İnanılmaz,” dedi Tsunami. Hikâyeden ister istemez Tsunami de etkilenmişti. Animus ejderlerin böyle güçleri olduğunu bilmiyordu. Webs, animus ejderlerin satranç taşlarına büyü yapıp tek başlarına oynayabildiklerini söylemişti. Mücevherlere büyü yapıp onları çalmaya çalışanları öldürdüklerini biliyordu. Ama taşların arasından bir köşk çıkarabilmek, GeceKanatlar’inkinden çok daha güçlü bir büyü gibi görünüyordu.

Starflight, hoşnutsuz bir tavırla, burnundan soluyarak aynı şeyi düşünüyordu. Yine uzun uzun konuşup herkese ders vermeye başlamadan önce Tsunami araya girdi.

“Bu son kat, kraliçenin bizim gibi yeni misafirlerini ağırladığı yer,” dedi arkadaşlarına. “Bu yüzden lütfen kraliçe geldiğinde boğulmak üzere olan martılar gibi değil, kehanet ejderleri gibi davranın.”

Sunny darılmış görünüyordu; Starflight ise yüksek sesle burnunu çekti. Glory, Tsunami’den emir almayacağını belirten bir ifadeyle başını yukarı kaldırdı. Clay, burnunu kaşıyıp aşağı katlara doğru baktı.

“Kutlama hangi katta?” diye sordu. “Kutlama var, değil mi?” Kocaman, kahverengi gözleri Riptide’a çevrildi. “Öylesine soruyorum.”

“Evet, bazen kutlamalar yaparız,” dedi Riptide. “Özellikle de Kraliçe Blister...”

Aşağıdan gelen gürültüyü duyunca sustu. Tsunami köşeye gidip aşağıdaki göle baktı.

Pulları Tsunami’ninkilerle aynı renk olan dev, mavi bir DenizKanat tünelden çıktı. Boynuzlarında, boynunda ve

kanatlarında inci dizileri ve kuyruğunun ucunda sarmal bir beyaz boynuz vardı. Pençelerinde tuhaf siyahlıklar vardı; ama Tsunami'nin hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Saraydaki tüm ejderler eğilip selam veriyordu.

Bu, DenizKanatlar'ın kraliçesi, yani annesi olmalıydı. Tsunami sevinçten ne yapacağını şaşırarak Riptide'in kolunu tuttu.

Fakat Kraliçe Coral sudan çıkınca, Tsunami kraliçenin uzun bir iple hemen ardında uçan başka bir ejderi tuttuğunu gördü.

Arkadaki ejder henüz yavruydu. Yaklaşık bir yaşında olmalıydı. Kraliçenin hızına yetişmeye çalışarak aceleyle kanatlarını çırpıyordu. Tsunami, şaşkınlıkla yavru ejderin kanatlarının altındaki kraliyet ailesinden geldiğini gösteren izlere baktı.

"Bu kim?" diye tısladı Riptide'a. Riptide tahttan en uzak köşeye doğru ilerliyordu.

"Bu Anemone," dedi şaşkınlıkla göz kırparak. "Kız kardeşin."

Düşman.

Anemone.

Düşman.

Tsunami'nin Riptide'in ne dediğini anlaması biraz zaman almıştı. Düşman kelimesi kulaklarında yankılanırken resmen ürperdi, söylediğinin bir isim olduğunu daha sonra anladı.

Anemone. Tsunami'nin kardeşi. Tahtın bir diğer vârisi.

Özel olma, krallığın gelecekteki sahibi olma hayalleri burada sona erdi.

“Hah hay!” dedi Glory. “Buralarda biraz çekişme yaşanacak gibi. Belki de zaten kraliçe olmak için doğmamıştın.”

Tsunami, Starflight'a döndü. Yanakları kıpkırmızıydı. “Tek olduğumu söylemiştin,” diye bağırdı. “Diğerlerinin öldüğünü söylemiştin.”

“Öyle yazıyordun,” diye karşı çıktı. Siyah pençelerini açtı. “Beni değil, Barış Pençeleri'ni suçla. Parsömenlerimizin çoğu eski ve güncellenmiyor. *İlk Ejderlerden Günümüze DenizKanat Kralliyet Soyu* kitabı o doğmadan yazılmış

olmalı.” Kraliçenin arkasında kanat çırpıp minik ejderi işaret etti.

Anemone açık renkliydi; neredeyse bir BuzKanat kadar beyazdı. Kanatlarının, kulaklarının ve boynuzlarının uçlarında hafif pembelikler vardı. Gelirken yolda gördükleri yunuslara benziyordu. Tsunami, Kraliçe Coral’ın yunusları yemeyi yasaklamasının sebebinin birinin yanlışlıkla Anemone’u yemesinden korkması olduğunu düşündü. Anemone’un gözleri büyük ve maviydi; annesininki gibi boynunda ve kuyruğunda inci dizileri vardı.

Oradaki ben olabilirdim, diye düşündü Tsunami. *Barış Pençeleri beni yuvamdan çalmasaydı ilgi gösterilen, annesiyle ta-kım tahtı ve incileri olan ben olabilirdim.*

Kardeşini tekrar süzmeye vakit bulamadı; çünkü Kraliçe Coral birden ona doğru koşmaya başlamıştı.

“Bebeğim!” diye bağırdı Coral. Deniz ve denizyıldızı kokan kocaman mavi kanatlarıyla ona sarıldı. Sarılırken Coral’ın incileri Tsunami’nin yüzüne battı. Islak pulları sıcaktı. Tsunami’nin başını, sırtını, kanatlarını yumuşak pençeleriyle okşadı.

“Geri geleceğini biliyordum,” dedi. “Bir yerlerde yuvanı bulmak için uğraştığını biliyordum. Ben de seni aramaktan hiç vazgeçmedim.”

Tsunami hep bunu duymak istemişti.

Aslında Coral’ın sözleri Kayıp Prenses hikâyesindekiyle birebir aynıydı; ama Tsunami bu düşüncelyi bir kenara itti.

Annesine yaslandı; içini tepeden tırnağa büyük bir

mutluluk kaplamıştı. *Beni isteyen birileri var. Bu dünyada bir yerim var.*

Arkalarından, “Anne,” dedi biri ağlayarak. “Ah! Ne ara olduğunu anlamadım. Sanırım pençelerimi incittim.”

Kraliçe Coral, Tsunami’yi bıraktı, etrafında döndü ve Anemone’un ipini çekiştirirdi. Yavru ejder, annesinin kandağının altına doğru süründü ve acılı bir ifadeyle ön pençelerini tuttu.

“Üzgünüm, tatlım,” dedi Coral. Anemone’un pençelerine dikkatlice bakıp çatallı diliyle pençeleri yaladı. “Şimdi nasıl?”

“Sanırım daha iyi,” dedi Anemone acıyla pençelerini bükerken.

“Bak tatlım, bu senin kız kardeşin. Sana altı yıl önce çalındığından bahsetmişim.” Coral uzanıp perdeli pençelerinden birini Tsunami’nin yüzüne doğru uzattı. “Harika görünmüyor mu?”

Anemone, Tsunami’ye göz kırptı. Gerçekten çok küçüktü, boyu leş yiyiciler kadardı ve çok güçlü görünmüyordu. *Belki de kardeşim konusunda bu kadar endişelenmemeliyim,* diye düşündü Tsunami. Onu kolayca yenebilirim. *Ayrıca benim daha iyi bir kraliçe olacağım apaçık ortada.*

Sonra gerçek ailesiyle ilk tanıştığı an böyle bir şey düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Pençesini Anemone’a uzattı; bir süre bekledikten sonra Anemone da pençesini uzatarak onu selamladı.

“Selam,” dedi. “Ben Tsunami.”

“Ah,” dedi Kraliçe Coral. “Güzel isim. Webs en azından bunu doğru düzgün yapmayı becermiş.” Yeşil gözlerini kıstı. “Webs şimdi nerede? Yıllardır onu nasıl cezalandıracağımı planlıyorum.” Kraliçe Tsunami’nin arkasına doğru baktı; ama görebildiği tek ejder Riptide’dı. Kafasını eğmiş ve kanatlarını içine sokmuş bir şekilde duruyordu.

“Hem korkak hem de döneke olduğunu biliyordum,” dedi Coral. “Ama yumurtamı çalmak için tekrar döndükten sonra... Onu yavaş yavaş öldüreceğim.”

“Ah, hayır,” diye ciyakladı Sunny. “Lütfen ona zarar verme. Bize iyi davranan tek ejder oydu.”

Kraliçe Coral dönüp Sunny’ye bakarken, “Zaten nerede olduğunu bilmiyoruz. Kaçtı ve...”

“Sen de nesin böyle,” diye sordu Coral, Sunny’ye. Diğer ejderleri de görünce kuyruğunu şiddetle yere vurdu. “NEDEN YAZ SARAYI’MDA BİR ÇAMURKANAT VAR?” Sinirden yakanları kıpkırmızı olurken Clay’e yaklaştı.

“Onlar benim arkadaşlarım,” diye bağırdı Tsunami, Clay’in önüne atlayarak. “Onlara güvenebilirsiniz. Sana söz veriyorum. Hepimiz henüz yumurtadayken yuvalarımızdan çalındık. Biz kehanette adı geçen ejderleriyiz.”

“Hımm,” diye mırıldandı bir ses. Tsunami, Shark’ın dokuz büyük ejderle birlikte yanlarına geldiğini fark etti.

“Ah,” dedi Kraliçe Coral sakince. “Ah, anlıyorum.” Şüpheli bir tavırla Clay’i inceledi, sonra bakışlarını Starflight, Sunny ve Glory’ye çevirdi. “Evet, böyle bir söylenti vardı. Kehanetlere inanırsanız olacağı budur. Kehanet

ejderleri. Peki. Kraliçe Blister sizinle tanışmaktan büyük mutluluk duyacak. Sizi elimizden kaçırmamak iyi olur.” Kanatlarındaki ışıkları yakıp ön pençelerini birbirine vurdu. Yedi iriyarı DenizKanat ejderinin arkasından aniden beliriverdi.

“Bu dördünü Blister’ın mağarasına yerleştirin,” diye emretti Kraliçe Coral. “Başlarına da bir gardiyan koyun ki kaçmasınlar.”

“Ne?” diye bağırdı Sunny. “Ama biz buraya güvende olabilmek için gelmiştik! Tekrar esir düşmek için değil!” Korumalardan biri onu havada yakalarken korkuyla ciyakladı. Starflight, ellerini hafif öne uzatmış bir şekilde donup bakakaldı.

“Kimse bana dokunmasın,” diye hırladı Glory ona doğru uzanan DenizKanat’a. Pulları siyah bulutlar şeklinde kabarıyordu.

“Sunny’yi incit...” Clay tam bağıırken üç DenizKanat onu tutup yere yatırdı. “Ah! Hey!” Biri deniz otundan yapılmış iplerle kanatlarını, pençelerini ve çenesini bağlamaya başladı.

“Durun,” dedi Tsunami yalvarırcasına pençelerini birbirine kenetlerken. “Majesteleri... Anne.” Bunu söylemeyi daha önce milyonlarca kez hayal etmiş olsa da kendini tuhaf hissetti. “Bunu yapmana gerek yok. Onlar benim arkadaşlarım. Hepimizi koruman için onları buraya getirdim. Güvenilir ejderler olduklarına dair sana yemin ederim.”

“Bunu senin de güvende olabilmen için yapıyorum tat-

lım,” dedi Coral Tsunami’nin başını okşayarak. “Tabii ki onlara zarar vermeyeceğiz. Korunabilmek için doğru yere gelmişsiniz. Fakat gözetim altında olmadan sarayda dolaşmamalılar. Buradaki ejderler ÇamurKanatlar’a ve tanımadıkları KumKanatlar’a gördükleri an saldırmaya çalışacaktır.”

“Ya da her neyse işte,” diye mırıldandı Shark. Sunny’ye doğru hırslayarak. Starflight ona keskin bir bakış atıp DenizKanat ona bakarken gözlerini başka yöne çevirdi.

“Sanırım bu kutlama yok demek oluyor,” dedi Clay üzülerek. İç çekerek burnunu taşa yasladı.

“Elbette size yemek vereceğiz,” dedi kraliçe. “Lagoon, misafirlerimizi iyi besleyin.” Mavi, şişman bir ejder eğilip selam vererek uzaklaştı. “Bak hayatım, hepinize çok iyi bakacağız. Lütfen şuna artık böyle hırçın bakmamasını söyle.” Coral, hâlâ DenizKanat korumasına kızgın bir ifadeyle bakan Glory’ye pençesiyle vurdu.

Tsunami, Glory’nin gizli silahını hatırlayınca rahatsız oldu. GökKanat Sarayı’nda, Glory’nin öldürücü bir zehri olduğunu fark ettiler. Bu, birçok ejderin bilmediği bir YağmurKanat özelliğiydi. YağmurKanatlar’dan çok az söz edilen parşömenlerin hiçbirinde böyle bir bilgi yoktu.

Tsunami, Glory’nin zehrini şimdilik saklamasını umuyordu. Korumalardan birini eriterek öldürmek DenizKanatlar’la kehanet ejderlerini tanıştırmak için hiç iyi bir yöntem değildi.

“Onları bağlamanıza gerek yok,” dedi Tsunami. “Sizlerle gelecekler.”

“Kendi adına konuş,” diye gürledi Glory.

“Sakin ol Glory,” dedi Tsunami. Annesinin ve diğer ejderlerin onu lider olarak görmesini diliyordu. “Kraliçeyi duydun. Bu sizin güvenliğiniz için. Her şey yolunda.”

Lütfen annemin önünde benimle tartışmaya girme, diye yalvardı Tsunami.

Glory bir süre daha DenizKanat korumasına baktı. “Peki,” diye hırladı. “Sizinle geleceğim. Ama sakın kimse bana dokunmasın.”

“Anlaştık,” dedi Kraliçe ışıklarını bir kez daha yakarken. “O zaman artık gidebilirsiniz. Tsunami, tatlım, sen gel otur da konuşalım.” Anemone’u arkasına alarak tahtına geçti. Yavru ejder, incili kanatlarını çırpıp kocaman gözlerle Tsunami’nin arkadaşlarını izleyerek küçük tahta oturdu.

Tsunami, “Her şey yoluna girecek,” dedi Clay’e korumalar onu gökyüzüne doğru taşıırken. “En kısa zamanda yanınıza geleceğim.” Clay başını salladı. Hâlâ biraz gergin görünüyordu. Başka bir koruma çekinerek Starflight’ı tepeden göndermeye çalışıyordu. GeceKanat ondan kaçıp Sunny’yi götüren korumanın arkasına takıldı.

Tsunami arkadaşlarının mağara girişine doğru inişini izledi. Kahverengi, sarı, siyah, gri... Hiçbiri buraya ait değildi. Karanlık bir delikten girip gözden kaybolduklarını gördü. Sonra korumalar dışarı çıktı. Görünüşe bakılırsa onlara pek misafir gibi davranmıyorlardı.

En azından GökKanat Sarayı’ndan iyidir, diye düşündü. *En azından ölümcül dövüslere zorlanmıyoruz. Annem bizi ko-*

ruyor. Kendi yöntemiyle de olsa koruyor işte. Annesinin sıcacık gözlerine baktı. Özellikle de beni.

Annesi gülümseyerek pençelerini ona doğru uzattı. Harika biriydi. Tıpkı Tsunami'nin hayal ettiği gibi.

Tsunami, arkadaşlarının güvende olduğundan emindi. Artık DenizKanat Sarayı'ndaydılar. Yuvasına dönmüştü. Ailesiyle bir aradaydı. Hayatı boyunca bunun hayalini kurmuştu.

Endişelenecek bir şey yok, dedi kendine. Hiçbir şey.

“Al bunu,” dedi Kraliçe Coral boynuzlarından bir dizi inci çıkararak. “Çok sadestin, benim güzel ejderim. Sana veremediğim tüm hediyeleri bir bir hazırlamaya başlama-lıyım.” Öne doğru uzanıp incileri Tsunami’nin boynuna taktı. Ağır inciler Tsunami’nin pullarından kayıp gidiyor-du.

İlk mücevherim.

Yalnız kendine ait bir şeye sahip olmak tuhaf bir heyecandı. Tüm ejderler mücevherleri severdi. Leş yiyicilerle tek ortak yönleri buydu. Ama bu, parlak, güzel bir takı ol-maktan çok öteydi. Yalnız Tsunami’ye aitti. Boynundaki inciyle annesine daha çok benzemişti.

Tsunami incilerini okşayıp kuyruğunu arka pençeleri-nin arasına sıkıştırdı. Anemone ona dik dik bakmaktan bir an önce vazgeçsin istiyordu. *Benden nefret ediyor olmalı,* diye düşündü. *Yerinde olsam kesinlikle benden nefret ederdim. Ona ait olduğunu düşündüğü tahtı istediğimi biliyor olmalı.*

Ama henüz bunun sırası gelmemişti. Şimdi annesini daha yakından tanıma vaktiydi.

“Yalnız konuşabilir miyiz?” diye sordu. On ejder hâlâ gözcü gibi orada dikiliyordu. En tüyler ürperticisi de Shark’tı.

“Elbette,” dedi kraliçe. “Konsey, dağılabilirsiniz. Moray, Kraliçe Blister’a mesaj gönder. Olabildiğince çabuk gelmeli. Ve sen, yaratık, uzaklardaki koruma bölgene git ve biri seni görmek isteyene kadar geri dönme.”

Riptide büzülerek başını sallayıp aşağı doğru uçmaya başladı. Tsunami tünele girişini görebilmek için eğilerek arkasından baktı.

“Riptide’a neden böyle davranıyorsun?” diye sordu diğer on ejderin kanat sesleri arasında. “İyi biri olduğunu düşünmüştüm.”

“Ah, hayır,” dedi Kraliçe Coral ürpererek. “Ona güvenemeyiz. Webs’in oğlu. İhanet kanında var.”

Tsunami, dev bir dalganın altında kalmış gibi hissetti. “Webs, Riptide’ın babası mı?” Ama Riptide’ı sevmiştir. Onunla arkadaş olmak istemiştir. Ona başından geçenleri anlatmıştı. Meğer bir hırsızın oğluymuş. Bundan özellikle hiç bahsetmedi. Acaba ona söylemediği başka neler vardı?

“İğrenç bir aile,” diye devam etti Coral. Kuyruğunu sallarken neredeyse Anemone’a vuracaktı. “Kraliyet ailesine yakışan biri değil. Onu mümkün olduğunca buradan uzak tutmaya çalışıyoruz.”

Zavallı Riptide, diye düşündü Tsunami. Babasının bir hain olması onun suçu değildi; fakat yine de bunun cezasını çekmek zorundaydı.

Gerçekleri ondan saklaması hiç hoşuna gitmemiştir.

Kraliçe Coral haklı mıydı? Elbette kendi krallığındaki ejderleri Tsunami'den çok daha iyi tanıyordu.

Tsunami bir yandan da onu tekrar görmek istiyordu.

Anemone'a baktı. "Şey... yalnız konuşacaktık?"

"Ah, sorun değil. Anemone hep benim yanımdadır," dedi Kraliçe Coral. Sevecen bir tavırla minik ejderin başını okşadı. "Sonunda hayatta olan bir kızım var ve hep yanımda."

"Gözü her saniye üzerimde," dedi Anemone. Gözlerini kocaman açarak Tsunami'ye baktı. Tsunami, kardeşinin bu sözlerle annesini iğnelediğini düşündü.

"Ve şimdi iki kızım var!" dedi Kraliçe Coral gururla. "Tortoise her şeyi berbat etmezse bir haftaya kadar dört kızım olacak!" Endişeyle Tsunami'ye baktı. "Sana da bir koşum yapmalıyız, tatlım."

Coral ve Anemone'u bağlayan iplere bakarak, "Hayır, böyle iyi," dedi Tsunami. "Şimdiye kadar idare etmeyi başardım. Hayatta kalacağıma söz veriyorum." Annesini seviyordu; ama birine her an bağlı olmayı hayal bile edemiyordu.

"Hımm," dedi kraliçe. "Bu konuyu tekrar düşünürüz." Şimdiden koşumunun uzunluğunu hesaplıyor gibi Tsunami'nin omuzlarına dikkatlice baktı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Tsunami konuyu değiştirmeyi umarak. "Ben sualtı dilini bilmiyorum. Webs öğretmedi."

Kraliçe Coral ona baktı. "Bu ejderin derdi ne böyle?" diye gürlledi. "Sorun değil, tatlım. Whirlpool sana öğretir.

Kendisi mükemmel bir öğretmen. Öyle değil mi, Anemone?”

Anemone başını sallayarak annesini onayladı.

“Peki ne biliyorsun?” diye sordu Kraliçe Coral. “Sana bir şeyler öğretti mi?”

“Tabii ki!” dedi Tsunami. Annesinin kraliçeliğe uygun olmadığını düşünmesini istemiyordu. “Dövüş eğitimi aldık. Ve Webs bize Pyrrhia’nın tarihini öğretti. Yaratılışı, kabilelerin nasıl kurulduğunu ve leş yiyicilerin yok olmakla karşı karşıya kaldığı zamanları öğrendik. Coğrafya da öğrendik. Dune bize avlanmayı öğretti. Kestrel’in her kabilenin güçlü ve zayıf yanlarını öğretmesi gerekiyordu; ama sadece etrafta bağırıp bizi yakmaya çalıştı.”

Anemone’un gözleri heyecanla parladı. “Neden ben de böyle şeyler öğrenmiyorum anne?” diye sordu.

“Öğreneceksin tatlım,” dedi Kraliçe Coral. “Ben hazır olduğumu hissedince öğreneceksin.”

“Sen neler öğreniyorsun?” diye sordu Tsunami.

Anemone annesine baktı. “Konseyin işleyişini,” dedi. “Su dilini de öğreniyorum. Savaş raporlarını değerlendirmeyi ve savunma birlikleri oluşturmayı. Aslında hepsini konsey üyeleri yapsa da, yiyecek stokunu ve hazineyi idare etmeyi de öğreniyorum.”

“Yine de bu konular hakkında bilgi sahibi olman önemli,” dedi kraliçe. “Onları sürekli takip edersen ejderler daha iyi bir iş çıkarır.”

“Ama genelde Whirlpool’dan eğitim alıyorum,” dedi Anemone. Kanatları düştü.

“Ne eğitimi?” diye sordu Tsunami. “Su dili mi?”

“Önemli değil, tatlım,” diye sözünü kesti Kraliçe Coral. “Bir gün nasılsa öğreneceksin. Barış Pençeleri sana kötü mü davrandı?”

“Hem de nasıl!” dedi Tsunami. Bu konudan bahsetmeyi çok seviyordu. “Mağaralardan çıkmamıza izin vermediler! Bize beyinsiz sülüklermişiz gibi davrandılar! Beni hiç dinlemediler. Ve ailemiz ya da yuvamız hakkında hiçbir bilgi vermediler. Senden yalnız birkaç gün önce haberim oldu.”

“Ah benim zavallı bebeğim,” dedi Kraliçe Coral, Tsunami’nin başını okşarken.

Aynen öyle, diye düşündü Tsunami. İşte hep istediği sevgi buydu. Fakat Anemone’un yüzündeki şüpheli ifade hoşuna gitmemişti.

“Bunlar ne?” diye sordu Tsunami. Kraliçenin pençelerindeki koyu lekelere dokundu. Kan lekesi olmak için fazla koyuydu; ama ne olduğunu bir türlü çıkaramamıştı.

“İşimin zorlukları!” dedi Kraliçe Coral gülerek. “Aslında hobim. Sanatım da diyebilirsin. Sana göstereyim.” Anemone’u çekiştirerek ayağa kalktı. “Sonra da Whirlpool’la tanışırın. Onu çok seveceksin. Genç ejderlerin en mükemmeli, en harikası.”

Tsunami, Anemone’u gözlerini devirirken yakaladı. Birlikte dört kat inip alçak duvarlı ve içeride taştan oyma dev kazanların olduğu bir yere geldiler. Zemin, mavi ve siyah perdeli pençe izleriyle kaplıydı. Bir köşede sahne ve önünde otuz seyircilik yer vardı.

Diğer köşedeysen, üzerinde iki ucundan koyu kahverengi tahta denizatiyla tutturulmuş bir parşömen olan gri, taş bir masa vardı. Tsunami gözücuyla parşömene baktı; parşömen henüz tamamlanmamıştı.

“Bu parşömen üzerinde hâlâ çalışıyorum,” dedi Kraliçe Coral gururla. “Whirlpool, buraya gel!” Koşarak kazanlardan birinin üzerinden atladı ve Tsunami her birinin içinde güzelce katlanmış parşömenler olduğunu fark etti.

Oyma denizatlarından birini göstererek, “Çok güzelmiş,” dedi. Denizatları ağırdı ve üzerlerinde ejder bakışlı minik gözler gibi ayrıntılar vardı.

“Onları Orca yaptı,” dedi Kraliçe Coral üzümlere. “İlk kızım. Çok yetenekli bir oymacıydı.”

İlk kızı mı? Ona ne olmuştu ki? Tsunami hiçbir kızının sanatçı olacak kadar uzun yaşamadığını düşünüyordu. Anemone’a soru sorar bir bakış attı; fakat kardeşi dikkatle kraliçeyi izliyordu. Daha sonra Starflight’a sorarım. Ondaki parşömende Orca’dan bahsediyor olmalı.

Açık yeşil gözlü koyu yeşil bir ejder konsey katından belirdi. Tek kulağında büyük bir altın küpe ve sırtında dalga dalga açık yeşil benekler vardı. Bir de pençelerinde kraliçeninkiyle aynı koyu lekeler vardı.

“Majesteleri,” dedi kraliçenin önünde eğilerek. “Ve küçük majesteleri.” Yavaş ve nazik konuşuyordu. Bunun Whirlpool olduğunu düşündü; fakat hiç mükemmel ya da harika görünmüyordu.

Taş masadaki yerine yerleşirken eğilerek Anemone ve Tsunami’yi selamladı. Gözleri neredeyse önündeki par-

şömene kayıyordu ki, kendine hâkim olup başını çevirdi. Hemen ardından, pençesini masanın köşesindeki siyah mürekkeple dolu havuza batırdı. Pençesindeki mürekkeple, parşömene yazının yarım kaldığı yerden devam etti.

“Ah,” dedi Tsunami annesinin pençelerine bakarak. “Mürekkepmiş.”

“Evet, tatlım,” dedi Kraliçe Coral. Kazandan bir kucak dolusu parşömen çıkardı. “Mürekkep balığı ve balina kandan oluşan özel bir formül. Hiç silinmiyor. Ölümsüzlük uğruna pençemdeki birkaç lekeyi gözardı edebilirim, sence de öyle değil mi? Bunu Whirlpool icat etti. İnanılmaz zeki biri.” Whirlpool’un yazdığı kelimelere göz attı. “Ben de öyle düşünüyordum. Heyecanlı bir hikâye, değil mi?”

“Krallıktaki tüm ödülleri kazanacaksınız, Majesteleri,” dedi Whirlpool.

Kraliçe Coral, Tsunami’nin pençeleri arasına dört parşömen bıraktı. “Bunlar en sevdiklerim. Hepsini bu gece bitir, yarın dört tane daha vereceğim.”

“Hepsini bu gece mi okuyacağım?” dedi Tsunami korkuyla. Okumak Starflight’ın ilgi alanına giriyordu. Okumayı severdi; ama sadece heyecanlı ve içinde kadın savaşçı ejderler olan hikâyeleri. Pek hızlı okuyamıyordu ve dövüşmeyi okumaya tercih ederdi.

Elindeki parşömen *Kayıp Prenses*’ti! Tsunami birden rahatladı. “Bunu okumuştum!” diye bağırdı. “En sevdiğim hikâye!”

“Gerçekten mi?” dedi Kraliçe Coral hoşnut bir ifadey-

le. Tsunami, Anemone'un yine gözlerini devirdiğinden emindi. "Onu sana yazdım!"

"Sen..." Tsunami bir kraliçeye, bir Whirlpool'a, bir de masadaki parşömene bakıyordu. "*Kayıp Prenses*'i sen mi yazdın?"

"Hepsini ben yazdım." Kraliçe Coral, pençeleriyle kazanlardaki parşömenleri işaret etti. "Yaratıcı biriyim. Whirlpool hemen parşömenlerin yüzlerce kopyasını yaptırıp DenizKanat topraklarına ve Pyrrhia'daki gönderebileceği diğer yerlere gönderiyor. İletişim görevlisi Moray, sualtı kopyalarını yazan ejderlerle ilgileniyor. Okula gidip gitmediklerini kontrol ediyor. Ama Whirlpool geri kalan her şeyi burada düzenliyor. Mükemmel biri değil mi?" Sesini alçaltarak Tsunami'ye göz kırptı. "Ve sence de çok yakışıklı değil mi?"

Whirlpool başını kaldırıp dişlerini göstererek Tsunami'ye gülümsedi. Dişleri normalden çok daha küçüktü ve gözleri kurbağa gözü gibi açık renkli ve pörtlekti. Tsunami, Riptide'ı düşünmekten kendini alamıyordu. Ona soracak olursanız Riptide çok daha yakışıklıydı. Ama bunu Coral'a söylememesi gerektiğini biliyordu.

"Günün birinde muhteşem bir kral olacak," diye ekledi Kraliçe Coral fısıldayarak.

Ah, olamaz. Tsunami birden irkildi; fakat bunu saklamaya çalışıyordu. *Kraliçe Coral Whirlpool'la aramızı mı yapmaya çalışıyor?* Anemone'a baktığı an küçük ejderin yüzündeki mutlu ifadeden kurtulmaya çalıştığını fark etti. *Hımm.* Tsunami onu bir dakika yalnız yakalayabilse, Ane-

mone gizemli her şeyi açığa çıkaracak gibiydi. Ama maalesef bu imkânsızdı.

“Majesteleri.” Arkalarına dönünce, bir diğer konsey ejderinin yanında küçük bir ejderle gökyüzünde süzülüyor olduğunu fark ettiler. “Böldüğüm için üzgünüm fakat Urchin tuhaf bir haberle döndü. Hemen duymak isteyeceğinizi düşündüm.”

“Tabii ki Moray,” dedi Kraliçe Coral. “Sen her zaman en doğrusunu düşünürsün.”

Moray’ın pulları da Shark’ınkiler gibi griye kaçan yeşil renkteydi. Gözleriye küçük ve renksizdi. Tsunami ikisinin akraba olabileceğini düşündü. Yüzünde gururlu bir ifade vardı. “Çünkü eğitimimi Pyrrhia tarihinin en mükemmek kraliçesinden aldım,” dedi.

Daha neler, diye düşündü Tsunami. Bu kez Anemone’un yüzündeki “Şaka mı yapıyor?” ifadesini yakaladı. Anemone bir süre irkildikten sonra, “İnan bana, daha kötüsü de olacak,” der gibi bir bakış attı.

Moray devam etti. “Yaz Sarayı’ndan sadece birkaç ada ötede ölü bir ejder bulundu.”

“Ah, üzüldüm,” dedi Kraliçe Coral. İşine devam etmek ister gibi parşömenlerine baktı. “Neden ölmüş?”

“Henüz bilmiyoruz. Dişi bir ejder. Ama işin tuhafı ejderin DenizKanat değil, GökKanat olması.”

“Ne?” Kraliçe Coral pençelerinin üzerine sığırdı. “Sarayın bu kadar yakınında mı?” Havalanıp kanatlarını açtı. “Shark ve Piranha’yı da al ve bizi oraya götür. Hemen şimdi.”

Kraliçe çırpınarak hızına yetişmeye çalışan Anemone'la yola koyuldu. Tsunami elindeki parşömenleri bırakıp peşlerine takıldı. Bir kraliçeyi görev başında görmek için eline büyük bir şans geçmişti!

Tam suya girerken birinin ona seslendiğini fark etti. Sunny mi yoksa Clay mi? Kulaklarına dolan suyla duyduğu ses boğuklaştı. Endişelenmelerine gerek yoktu; hemen geri gelecekti. Arkadaşları burada güvendedi.

Shark onu geçerek tünelden girerken suyu köpürttü. Artık Coral'la onun arasında duruyordu; fakat Tsunami pes etmeyecekti. Arkalarından olabildiğince hızlı yüzmeye başladı. Kuyruğunun hemen yakınında bir ejder daha olduğunu hissetti; ama yavaşlayıp arkasına dönmedi.

Tsunami altın sarısı perdeye vardığında, yola çıkmalarının üzerinden sadece birkaç dakika geçmiş gibi hissetti. Ejder kuyruklarından çıkan köpükleri takip edince, ejderlerin yüzeye çıkmadığını fark etti.

Ejderin öldüğü yere uçarak değil, yüzerek gidiyorlardı. Düşününce mantıklı bir hareketti. Sonuçta onlar Deniz-Kanat'tı.

Pekâlâ. Bunu yapabilirim. Tsunami, kanatlarındaki yorgunluğu önemsemeden daha hızlı kanat çırparak onlara yetişmeye çalıştı. Yine de, Moray ve Piranha olduğunu düşündüğü bir konsey ejderi onu geçmeyi başarmıştı.

İki ejderin derinlere indikten sonra birden hızlandığını gördü. Kendinden ümidi keserek o da aynısını yapmaya çalıştı. Kanatlarını onlar kadar derine indirdi. Aniden şiddetli bir akıntıya kapılıp hızlandı.

Tsunami bir süre akıntıya karşı koymaya çalıştı. Kendisinden daha güçlü bir şeyin onu çekmesinden hoşlanmıyordu. Fakat sonra diğer ejderlerin bu yöntemi daha hızlı gidebilmek için kullandığını ve onlara yetişmek istiyorsa aynısını yapmak zorunda olduğunu düşündü.

Yavaş yavaş rahatlayıp kendini akıntının kollarına bıraktı. Bu arada etrafına bakma şansı buldu. Başının üzerinde, GeceKanatlar gibi fırl fırl dönerek ilerleyen, gri benekli, siyah bir balık sürüsü vardı. Okyanusun dibinden çıkan büyük, yarısaydam mantarlar minik, turuncu balıklarla çevrelenmişti.

Açık kırmızı bir ahtapot sallanarak yanından geçti. Tsunami ahtapotun tadını merak ediyordu; yavaş yüzdüğünden kolay yakalanacağını düşündü.

Parlak denizanası sürüsünün arkasında bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Gözlerini kısarak bakınca, arkasındaki Riptide olduğunu fark etti. Kanatlarından birini kaldırıp ona doğru salladı. Bir süre sonra o da çekingen bir tavırla kanadını salladı.

Riptide'in görevinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu; ama bu olmadığından emindi.

Yine de onu burada görmek Tsunami'yi mutlu etmişti. Bu yüzden onu Coral'a ispiyonlamayacaktı. En azından Webs'in babası olduğu gerçeğini saklamasına ne kadar sinirlendiğine kadar verene dek.

Antik kalıntılara benzeyen su yosunlarıyla kaplı mercan kayaları, uzun zaman önce yıkılmış saray ve tapınakları geçerek giderken Tsunami, yüzlerce kilometre yüzmüş

gibi hissediyordu. Arada büyük, yeşil-gri bir balık ortaya çıkıyor, bir süre Tsunami'nin yanında yüzüyor, onu fark edince de korkup kaçıyor. Tsunami acıkmıştı; fakat balık yakalamakla uğraşamayacak kadar bitkindi.

Akıntının yardımına rağmen Tsunami neredeyse yere yığılacaktı. Sonunda başını kaldırıp Moray ve Piranha'nın yüzeye çıktığını gördü. Rahatlayarak akıntıdan kurtulup peşlerinden gökyüzüne doğru gitti.

Kraliçe Coral çoktan sudan çıkmış, dev bir kayanın çıkıntısında dikiliyordu. Anemone, yanındaki küçük bir taşın üzerinde zar zor ayakta duruyordu. Hemen yakınlarında bir fok, ejderleri görünce korkarak suya daldı.

Dalgalar kayalara çarpıp kızgın ejderler gibi gürlüyor ve küçük taşların üzerine dizilmiş tüm ejderleri ıslatıyordu.

Tsunami tam kendine göre siyah bir kaya bulup tırmandı. Yaz Sarayı'na nasıl geri döneceğini bilmiyordu. Bu konuyla daha sonra ilgilenecekti. Kuzeye bakınca, uzaklarda koyu bir bulut kümesinin toplandığını gördü.

“Bir-iki gün önce ölmüş,” dedi Shark soğukkanlılıkla. “Görünüşe bakılırsa vahşice öldürülmüş.”

Tsunami kayaların üzerindeki kıpkırmızı cesede baktı. Shark cesedin üzerine eğilerek derin yarıkları inceliyordu. Başını iki yana sallayıp geri çekildi.

Tsunami birden şaşırıp dehşete kapıldı.

Bu GökKanat'ı tanıyordu.

Bu, onları büyüten ejderlerden Kestrel'di.

Kestrel ölmüştü. Görünen o ki, birileri onu öldürmüştü.

Söyle.

Hayır, söyleme.

Annen onun kim olduğunu bilmeli.

Ama ya onu bizim öldürdüğümüzü düşünürse?

Tsunami ne yapacağını bilemiyordu. Ejderler Yaz Sarayı'na gelir gelmez Kestrel'in birkaç ada ötede ölü bulunması tuhaf bir tesadüftü. Tsunami onu tanıdığını söylerse, annesinin aklına ilk olarak onu ejderlerin öldürdüğü gelmez mi?

Arkadaşlarının ona karşı son zamandaki tavrını düşününce, aynıısını annesinden de görmek istemediğine karar verdi... *Sen nasıl bir ejdersin? Sana güvenebilir miyim? Başkalarına da saldıracak mısın?* bakışı.

Yaz Sarayı'na dönerken kara kara düşündü. Neyse ki uçarak dönüyorlardı. Tsunami kaslarını biraz olsun dinlendirebilecekti. Fakat verilen onca emrin ve etrafta uçan habercilerin arasında kraliçeyle konuşmaya bir türlü vakit bulamadı.

Saraya dönünce Kraliçe Coral, Tsunami'ye onu beklemesini söyleyip konseyden birkaç ejderle bir savaş toplan-

tısına girdi. Tsunami köşkün sütunlarından birinin üzerine oturup etraftaki ejderleri izledi.

Ben ve Glory dışında Kestrel'i kim öldürmüş olabilir ki?

Arkadaşlarının tutsak edildiği ve hâlâ kapısında korumaların beklediği mağaraya baktı. Gidip arkadaşlarıyla ilgilenmesi gerektiğini biliyordu. Ama Kestrel'in başına gelenleri duyunca acaba onlar ne tepki verecekti?

Ya arkadaşları burada güvende olmadıklarını düşünüyor-se? Starflight diğerlerini Kestrel'in katilinin yakınlarda olduğuna ve onları öldürmeyi beklediğine inandırabilirdi. Diğerlerini Deniz Krallığı'na gitmeye ikna edebilirdi ve Tsunami buna henüz hazır değildi.

Diğerleri ona karşı zaten öfkeliydi ve tüm günü başlarına dikilen korumayla bir mağarada geçirince öfkeleri artmıştı.

Bekleyip diğerleri burada yaşamının harika olabileceğini görünce her şeyi anlatmak daha iyi olacaktı. Yarın annesinden onları kutlama için dışarı çıkarmasını isteyecekti. Belki birkaçının neşesi yerine gelirdi.

Evet, güzel plan. Yarına kadar gözlerine görünme, sonra her şeyi anlattırın.

Ayrıca şu an çok yorgundu. Yaz Sarayı'na geri dönerken hava kararmıştı ve sualtı mağarası yalnız parlayan denizanelerıyla aydınlanıyordu. DenizKanatlar karanlıkta görebildiği için zorlanmıyordu; ama arkadaşlarının karanlıkta yüzmeye çok hevesli olacaklarını sanmıyordu. Bu konu da yarına kalabilirdi.

Kraliçe nihayet toplantıdan çıkıp onu gölün karşısına

geçirdiğinde rahatladı. Kraliçe Coral'ın Yaz Sarayı'ndaki odası şelalelerden birinin altındaki geniş sualtı mağarasındaydı ve etrafında yemyeşil dalgalanan bitkilerle altın rengi denizşakayıklar vardı. Girişte taş oyması yunus figürleri vardı. Duvarlar zümrüt ve incilerle bezenmiş, yataklar yumuşak deniz yosunlarından yapılmıştı.

Tsunami'nin yatağı, Anemone'unkinin yanında bir yatak hazırlanmıştı. Derince iç çekerek kendini yatağa bıraktı. Sert kayalar yerine rahat deniz yosunlarının üzerinde uyumak düşündüğünden çok daha harika bir histi.

Şelalenin sesiyle uykuya daldı ve sabaha dek hiç uyanmadı.

Gözlerini açtığı anda, Anemone açık pembe kafasını eğmiş ona bakıyordu. Tsunami bağırarak arkaya doğru sıçradı, taş duvara çarptı ve köpükler çıkararak geri sekti. Bir an Anemone'un onu öldürmek üzere olduğunu düşündü ve sonra kardeşi ona pençelerini sallayarak susmasını işaret etti.

Anemone hâlâ uyuyan Kraliçe Coral'ı işaret etti. Pençelerini ona sınıksız kenetleyip kuyruğundaki ve kanatlarındaki şeritleri yaktı.

Üzgünüm küçük kardeşim. Tsunami ön pençelerini açıp başını iki yana salladı. *Keşke yapabilsem.*

Anemone tekrar şeritleri yaktı ve Tsunami'nin su dilini bilmediğini hatırlayınca kafasına vurdu. Tek pençesiyle yere vurup öfkeyle somurttu.

Bu duruma Tsunami de öfkelenmişti. Konuşmak için yüzeye çıkamazlardı. Anemone, iplerle kraliçeye bağlı ol-

duğundan buradan çıkamıyordu. Tsunami de suyun altında konuşamıyordu. Hiçbir zaman baş başa konuşma fırsatları olmayacaktı.

Kardeşine doğru yüzüp ipi inceledi. Anemone'un pullarıyla bütünleşmiş esnek ve yapışkan bir maddeden yapılmıştı. İp onunla birlikte büyüyüp uzamış gibi duruyordu. *Muhtemelen de öyle*, diye düşündü Tsunami. Zavallı ejderin onun yaşına gelene kadar, hatta belki de daha uzun bir süre bu iple yaşayacağını düşündü.

Tsunami hafifçe ipe asılınca, Anemone başını iki yana salladı. İpten kurtuluyormuş gibi yaptı ve tekrar kraliçeyi işaret etti. *Onu uyandırmadan bunu başarmak imkânsız*, diye bir tahminde bulundu Tsunami. *Belki de hiç mümkün değil*.

Anemone bir yandan kraliçeye bakarak dikkatli bir şekilde girişe doğru yürüdü. İkisini bağlayan ip gevşemişti. Küçük ejder kapının üst tarafına doğru yüzüp ipi tekrar gergin duruma getirdi. Ardından eliyle işaret ederek Tsunami'yi çağırırdı.

Şelalenin arkasında, mağara girişinin hemen dışında ufak nefes alma bölümü vardı. İpin sonuna geldiğinde, Anemone burnunun ucunu dışarı çıkarabiliyordu. Tsunami onun yanına gelip başını sudan çıkardı.

"Akıllıca bir hareketti," dedi Tsunami etrafa bakarak. Ayrıca burası gizli bir yerdi; sabahın bu saatinde dışarıda gezinen DenizKanatlar varsa bile onları göremezdi.

"Umarım uyanmaz," dedi Anemone. Tsunami'ye bakıp bir süre gözlerini kırıştırdıktan sonra, "Ah, iyi ki gel-

din!” diyerek pençesini uzattı ve Tsunami de önceki gün yaptığı gibi pençesini sıktı.

“Gerçekten mi?” dedi Tsunami şaşkınlıkla. *Ama biz birbirimizin rakibi değil miyiz? Benim burada olmam senin için bir tehdit oluşturuyor mu?*

“Belki de onu çılğın hareketlerinden biraz olsun vazgeçirebilirsin,” dedi Anemone fısıldayarak. “Belki de artık sen de buradasın diye beni serbest bırakır. Belki bu konuyu onunla konuşabilirsin. Bu ipten kurtulmam gerek, Tsunami. Hayatımın ne kadar berbat olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Tsunami, kendi sözlerini Anemone’dan işitirken ona baktı. “Berbat bir hayatın mı vardı?” dedi. “Berbatın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Okyanusun ve doğru düzgün güneş ışığının olmadığı, sadece nehirde yüzebildiğin bir mağarada büyüdüğünü düşün. Senden nefret eden ve sana ahmak kurbağa yavrusu gibi davranan üç ejderin seni büyüttüğünü düşün.”

“Bana da kurbağa yavrusu gibi davranıyorlar,” diye karşı çıktı Anemone. “Annem hiçbir şeyi tek başıma yapma izin vermiyor.”

“Daha kaç yaşındasın ki? Bir mi?” dedi Tsunami. “Bunun zamanla değişeceğine eminim.” *Yani emin sayılırım. Emin gibiyim.* “En azından seni önemsiyor.”

“Beni biraz fazla önemsiyor,” dedi Anemone. “O ne yapıyorsa ben de aynısını yapmak zorundayım. Senin en azından arkadaşların var. Ben şimdiye kadar diğer yavru ejderleri görmedim bile.”

“Ben de sadece bu dörtlüyle takılıyorum,” dedi Tsunami. “Onlar da hep benimle tartışıyor ya da bir şeye sinirleniyorlar.” Önceki gece onları ziyaret etmediğinden kendini biraz suçlu hissetti. Nereye gittiğini merak ettiklerini düşündü.

Belki beni biraz özlerlerse, beni görünce daha mutlu olurlar.

“Bence harika arkadaşların var,” dedi Anemone özlem dolu bir hâlde. “Hep kardeşlerim olsun istedim.”

“Erkek kardeşin yok mu?”

Homurdandı. “Var ama annem oynarken çok sert davrandıklarını düşündüğünden onlarla oynamama izin vermiyor. Moray dışındaki hiçbir kuzenimi sevmiyor. Çünkü Moray de mükemmel, sıkıcı, yaşlı ve asla hata yapmayan biri. Kraliyet ailesinden olmayan ejderleri de benimle oynayacak kadar değerli bulmuyor.” Anemone, Tsunami’ye doğru sudan köpükler çıkararak iç çekti.

“Sanırım dır dır edip durmadıkları sürece arkadaşlarımı seviyorum,” dedi Tsunami. “Fakat sürekli söyleniyorlar.”

“Bir keresinde ben de söylenmeye çalıştım,” dedi Tsunami. “Annem beni koşuma alıştırırken nerdeyse kusturuyordu.”

“En azından seni seven biri var,” dedi Tsunami. “Ve kendi soyundan ejderlerle bir aradasın. Ve kendi dilini konuşabiliyorsun.”

“Seni de seviyor,” dedi Anemone. Durup mağaraya doğru baktı. Kraliçe Coral hâlâ uyuyordu; mavi pulları yavaşça kabarıp iniyordu. “Umarım Whirlpool’la sen evlenirsin,” dedi Tsunami. “Üç ay aşkına, Onunla evlenece-

ğime çok emindim. Ama şimdi sen geldiğine göre onunla sen evlenebilirsin. Çok daha iyi bir ikili olursunuz.”

“Asla!” dedi Tsunami kuyruğunu suya çarparak. “Hayır, hayır, hayır.” Birden gözünün önüne Riptide geldi. Onu da pek tanımadığından ilk aklına gelen kişi olmasını gülünç buldu. “Kesinlikle olmaz. Zaten evlenecek zamanım yok benim. Savaşı bitirip dünyayı kurtarmalıyım.” *Ve DenizKanatlar'ın kraliçesi olmayı öğrenmeliyim.* “Bir de o ejderle mi? Teşekkürler, kalsın. Kaplumbağaların kuyruğu mu kemirmesini tercih ederim.”

Anemone güldü. “Korkunç biri, değil mi?”

Tsunami sahte sırtışını ve eğilişini taklit ederek, “Siz küçük majesteleri,” dedi.

Anemone gülerken koşum sallanıp kraliçeyi uyandırmasının diye başını suyun altında tutmak zorundaydı.

“Her neyse. Sonuçta kiminle evleneceğimize annemiz karar veremez,” dedi Tsunami.

“Gerçekten mi?” dedi Anemone kuşkuyla. “Her şeye o kadar veriyor.”

“Biz kraliyet ailesi üyeleriyiz,” dedi Tsunami. “Ne istersek onu yaparız.”

“Benim gördüğüm kadarıyla pek öyle olmuyor,” dedi Anemone. “Biz kraliyet ailesindeniz, o yüzden sadece eski DenizKanat kraliçelerinin onayladığı şeyleri yapabiliriz. Halkımızın iyiliği, tahtımızın onuru için. BENİ ÖLDÜR DE KURTULAYIM.”

Tsunami güldü; ama bu duydukları karşısında pulları ürperdi. Kraliyet üyesi olmayı hiç böyle düşünmemişti.

Acaba kraliçeler gerçekten onur ve diğer ejderlerin onayı konularına dikkat etmek zorunda mıydı?

Ya bir DenizKanat kraliçesi ya da kraliçe adayı kabilenin onaylamadığı biriyle evlenmeye karar verirse? Ya da hiç evlenmek istemezse?

Kraliçeye saygı duymayan bir halkı yönetmek çok daha zor olurdu. Tsunami dört arkadaşıyla yeteri kadar sorun yaşamıştı. Bir kabile dolusu sürekli söylenen Glory ve Starflight'la uğraştığını düşündü. Ama kimse kraliçeye karşı çıkmaya cesaret edemez, değil mi? Belki de bu nasıl bir kraliçe olduğunda ilgilidir. GökKanatlar'ın hiçbirisi Scarlet'a karşı çıkmıyordu.

Scarlet katil ve deli bir kraliçeydi. Onun gibi biri olmak istediğim söylenemez.

Şelaleden sıçrayan suyu hissedebilmek için kanatlarını açtı. Yaz Sarayı'ndaki ejderlerin yavaş yavaş uyanmaya başladığını işitiyordu. Etrafa kanat sesleri yayılıyordu. Çoğu DenizKanat'ın uyuduğu sualtı mağaralarından köpükler çıkıyordu. Köşkün mutfak katından gelen tencere seslerini duyunca ne kadar acıktığını hatırladı.

"Ah, ah," diye fısıldadı Anemone aşağı bakarak. "Sanırım uyanıyor. Gitsek iyi olur."

Tsunami bir an tereddüt etti. Arkadaşlarını şimdi mi ziyaret etmeliydi? Ama annesi uyanıp Tsunami'nin gittiğini görünce ne düşünürdü?

"Peki," dedi. "Ama bir sorum daha var. Orca'ya ne oldu?" Bunu Anemone'dan öğrenirse, Straflight'a sormasına gerek kalmazdı.

Anemone'un suyun altındaki açık pembe kanatları ürperti. "Henüz yedi yaşındayken tahta geçebilmek için anememe meydan okudu," diye fısıldadı. "Herkes korkunç bir dövüş olduğunu söylüyor. Neredeyse kazanıyormuş; ama annem sonunda onu öldürmüş." Tekrar aşağı baktı. "Çok tuhaf. Annem hâlâ onu çok seviyor ve özlüyor; ama birçok ejder, kraliçeyi öldürmeye çalıştığı için ondan nefret ediyor. Moray'ın yanında sakın onun adını ağzına alma."

"Moray mı?" dedi Tsunami. "Biraz şey görünüyor..."

"Aptal mı? Budala mı? Sülük kadar önemsiz mi?"

"Tuhaf diyecektim," diye güldü Tsunami. "Ama bu dediklerin de olur."

"Ah, ah!" Anemone suya girerek gözden kayboldu. Tsunami arkasından gidip Kraliçe Coral gözlerini açmadan birkaç dakika önce yatağına girmeyi başardı. Kraliçe uyanıp kanatlarını açarak gerindi. Tsunami ve Anemone'a baktı ve ikisinin de başını hafifçe okşadı.

Kraliçe, gece yatarken mercanın dalına astığı incilerini topladı. Dikkatli bir şekilde hem kendini hem de Anemone'u tekrar süsledi.

Tsunami dün verdiği inciye çıkarmamıştı. Annesi gülümseyip açık mavi renkli ve yuvarlak yerine yamuk şekilli bir dizi inci daha yaptı.

Kraliçe Coral usta pençelerle incileri Tsunami'nin boyuna ve kanatlarına taktı. İnciler çok hoş görünüyordu; fakat ağırlığıyla onu aşağı çeken bir şey takmak tuhaf geliyordu. Tsunami üzerinde mücevherden bir koşum var

gibi hissediyordu. Fakat bu durumdan şikâyetçi değildi. Barış Pençeleri ejderlere hiç böyle şetler vermemişti.

Sonra kraliçe eliyle işaret ederek çağırıp onunla köşke gelmelerini söyledi.

Tsunami, annesinin ona bir yaşındaki kardeşi Anemone gibi davranması konusunda ne tepki vereceğini bilmiyordu. Ama Tsunami'nin gerçek olduğundan emin olmak istiyormuş gibi sürekli onu okşaması hoşuna gidiyordu.

Köşke giderken, Tsunami alt katlardan birinde bir kısmı uyuyan, bir kısmı da üzerinden buharlar çıkan kazandan bir şeyler içen bir grup koruma gördü. Korumaların iyi beslendiğini, iyi dinlendiğini ve GökKanat Sarayı'ndaki Kraliçe Scarlet'in korumaları gibi somurtkan olmadıklarını fark etti. *İşte annemin Scarlet'tan daha iyi bir kraliçe olduğunun kanıtı*, diye düşündü.

Kraliçe Coral konsey katına vardığında, dört bir yandan kanat sesleri yükselmeye başladı. Konsey üyeleri mağaralarından ve alt taraftaki çıkıp geldi. Coral önünde KRALİÇE yazan en büyük havuza yerleşti. Havuzda sıkış tepiş otururken Anemone büzülerek kraliçenin kanatlarının altına girmek zorunda kalsa da, küçük ejderi de çekiştirerek yanında götürdü.

“Anne,” diye karşı çıktı Anemone. “Beni sıkıştırıyorsun.” Kraliçe kıvrılıp Anemone'a biraz daha yer açtı.

Konsey üyeleri yerlerini alırken küçük mavi ejderler ortaya çıkıp havuzların kenarına tabak tabak yiyecek bıraktı. Tsunami kenara çekilmiş bekliyordu. Kuyruğu ve kanatlarıyla bir sakarlık yapacak gibi hissediyordu.

“Ah,” dedi Kraliçe Coral sonunda onu fark ederek. “Tsunami, sen buraya oturabilirsin. Tortoise bugün Derin Saray’daki kuluçkayı korumakla görevli olduğundan aramızda olmayacak.” Kraliçe, önünde minik zümrütlerle YAVRU EJDER SORUMLUSU yazan, onunkinin iki aşağısındaki havuzu işaret etti. Tsunami yerine geçerken ıslak taş pençelerini üşüttü.

Kraliçenin iki yanındaki havuzların önünde SAVUNMA ve HABERLEŞME yazıyordu. İlkine Shark oturdu. Kısa bir süre sonra da Moray gelip ikinci havuzda yerini aldı.

“Günaydın majesteleri,” dedi Moral öne eğilip selam vererek. “Dün oldukça enteresan bir gündü. Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Sizin için tüm gece endişelendim.”

“Teşekkürler, hayatım,” dedi kraliçe. Bir yandan diğer konsey üyelerini süzüyordu. Whirlpool, Moray’ın yanına geldi. Onun havuzunun önünde BÜYÜ VE YAYINCI-LIK yazıyordu. Tsunami başını eğip ona baktı. Bir ejder bu konularda nasıl uzman olabilirdi ki?

Kral için ayrılmış bir havuz olup olmadığını merak edip etrafına bakındı; ama göremedi. Kraliçe Coral dün Tsunami’nin babasından hiç bahsetmemişti ve Kestrel olayının heyecanıyla Tsunami de sormaya fırsat bulamamıştı. Belki babası Derin Saray’dadır. Belki bugün onunla tanışma fırsatı bulabilir.

Konsey üyelerinin bir kısmını önceki günden hatırladı. Dün diğer ejderlere yemek veren tombul ejder Lago-on’un havuzunun önünde TARIM yazıyordu. Kestrel’in

ölü bedenini incelemeye giderken Shrak'ın yanında gelen Piranha'nınkindeyse SAVAŞ. Tsunami diğer ejderlerin isimlerini bilmiyordu; fakat oturduğu yerden HAZİNE, ADALET ve AVCILIK yazılarını görebiliyordu.

Tsunami konseyin işleyişini pek anlamış değildi. Ne yaptıklarını ve böyle bir şeyin neden gerekli olduğunu bilmiyordu. Kraliçe tek başına yeterli değil miydi? Her şeyi Coral kadar vermiyor muydu?

Ben olsam öyle yapardım, diye düşündü. *Bu konseyi dağıtıp kabileyi gerçek bir kraliçe gibi yöneteceğim.* Belki bu durum Coral'ın işini kolaylaştırıyordu; ama Tsunami'nin sürekli etrafında dolanıp ona fikir veren on bir ejdere ihtiyacı yoktu.

Karnı guruldayınca en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı. Etrafındaki tabaklarda kemikleri alınmış, doğranıp deniz yosunlarına sarılarak yuvarlanmış kıpkırmızı çiğ balıklar vardı. Şimdiye dek sadece bütün ve çiğ balık yemişti; sadece bazen arkadaşları isteyince balıkları ateşte pişiriyorlardı.

Önünce birkaç kazan dolusu minik, yeşil yengeç fokurduyordu. Üç büyük kâsede de içinde ahtapot bacağı ve Tsunami'nin daha önce hiç görmediği otlar olan bir salata vardı.

Ahtapot bacaklarından birini alıp tadına baktı. Sert ama lezzetliydi; tadı limonlu ve tuzlu su yosunu gibiydi. Bir tane daha almak için uzanırken tüm konseyin ters ters ona baktığını fark etti. Diğerleri henüz yemeye başlamamıştı.

Eyvah!

Tüm konsey üyeleri gözlerini kraliçeye çevirdi. Kraliçeyse Tsunami'nin pençelerinin arasındaki ahtapot parçasına bakıyordu. Tsunami silkinip gülümsedi.

“Sorun değil,” dedi kraliçe pençelerini birbirine vurarak. “Uzun zamandır kayıp olan kızımın saygısızlıklarını elbette bağışlayacağım. Hepimizin bildiği üzere, kendisi barbarların yanında büyüdüğünden ancak bu kadarını biliyor. Hepinize yemeniz için müsaade edeceğim.”

Tsunami ahtapotu pençelerinin arasına alıp ezdi. Barbarların yanında büyümüş! Söylediklerinde haklı olabilir; ama Tsunami'nin gelecekte yöneteceği insanların yanında onunla böyle konuşamazdı. Onu DenizKanat gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmeyen bir ejder olarak görecektlerdi. Böyle düşünürlerse onların saygısını nasıl kazanacaktı?

Acaba Coral, Tsunami'yi diğer ejderlerin yanında bile rek mi küçük düşürüyordu?

Coral büyük balık parçalarını ve pençeler dolusu yengeci midesine indirirken, Tsunami dikkatlice annesine baktı. Bir yandan da küçük parçaları Anemone'a yediriyordu.

Belki de düşündükleri doğru değildi. Tsunami sadece kuruntu yapıyordu.

Yine de bundan sonra biraz daha dikkatli olsa iyi olacaktı.

“Pearl, rapor ver,” dedi kraliçe ejder bir süre sessizce yemeğini yedikten sonra.

“Bir değişiklik yok,” dedi HAZİNE havuzundaki açık yeşil ejder kibarca. “Tüm mücevherleriniz her zamanki gibi güvende. Hiçbir ölü yiyici mücevherlerinizi çalamaz; ejderler çalmaya yeltenemez bile.”

“Harika,” dedi Coral. Kazanın dibinde kalan son yengeçleri de yiyip bitirdi. “Shark, rapor ver.”

“Güvenliğimiz konusunda biraz endişeliyim,” diye homurdandı gri-yeşil ejder. Sonra Tsunami’ye baktı. “Sarayımız sonradan giren ejderler bizi tehlikeye atıyor. Başka ejderleri de buraya getirirler mi ya da başka bir planları var mı, bilmiyoruz.”

“Orada dur bakalım,” dedi kraliçe. “Onlar bizim misafirlerimiz. Eğer kızım onlara güveniyorsa, tabii ki ben de güveniyorum.”

“Harika,” dedi Tsunami. “Çünkü hep birlikte kahvaltı yapabileceğimizi düşünmüştüm. Acıktıklarına eminim. Ve eğer burada gerçekten iyi ağırlanacaklarını anlarılarsa...” Coral başını iki yana sallarken sesi kesildi.

“Konsey toplantılarına sadece konsey üyeleri ve kraliyet ailesi katılabilir tatlım,” dedi Kraliçe Coral pençesini incilerinin üstünde gezdirirken. “Fakat elbette aç kalmayacaklar. Lagoon, onlara güzel bir kahvaltı hazırladın mı?”

Mavi ejder evet anlamında başını salladı.

“Bizden kalanları da yiyebilirler.” Kraliçe Coral kahvaltıdan artan yemekleri işaret etti. Daha önce mutfaktan yiyecekleri getiren küçük ejder tekrar belirip tabakları topladı ve mağaraya uçtu. Tsunami köşkün köşesinden onu izledi. Arkadaşları kafalarını çıkarıp dışarı bakmadılar bile. Burada mutsuzlar mıydı? Hâlâ ona kızgın mıydılar?

Kendini rezil etmek konusunda yeterince başarılıydı. Bir de onların gelip katkıda bulunmasına hiç gerek yoktu. Barbarlarla büyüyen, diğer kabilelerden arkadaşları olan... Bunlar kulağa pek kraliçe özellikleri gibi gelmiyor.

“Whirlpool, rapor ver,” dedi kraliçe gülümseyerek.

Whirlpool kulağındaki küpeye dokunup kanatlarını yaktı. “Anemone’un dersleri mükemmel gidiyor,” dedi. Tsunami sesinin neden bu kadar rahatsız edici olduğunu bilmiyordu; ama onu dinlerken pençelerini taşa sürtüyor gibi hissediyordu. “Parşömenlerinizin ünü de gittikçe artıyor. Sonuncusunu kabiledaki tüm DenizKanatlar aldı.”

“Genelde sualtı baskılarını alıyorlar,” diye araya girdi Moray. “Sualtı baskılarının satışları çok daha yüksek. Çünkü ben parşömenlerin reklamını yaparken çok çalışıyorum ve...”

“Ama ben başka bir baskı türü tasarlarım,” diye böldü Whirlpool. “Tüm ejderler öğrenmek için deliriyor. Bu sefer tanesinin fiyatı bir zümrüt olacak.”

Kraliçe Coral düşünceli bir şekilde kuyruğunu salladı. “Ama yılanbalığı yiyen kesime kadar ulaşmayı hedefliyorum,” dedi. “Demek istediğim şu ki, yazdıklarım sadece zenginlere değil, herkese ulaşmalı.”

“Tabii ki,” dedi Moray. “Ejderler yazdıklarınızı okumaya vakit bulabilsin diye okul programları tekrar değiştirildi. Sonuçta parşömenler, onlar için en önemli ders.”

Ciddi olamazsın,” diye çıkıştı Tsunami. “Savaşmayı öğrenmekten daha mı önemli?”

Derin bir sessizlik.

Kraliçe Coral, kırılgan bir ifadeyle pençesini göğsüne bastırdı. “Hayatım, ben her konuda yazıyorum. Sana dün verdiğim parşömenleri okumuş olsaydın bunu bilirdin. Onları nasıl buldun?”

Tsunami, Kestrel’in cesedine giderken bir köşeye fırlattığı parşömenleri hatırladı. Henüz gidip onları kütüphaneden almamıştı bile.

“Şey,” diye geveledi. “Hâlâ en sevdiğim hikâye *Kayıp Prenses*.”

Diğer ejderler kıkırdamaya başladı. Tsunami utançtan kıpkırmızı olmuştu. Konseydekiler çok aptaldı! Kraliçe olunca konseyden tamamen kurtulacaktı!

“Tıpkı benim gibi,” dedi kraliçe. “Whirlpool, Tsunami’nin su dili öğrenmesi gerekiyor. Şimdiye kadar hiç öğrenmediğine inanabiliyor musun? Zavallı şey.” Pençeleriyle önündeki taşa vurdu. “Onu ne kadar kötü yetiştirmişler.” Yüzü sevimliydi ama şeritlerindeki ışıklar yanı-

yordu. Tsunami öfkeyle konseye o anlamasın diye ışıklarla bir mesaj verdiğini düşündü.

“Tabii ki, majesteleri,” dedi Whirlpool. Tsunami’ye dönüp başını hafifçe öne eğdi. “Prensesimize eğitim vermekten büyük mutluluk duyarım.”

“Piranha, rapor ver.” Kraliçe Coral, önünde SAVAŞ yazan havuza doğru yöneldi.

Savaş komutanının üzerinde o kadar çok pençe izi vardı ki, sırtında puldan çok yara izleri görünüyordu. Boynuzlarından biri ve birkaç dişi kırılmıştı.

“Hâlâ ölü DenizKanat hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamadık,” diye homurdandı Piranha. Tsunami başını öne eğdi. Önünde sonunda annesine Kestrel’in kim olduğunu, onu nereden tanıdığını söylemesi gerekiyordu. Ama bir koşuma bağlı olmak ya da sürekli koruma gözetiminde olmak istemiyordu. Kestrel konusunu öncelikle arkadaşlarına anlatmanın daha doğru olacağını düşündü. *Sonra da anneme anlatırım. Anlatacağım.*

“Bu sabah bir grup asker savaştan döndü,” diye devam etti Piranha. “Onlardan gelen raporu aktarmamı ister misiniz?”

Kraliçe Coral iç çekip pençeleriyle askerleri çağırmasını işaret etti.

Piranha’nın emriyle iki DenizKanat alt katlardan uçmaya başladı. Biri uçamayacak kadar yaralı olduğundan diğer ona yardım ediyordu. Tuhaf bir uçuşla havada bit tur attıktan sonra toplantının ortasına iniş yaptılar.

Uçamayan ejderin yan tarafında geniş yanıklar vardı ve kanadı neredeyse tamamen kapkaraydı. Karnındaki pençe izleri hâlâ kanıyordu ve akan kanlar konsey ejderlerini bağlayan kanallara damlayıp incileri lekeliyordu. Tsunami, kraliçenin bakışlarından dekorasyon kirlendiği için üzül-
düğünü fark etti.

Diğer DenizKanat'ın kuyruğunun ortasında bir yanık izi ve boynunda derin bir kesik vardı. Zar zor nefes alıyordu; burun deliklerinden kanlı baloncukları çıkıyordu.

“Dinleyelim bakalım,” dedi Kraliçe Coral.

“Gök Krallığı'nda tuhaf şeyler oluyor,” dedi uçamayan ejderi. “Askerler sanki onları kimin yönettiğini bilmiyor gibi. Dış taraftaki adaların üzerinde gezinirken üç farklı kabileden ejder bize saldırdı. İlk taburun yarısı DenizKanat, yarısı GökKanat'tı. İkinci saldırıda GökKanatlar'ın, 'Ruby için!' diye bağırdı. Üçüncü saldırıda ise ejderlerden biri, 'Kraliçe ölmedi! Kraliçem çok yaşa!' diye haykırdı.”

Kraliçe Coral havuzun köşesine su sıçratıp Anemone'ü sıkıştırarak doğruldu. “Ruby için mi?” dedi.

“Scarlet'in kızlarından biri,” dedi Piranha. “Yani Kraliçe Scarlet öldü mü?”

Tsunami pençelerini sıktı. Bildiklerinin ne kadarını konseye söylemeliydi? Glory'nin gizli silahını açığa çıkarmak istemiyordu. Bu silaha ne zaman ihtiyaçları olacağını bilmiyordu. Ayrıca kaçarken Glory'nin Kraliçe Scarlet'ı öldürdüğünden bile emin değillerdi.

“Böyle bir şey olsa duyardık,” dedi Moray.

Kraliçe Coral, SİRLAR VE CASUSLAR havuzundaki

mavi ejdere sert bir bakış attı. “Neden bu konuda hiçbir bilgin yok?”

“Günlerdir hiçbir casustan haber gelmedi,” dedi. “Gök Krallığı’nda tuhaf şeyler olduğundan haberim yoktu.”

Uçamayan ejder gitgide arkadaşına daha çok yaslanıyordu. Pençelerinde kan birikintileri vardı.

“Anne,” dedi Tsunami. “Birilerinin yaraları tedavi etmesi gerekmiyor mu?” Askerleri işaret etti.

Coral, askerleri iyice süzdü. “Başka bir şey var mı?”

“On iki kaybımız var,” dedi asker boğuk bir sesle. “Diğerleri de ağır yaralı.”

“Saraya gelirken kimse sizi takip etmedi değil mi?” dedi Shark.

“Çok dikkatli davrandık,” dedi asker acıyla kıvranırken. “En uzun yollardan geldik.”

“Güzel,” dedi Kraliçe Coral. “Gidebilirsiniz.” Kuyruğuyla EJDER SAĞLIĞI havuzundaki en küçük konye üyesine vurdu ve ejder askerleri oradan uzaklaştırdı. Moral hemen havuzundan atlayıp yerdeki kanları silmeye koyuldu.

“Gök Krallığı’nda böyle bir kargaşa varsa, belki de bu darbe yapmak için iyi bir fırsattır,” dedi Coral. Pençesindeki incileri kavradı. “Şimdi kurtarma askerini göndermeliyiz. Onu bugün geri getirebiliriz.”

“Elimizde yeterince bilgi yok,” dedi SİRLAR VE CASUSLAR ejderi. “Scarlet öldüyse, nasıl öldü? Onu Ruby mi öldürdü, yoksa kardeşlerinden biri onunla taht kavgasına mı girdi?”

Moray pençelerindeki kana bakıp tısladı. “KumKanat rekabeti yeniden başlamış gibi. Bu durum savaşı daha berbat bir hâle getiriyor.”

“Acaba Burn kontrolü ele aldı mı?” dedi Piranha. “Orada olsaydı kesinlikle alırdı.”

“Ama Scarlet’ın kızları Burn’e Scarlet’e olduğu gibi itaat etmeyebilir,” dedi Moray.

“Ne olmuş olabilir ki?” dedi Coral. “Kraliçe Scarlet çok güçlü biriydi.”

Tsunami pullarının arasından süzülen soğuk terleri hissederek yer değiştirdi. Annesinin olan biteni öğrenmeye bu kadar ihtiyacı varken bildiklerini gizleyemezdi. Ya da en azından konunun önemli yerlerini anlatabilirdi. “Şey,” dedi Tsunami. Tüm konsey üyeleri dönüp onda baktı. “Onu biz öldürmüş olabiliriz.”

Herkes şaşkınlıkla susup kaldı.

“Siz!” diye bağırdı Piranha!

“Çok saçma,” dedi Shark.

“Kraliçe Scarlet bizi sakladıkları yeraltı mağarasını buldu,” dedi Tsunami. Bizi sarayında tutsak etti ve oradan kaçarken onu öldürmüş olabiliriz. Belki. Emin değilim. Sadece denedik diyebilirim.” Henüz hikâyenin bu kadarını dinlemişken Shark’ın yüzünde korku dolu bir bakış vardı. *Artık bize daha saygılı davranırsın,* diye düşündü.

“GökKanat Sarayı’nda mıydınız?” Coral havuzundan fırlayıp Tsunami’ye doğru hızla yüzdü ve Tsunami’nin ön pençelerini sıkıca kavradı. Hızla giderken vücudunun

bir bölümü havuzdan çıkan Anemone söylenmeye başladı ama Coral umursamadı.

“Gill adında bir DenizKanat gördün mü?” diye bağırdı kraliçe. “Yeşil pullu, büyük, güçlü ve cesur bakışlı bir ejder.”

Tsunami kendini kötü hissediyordu. Gill. Evet, Gill’i hatırlamıştı; ama pek de Kraliçe Coral’ın tarif ettiği gibi biri değildi. Gill aylarca susuz bırakıldıktan sonra susuzluktan deliye dönmüşken Scarlet’in arenasında onunla dövüşmek zorunda kalmıştı. Kendi kanını içmeye çalışmış gibi her yerinde yaralar vardı.

Pençelerinin arasından ejder kemiği çıtırtıları geliyordu.

“Onu gördüm,” dedi Tsunami yavaşça. Bir anda tüm konsey üyeleri kendi aralarında fısıldamaya başladı. Shark, düşmanca bakan gözlerini dikmiş ters ters ona bakıyordu.

“Nerede olduğunu bize söyleyebilir misin?” dedi Kraliçe Coral aceleyle. “Onu kurtarmak için saraya asker göndermek istiyoruz; ama diğerleriyle aynı hapisanede kalmıyor. Onu geri getirmeliyiz, Tsunami. Bunun ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Tsunami kuyruğunu pençelerine doğru kıvırdı. Gölün dibine dalıp saklanmak ve bir daha oradan hiç çıkmamak istiyordu.

“O...” Sesi kısıldı. Yutkunarak tekrar söze girdi. “Öldü.”

Arenada o zavallı DenizKanat’ı öldürmekten başka bir çaresi yoktu. Ya Tsunami ölecekti ya da Gill. Onu öldürmek istememişti. En azından onu öldürmek istemediğine emindi. Ama Tsunami, Gill’in boynunu kırdığında Kra-

liçe Scarlet'ın yüzündeki ifadeyi görmek hoşuna gitmişti. Güçlü ve tehlikeli bir ejder olma hissini sevmiştir.

Gill akıl sağlığını çoktan yitirmişti. GökKanat Hapishanesi'ne gelmeden önceki hayatını gözardı etmek Tsunami için kolay olmuştu. Ona gerçek bir ejder gözüyle bakmayınca her şey daha kolaydı.

Annesinin onu geri getirmeye uğraştığını ya da onun ölümünü başkalarına anlatmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

“Öldü mü?” Kraliçe Coral Tsunami'nin pençelerini bırakıp bir adım geri çekildi. Pençeleri inciler üzerinde kayıyor ce kanallardan su sıçratıyordu. “Nasıl?”

“Şey,” diye kekeledi Tsunami. Bunu onca ejderin önünde açıklamak zorunda mıydı? “Arenada.”

“Ama o dövüşmeyi reddediyordu,” dedi Coral. “Casuslarımızdan öyle duyduk. Tüm takiplerini dövüşmemeye ikna ediyordu. Ağrı iyi laf yapardı. Onunla karşılaşan hiç kimse onu öldürmeyi başaramamıştı.” Hafifçe gülümsedi. “Kraliçe Scarlet'ın bu duruma öfkelenişini işitmiştim.”

Tsunami, “Öyleydi,” diyerek tekrar yutkundu. “Onu cezalandırdı. Gerçekten berbat bir hâldeydi.”

“Nasıl öldüğünü biliyor musun?” diye sordu Shark.

Tsunami pençelerini suda çırpıştırdı. “Kraliçe onu delirtti. Aklını yitirene dek onu sudan uzak tuttu ve tamamen delirdiğinde de tehlikeli bir ejdere dönüştü. Hatta ona artık bir ejder bile denemezdi. Öldürülmesi gerekiyordu.”

“Öyle mi?” dedi Shark. Tsunami Shark'ın gerçekleri anladığına emindi.

“Neden?” diye sordu Tsunami. “Gill kimdi? Önemli bir komutan mı?”

“Daha fazlası,” dedi Kraliçe Coral üzgün bir sesle. “Çok daha fazlası. O benim eşimdi.”

Tsunami'nin nefesi kesildi ve gözleri karardı. Kraliçe Coral'ın az sonra ne söyleyeceğini biliyordu ve bunu duy-maktansa dağlara kaçıp dönmemeyi yeğlerdi.

“Tsunami, Gill senin babandı.”

Kraliçe Coral başını öne eğip hafifçe kendi havuzuna doğru ilerledi. “Demek öldü,” dedi. “Gill’im öldü.”

“Artık yumurta yok,” diye fısıldadı Moray. Hâlâ ortada oturmuş yerdeki kanları temizliyordu. Gözlerine tuhaf bir parıltı vardı. “Yavru ejder yok, taht vârisi yok.”

“Belli olmaz. Kraliçe tekrar evlenebilir,” diye fısıldadı Whirlpool. Moray ona sert bir bakış attı.

Coral söylenenleri işitmemiş gibiydi. Anemone’u kanatlarının arasına alıp sıkıca sardı. Küçük ejder bir süre kıvrandıktan sonra vazgeçip başını Coral’ın omzuna koydu. Annesinin sırtından Tsunami’ye bakarak göz kırptı.

Tsunami, okyanus üzerine geliyor gibi hissediyordu. Pulları deniz otuna takılmış gibi ağırlaşmıştı.

Ama başka şansım yoktu.

Değil mi?

Gill babammış. Bilmiyordum.

Hem artık gerçek bir ejder bile değildi. Benliğini kaybetmişti. O artık yoktu ve ben hayata devam etmek zorundaydım. Arkadaşlarımı korumak ve kehaneti gerçekleştirmek için yaşamak zorundaydım.

Bir türlü kendini yatıştırıramadı. Arenada DenizKanat'ı öldürürken aslında başka çıkış yollarını düşünmemişti. Sadece Kraliçe Scarlet'e kendini kanıtlamaya çalışıyordu.

Shark hâlâ gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Tsunami ona dişlerini gösterdi.

"Çok üzüldüm," dedi kraliçe. "Konsey iptal edildi. Anemone'la uçup mağarasına gitti.

Konsey ejderleri de köşkün diğer katlarındaki mağaralarına çekildi. Tsunami başını suya gömüp boynuzlarını yakaladı. Şimdi ne yapacaktı?

Arkadaşlarını görececek hâlde olmadığı kesindi. Arkadaşlarının aşağılayıcı bakışlarını görmek ona kendini daha iyi hissettirmeyecekti. Sebepsizce başka ejderlere saldıran bir ejder... Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapan fakat hep hata yapan ejder...

Kendi babasını öldüren bir ejder.

Biri başına vurdu.

Sudan çıkınca, Whirlpool'un pençelerini ovuşturduğunu gördü. "İlk dersimizin vakti geldi," dedi.

"Şimdi mi?" dedi Tsunami.

"Neden olmasın?" Pençelerini açtı. "Zihnimizi bilgiyle doldurmanın zamanı yoktur."

Tsunami sessizce ofladı. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı. Ama belki dikkatini biraz olsun dağıtabilirdi.

"Gel," dedi ve köşeye doğru yürüyüp aşağı atladı. Tsunami isteksizce onu göle doğru takip etti. Sırtındaki ışıkları yakarak suyun altında ilerliyordu.

Tsunami onun seviyesine kadar inip onu izledi. Kendi

pullarını yakmadı. Riptide'a verdiği gibi yanlış bir mesaj vermek istemiyordu. Anemone Coral'ın planları konusunda haklıysa, Whirlpool'u cesaretlendirmek yersiz olacaktı.

Birkaç dakika sonra Whirlpool tekrar suyun üstüne çıktı. Açık yeşil gözleri göz yuvaları için fazla büyük görünüyordu.

“Sorun ne?” dedi. “Sırtındaki şeritleri yakamıyor musun?”

“Tabii ki yakabiliyorum,” dedi Tsunami. “Ama bana ne söylemeye çalıştığınızdan bahsetmedin.”

“Benim yaptığımı yap,” dedi ve Tsunami karşı çıkmaya vakit bulamadan tekrar daldı.

“Rrhg,” diye bağırdı Tsunami.

Bu sefer her ışık dalgasının aynısını yapmaya çalışıyordu. Kanatlarındaki, kuyruğundaki, yanlarındaki, hızlanan ve yavaşlayan ışıkları... Bu süre Tsunami'ye çok uzun gelmişti. Sonunda Whirlpool başını sallayıp tekrar suyun yüzeyine çıktı.

“Harika,” dedi.

“Harika olan ne?” dedi Tsunami kanatlarını açarken. “Az önce ne dedik?”

“Kraliçenin ilk eseri *Orca'nın Trajedisi*'nin ilk bölümünü anlattık. Çok heyecanlı, harika bir hikâye. Sen de neredeyse tamamını doğru anlattın.”

Tsunami, Whirlpool'un suratına su sıçratmak istiyordu. “Ama hiçbir şey öğrenmedim.”

“Ah, öğreneceksin,” dedi. “Tekrarladıkça pekişecek. İkinci bölüme geçelim mi?”

“Hayır!” dedi Tsunami. “Bana kullanabileceğim bir şeyler öğret. Yabancılara nasıl selam veriyorsunuz? Tehlike ânında diğer DenizKanatlar’ı nasıl uyarıyorsunuz?” *Nasıl, “Üzgünüm, babamı öldürdüm,” diyorsunuz?* Birden silkinip kendine geldi. “Üç ay aşkına, bana en azından, ‘Su dilini bilmiyorum,’ demeyi öğret.”

“Kraliçenin hikâyelerinden hepsini öğrenebilirsin,” dedi Whirlpool. “Her gün üç bölüm çalışırsak, beş yıl içinde tüm yazdıklarının üzerinden geçmiş olacağız.”

“Buradan gitmem gerek,” dedi Tsunami. *O kuyruğunu burnuna dolayıp seni nehrin dibine fırlatmadan önce.* Dönüp çıkış tüneline doğru yüzdü. Mağaradan ayrıldığı anki kadar büyük bir heyecan hissetmedi. Dağın altındaki mağara hayatını ilk ve son özleyişi olmasını diledi.

“Çalışma tutumunu hiç beğenmedim,” diye bağırdı Whirlpool. “Böyle giderse eğitimin yedi ya da sekiz yıl kadar...”

Tsunami, Whirlpool’un sesini duymamak için suya daldı. Çıkış tüneli hemen önündeydi; oradan kaçabilmek için var gücüyle kanat çırpıyordu.

Yaz Sarayı’nın dış kısmında, hava kapalı ve kasvetliydi; tam Tsunami’nin ruh hâline göre. Rüzgâr denize vurup beyaz köpükler çıkarıyor ve Tsunami’yi her zamankinden daha güçlü savuruyordu. Pençelerini çırparak yeraltı sarayından uzaklaşmaya çalıştı ama akıntılar onu iri kaya parçalarına doğru itiyordu.

Okyanusla savaşmaktan yorulmuştu. Okyanus neden onu hoş karşılamıyordu ki?

Sürekli geçmişteki hatalarının üstesinden gelmeye çalışmak yerine neden normal problemleri olan normal bir DenizKanat gibi her şeye en baştan başlayamıyordu?

Öfkeli bir şekilde suyun yüzeyine çıkıp uçmaya başladı. Yüzerken değil de uçarken kendini daha rahat hissetmesine bir anlam veremiyordu. Hangi DenizKanat suyu sevmezdi ki? *Belki de kraliçe olmaması gereken.*

Önünde ejder iskeleti şeklinde kayalardan oluşan ada vardı. Tsunami kayalıktaki delikleri inceleyerek ilerledi. Ejderin gözlerine gelen mağarayı seçip karanlıkta oraya kondu. Pençelerinin altındaki taş, inci kadar yumuşaktı.

Kurutmak için kanatlarını çırparken dönüp mağaranın girişine doğru baktı.

Birden bir ejder kafası belirip sonra ortadan kayboldu.

“İnanılmaz,” dedi Tsunami. “Saklanma konusunda gerçekten berbatsın. Sana daha önce kimse kesinlikle casus olmamanı söyledi mi?”

Riptide hafifçe başını dışarı çıkardı. “Bence harika bir casus olurdum,” dedi gururla.

“Senin tanıştığımız yerde, dış taraftaki adalarda olman gerekmiyor mu?” diye sordu Tsunami.

“Evet ama tahmin edebileceğin gibi pek önemli bir görevim yok.” Yüzünde buruk bir ifade vardı. “Majesteleri önemli konulara bana hiç güvenmiyor.”

“Tekin biri gibi görünmüyorsun,” dedi Tsunami ona kızgın olması gerektiğini hatırlayarak. Ona bağırabilirdi. İlk olarak içinden ona bağırarak geldi.

Belki de içimden gelen her şeyi yapmamalıyım.

Tsunami mağaraya geri girdi. “Buraya gelsene. Whirlpool’dan aldığım su dili dersinin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.”

“Ah, Whirlpool. Kraliçe Coral’ın en sevdiği işkence aleti,” dedi Riptide. Pullarındaki su damlalarından kurtulmaya çalışarak Tsunami’yle mağaraya girdi. Mağara yalnız üç ya da dört ejderin sığabileceği büyüklükteydi. Bu yüzden karanlıkta Tsunami’nin tahmin ettiğinden çok daha yakın duruyorlardı.

Çok daha küçükken, Tsunami Clay ve Starflight’a vurulmuştu. Starflight’ın sinir bozucu biri olduğunu ve sevimli, sadık Clay’in diğerlerini kardeş gibi gördüğünü fark edince bu sevdadan vazgeçti. Ama kendi yaşında başka hiçbir ejderle tanışmamıştı. Onlar DenizKanat olmasa bile, çevresinde hoşlanacağı başka ejder mi vardı?

İşte şimdi bir DenizKanat’la baş başaydı. Ona geleceğin kraliçesi ya da baba katili olarak bakmayan, ondan hoşlanan bir DenizKanat’la.

“Coral bana Webs’in senin baban olduğunu söyledi,” dedi. “Tanıştığımızda neden bana bu konudan hiç bahsetmedin?”

“Genelde kendimi bu şekilde tanıtmam,” dedi. Kuyruğunu pençelerinin arasına sıkıştırdı. “Bu konuyu açınca ejderlerin bana karşı tavrı değişiyor. Üzgünüm, sana söylemeliydim. Aslına bakarsan babam hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Belki sen bir şeyler anlattırırın diye düşünmüştüm.”

Tsunami başını iki yana sallayıp, *Onu tanısan bunu istemezdin*, demek istedi. Fakat bunun yerine, “Bu yüzden mi etrafta dolanıp beni izliyorsun?” diye sordu.

Koyu mavi gözleriyle uzaklara baktı. “Başka sebepleri de var,” dedi. “Senin için endişelenmiştim. Deniz Krallığı’nda açık sözlü ejderlerle karşılaşmak çok zor.”

“Ne istersem onu söylerim,” dedi Tsunami sert bir şekilde. “Kayıp prenses benim. Annem beni çok seviyor ve eğer dikkatli olmazsam bana hemen bir koşum takacak.”

Riptide homurdandı. “Sana kimsenin koşum takmaya cesaret edebileceğini sanmıyorum.”

“İşte o zaman ne kadar açık sözlü olduğumu görürler,” dedi Tsunami. Kanatlarını açıp kapatırken yanlışlıkla Riptide’in kanadına sürttü. *Eyvah. Hemen bir şeyler söyle.* “Webs o kadar kötü biri değildi,” dedi. “Diğer ikisi kadar kötü değildi.”

Riptide başını eğdi.

“Üç korumamız vardı. Dune ve Kestrel her şeyden nefret ediyordu,” dedi Tsunami. “Belki de Sunny dışında her şeyden. Herkes Sunny’yi çok sever. Çok sevimli ve sempatik bir ejderdir.”

“Kulağa ürkütücü geliyor,” dedi Riptide. Tsunami güldü.

“Ama Webs... Yalnız bizi hayatta tutmaya çalışmıyor, aynı zamanda bildiği her şeyi bize öğretiyordu. Sanırım su dilini atlamıştı. Bize tarih, coğrafya ve kehaneti öğretti. Hem de eğlenceli yöntemlerle. Avlanma sırası ona geldiğinde, bizim sevdiğimizi bildiği hayvanları avlamaya ça-

lışırdı. O olmasa her şey çok daha kötü olurdu.” Susup düşünmeye başladı. Daha önce hiç Webs’in iyi yanlarından bahsetmemişti. Hayatı boyunca yaptığı gibi söylenip durmaktan çok daha zordu.

“Pekâlâ,” dedi Riptide. “Bana doğruları söyleyebilirsin.” Kuyruğunu kaldırıp indirdi. “Kötü yanlarımı da bilmek istiyorum. Benim açımdan daha iyi.”

Tsunami derin bir nefes aldı. “Bizi daha iyi korumalıydı,” dedi. “Bizi umursayan tek kişi olarak Dune ve Kestrel’in bizi incitmesine ve bize değersiz olduğumuzu söylemesine izin vermemeliydi. Bizim için savaşmalıydı. Scarlet ve GökKanatlar’ın son saldırdığı an dışında bizim için hiç savaşmadı.”

Yapmaktan hiç çekinmediğim bir şey var, diye düşündü kendi kendine. Arkadaşlarım için savaşıyorum, her şeyi berbat etsem de savaşıyorum.

Riptide başını sallayıp yere eğdi. “Zayıf ve korkak,” dedi. “Bana onu hep böyle tanıttılar.”

Tsunami pençesiyle Riptide’in kanadına dokundu. “Bu senin de onun gibi olduğunu göstermez,” dedi. “Onun hataları yüzünden seni cezalandırmak hiç doğru değil.”

Birden aralarında tuhaf bir çekim oluştu.

Bir DenizKanat kraliçesi adayı için çok yanlış bir hareket, diye düşündü Tsunami. Ama belki de bunu tahta tercih ederim.

“Gerçek bir su dili dersi almak ister misin?” diye sordu Riptie gülümseyerek.

“Evet,” dedi Tsunami.

“Burası yeterince karanlık,” dedi. “Peki, şimdi bir daha Whirlpool’la karşılaşınca ne söylemen gerektiğini öğreteceğim.” Kuyruğundaki ışığı üç kez yaktı.

“Ah, oh,” dedi Tsunami aynısını yaparak. “Ona ne dedim?”

“Ahtapot beyinli,” dedi Riptide. “Sayende en sevdiğim aşığılama cümlesi oldu.”

“Bu derste onun öğrettiklerinden daha fazlasını öğrendiğimi sanmıyorum,” dedi Tsunami.

“Hey, kalbimi kırıyorsun,” dedi. “Peki, bunu sen istedin.” Oturup burnunu işaret etti. “Bu şeritler genellikle soru sorarken kullanılır. Bu neden, bu nasıl, bu da ne zaman demek.”

Tsunami ışıkların sırasını hatırlamaya çalışarak Riptide’inkinin aynısını yaptı. Tahmin ettiğinden çok daha kolaydı. Belki de ilk defa DenizKanatlar’a özgü bir hareketi yapmayı becerebilecekti.

Tsunami soru ışıklarını söndürdükten sonra Riptide, “Bunu dene. Seni koruyacağım,” dedi. Yan tarafında yanan ışıkları işaret etti.

“Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok,” dedi Tsunami.

“Biliyorum,” dedi Riptide. “Ama seni tanıdığım kadarıyla bir gün bunu birine söylemeye ihtiyaç duyacağını düşünüyorum.”

Bu söyledikleri Tsunami’nin hoşuna gitti. “Seni koruyacağım,” dedi ışıklarını yakarak.

Riptide'in yüzünde hafif buruk bir gülümseme belirdi. "Keşke koruyabilsen," dedi.

"Neden koruyamayayım," dedi Tsunami. "Ben bir prensesim. Ne istersem onu yaparım."

"Bir başkası kraliçeyken yapamazsın," dedi. "Pekâlâ, yaklaşan tehlikeleri göstermek için bunları kullanırsın."

Riptide diğer ışıkları ve birkaç pençe işaretini de gösterdi. Her biri harikaydı. Tsunami dışarı bakıp geri dönmesi gerektiğini anladığında içeride ne kadar zaman geçirdiklerini bilmiyordu.

"Annem beni arıyor olabilir," dedi. "Ama teşekkür ederim. Bana ne kadar yardımcı olduğunu tahmin bile edemezsin." Kısa bir süreliğine de olsa Gill'i unutmayı başardığını fark etmişti.

"Blister geldi mi?" diye sordu Riptide.

Tsunami başını iki yana salladı. Riptide, Tsunami'nin pençelerini pençeleri arasına aldı.

"Ona dikkat et," dedi. "Kendi planları var ve DenizKanatları korumanın listesinin başlarında yer aldığını sanmıyorum."

"Ederim," dedi Tsunami. "Ah," diye ekledi pençelerini bırakırken. "Bu ne demek?" Dün Shark'ın ona attığı bakışın aynısını yapmaya çalıştı.

Riptide ona doğru başını eğdi. "Eğer bunu kastediyorsan," dedi aynısını yaparak ve, "*şimdi değil, bu konuyu sonra hallederiz*, demek," diye devam etti.

"Tsunami gözlerini dikip Riptide'a baktı. "Emin misin?"

“Eminim,” dedi Riptide. “Neden, kim...”

“Dün Shark ve korumalar arkadaşlarımı öldürmeye çalışırken böyle yaptı,” dedi Tsunami zıplayarak. “Arkadaşlarımı daha sonra öldüreceğini mi söylemiş yani?”

Riptide burnunu kaşdı. “Belki de,” dedi üzgün bir tavırla. “Ama eğer Kraliçe Coral öyle bir emir vermemişse, eminim...”

“Nereden bilebilirim ki?” diye bağırdı Tsunami. “Ya annem onları öldürme emri verdiyse ve ben anlamadıysam?” Mağaranın girişine doğru koştu. “Geri dönmeliyim. Gidip onların iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Dünden beri onları görmedim.” Hava akımlarına kapılarak boşlukta süzüldü.

“Dikkatli ol,” dedi Riptide ardından bağırarak. “Bir ihtiyacın olursa ben buradayım. Sadece...” Son kelimeleri esen rüzgârla yok olup gitti.

Tsunami ejder boynuzu gibi görünen kayaların arasından suya daldı. Su yosunlarının ve kayalardan oluşmuş duvarların arasından geçti. O kadar hızlı gidiyordu ki, dinlenme noktalarından birinde onu bekleyen gölgeyi fark edemedi.

Biri boynunu sıkıp pençelerini sırtına geçirene dek yalnız olduğunu sanıyordu.

Dev kanatlar, Tsunami'yi tünelin zeminine çarptı. Arkasına dönmeye çalıştı; fakat saldırgan kafasına vurup gözlerini deniz otuyla bağladı. Tsunami pençelerini ve kuyruğunu sallıyor, bağırıp kurtulmaya çalışıyordu. Saldırgan Tsunami'den daha büyük ve daha ağır olduğundan Tsunami hiç hareket edemiyordu. Ağırlaşmak için bir şeyler giymiş gibiydi; sırtına metal bir şeyler batıyordu.

Kancalı pençelerini kulaklarına geçirince Tsunami acıyla bağırdı. Boynuna süzülen kanların suya karıştığını hissediyordu.

Burada ölmeyeceğim! diye düşündü. *Göremediğim bir ürkek mi beni öldürecek? Hiç sanmam!*

Savaş eğitimi alırken Sunny'nin her seferinde nasıl kaçmayı başardığını hatırladı. Minik ejder boyutunu bir avantaj olarak kullanıp her saldırıdan kolayca sıyrılabiliyordu.

Tsunami bacıklarını, kanatlarını ve kafasını eğip kendini dikenli bir topa dönüştürdü. Saldırgan Tsunami'nin boynundaki pençesini bırakmak zorunda kalırken ağzına doğru başarısız bir hamle yaptı; fakat Tsunami kıvrılıp rakibini başının üzerinden itmeyi başardı. Ejder duvara çarparken çıkan köpükler Tsunami'nin suratına geldi.

Tsunami henüz ejderin üzerindeki örtüyü çıkaramamıştı; pençeleriyle kollarını kenetlemişti. Tsunami ejderin karnına acımasızca bir yumruk attı ve pençelerine metal yüzükler çarpında acıyla kıvrandı. Saldırgan hiç sesini çıkarmadı ama bir süre sonra kuyruğuyla Tsunami'ye o kadar sert vurdu ki, Tsunami kemiklerinin kırıldığını düşündü.

Diğer ejder onu kanatlarıyla tekrar taş zemine doğru itmeye başladı. Karşısındaki her kimse bir DenizKanat gibi dövüşmeyi, bu dünyanın avantajlarından faydalanmayı biliyordu. *O zaman daha önce görmediği bir şey kullan.* Tsunami, Glory'nin Kestrel'la dövüşürken nasıl dikkatini dağıttığını hatırladı. Tsunami pullarının rengini değiştiremiyordu; ama yine de ejderin dikkatini dağıtmayı başarabilirdi.

Kanatlarını hızlıca açıp kapayarak etrafındaki suyu köpürttü. Saldırganın şaşkınlıktan öylece bakakaldığını hissetti. Kanatlarını üçüncü açışında, Tsunami vücudundaki tüm ışıkları yaktı ve bunun kör edici bir etkisi olmasını diledi.

Saldırganın pençeleri kaydı ve Tsunami ona vurdu. Işıklarını var gücüyle tekrar yaktığında, ışık örtüsünü bile aydınlatıyordu. Tekrar saldırmaya çalışırken ejder birden yok oldu.

Tsunami bir süre etraftan gelebilecek saldırılara karşı kendini koruyabilmek için sağa sola sallandı. Etrafında kimse olmadığına emin olunca durdu. Hızla uzanıp örtüyü çekmeye çalışırken birinin dışarıdan mağaraya doğru geldiğini hissetti.

Dövüşmeye hazır bir şekilde kendi etrafında dönerken Riptide pençelerini sallayarak geri çekildi. Tsunami dört bir yana baktı ama hiç kimseyi göremedi.

İyi misin? diye işaret etti Riptide.

Kim? dedi Tsunami burnundaki ışıkları yakarak. İhtiyacı olan diğer kelimeleri bilmiyordu.

Riptide perdeli pençelerini araladı. *Bilmiyorum.* Sonra Tsunami'yi işaret etti. *Sen iyi misin?* Tüm ışıklarını yakınca, Tsunami az önce ışıklarının dışarıdan görüldüğünü düşündü.

Tsunami heyecanla başını aşağı yukarı salladı. Geldiği için ok mutlu olduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu; ama şu an o saldırganı yakalamalıydı.

Tamam, diye işaret verdi Tsunami. Sonra arkasına dönüp hızlıca tünelden saraya doğru yol aldı.

Tsunami sudan çıktığında etrafta tüyler ürpertici bir sessizlik vardı. Ejderler kumsalda, tepeliklerde uzanıp yatıyor, suda oynuyor ve şelaleden atlıyordu. Suyu ve köşke göz gezdirerek az önce kavgadan çıkmış gibi görünen birini bulmaya çalıştı. Ona saldıran ejderde birkaç iz bıraktığını düşünüyordu.

Şüpheli görünen hiç kimse yoktu. Tsunami yukarı bakıp annesinin kütüphane katınsan sallanan kuyruğunu gördü. Kanatlarını çırparak sudan çıktı ve annesine doğru uçtu.

“Selam hayatım,” dedi Kraliçe Coral, Tsunami konarken. Etrafı bir kısmı yarı sarılı parşömenlerle kaplıydı. Anemone hemen yanındaki oyulmuş, beyaz bir kaya par-

çasının içinde oturuyor ve sıkıntıdan ölecek gibi duruyordu. “Kız kardeşine hikâyelerimden okuyordum. Hikâyelerimi dinlemeye bayılıyor. Az önce Gill’le evlenmeye karar verdiğimiz hikâyeyi okudum.” Derince iç çekti. “Yazdıklarım da bayılırdı.”

“Anne,” dedi Tsunami.

“Mükemmel bir kral adayıydı,” dedi Coral. “Soylu bir aileden geliyordu. Geçmişinde hiçbir leke yoktu. En az Whirlpool kadar zekiymi.” Coral tekrar iç çekti.

“Anne,” dedi Tsunami tekrar.

“Neyse ki en sevdiğim şiirim *İstiridy ve Midye Arasındaki Farklar Üzerine*’ye yetiştin. Sınıf farkı ve kalıtsal üstünlük hakkında mükemmel bir benzetme. Whirlpool da böyle düşünüyor.”

“Anne,” diye araya girdi Tsunami sert bir şekilde. “Az önce biri beni öldürmeye çalıştı.”

Kraliçe Coral ayağa kalktı; pençelerinden süzülen mürekkepler yere damlıyordu. “Ne? Kim böyle bir şeye cesaret edebilir?”

“Bilmiyorum; ama saldıran ejder şu an burada olmalı,” dedi Tsunami. “Sarayda bir yerde. Herkesi bir araya toplayıp...”

“Yumurtalar!” diye bağırdı Kraliçe Coral. “Yumurtalar tehlikede!” Parşömenleri aceleyle kazanlara fırlatmaya başladı.

“Ne?” dedi Tsunami şaşırarak. “Hangi yumurtalar?”

“İki dişi ejderin yumurtaları,” diye açıkları Anemone Tsunami’ye. “Derin Saray’daki Kraliyet Kuluçkası’nda duruyorlar. Ejderler birkaç gün içinde yumurtadan çıkacak.”

“Ve eğer biri sana saldırdıysa, yumurtalara da zarar vermeye çalışacaktır!” diye bağırdı Kraliçe Coral. Hızla katın dışına doğru koştu. “Moray! Whirlpool! Acele edin!”

“Ama bana saldıran ejder burada,” dedi Tsunami. “Buna eminim. Derin Saray’da değil.”

“Yine de ilk olarak oraya gitmeliyiz,” diye üsteleri Kraliçe Coral.

“Ama onları burada yakalayabiliriz.” Tsunami annesinin yapılması gereken şey bu kadar açıkken neden anlamadığını çözemiyordu.

“Anne, Tortoise’e ne oldu?” diye sordu Anemone. “Yumurtaları korumakla görevli, değil mi? Kendisi Ejder Sağlığı Bölümü’nün başkanı,” diye açıkları Tsunami’ye. “Zaten bu hafta tanışacaksın.”

“Diğerleri beni hayal kırıklığına uğrattı,” dedi Kraliçe Coral üzülerek. “Muhtemelen Tortoise de uğratacak. Bu işi kendi isteğiyle bile almadı. Zaten hiç kimse istemiyor! Deniz Krallığı’ndaki en önemli görev ve tüm ödle ejderler bu görevden kaçıyor. Moray!” diye haykırdı.

“Buyrun, majesteleri.” Moray bir alt kattan geldi. Tsunami, kütüphane katına doğru ilerlerken Moray’i süzdü. Az önce kavgadan çıkmış gibi bir hâli yok muydu? Tsunami emin olamamıştı. Moray onun yüzüne bakmıyordu; fakat bu yeni bir durum değildi.

“Moray, bir an önce Derin Saray’a gitmeliyiz,” dedi Kraliçe Coral. “Yumurtalarımın tehlikede olduğunu hissediyorum. Pullarım öyle diyor.”

“Bana saldıran ejdere ne olacak?” dedi Tsunami. “Onu yakalayıp cezalandırmalıyız!”

“Yumurtalarıma zarar vermelerini engellemek şu an için daha önemli,” dedi Kraliçe Coral. “Yıllardır birileri yavrularımı öldürüyor. Bunlar Gill’den kalan son iki yumurta ve onları ne pahasına olursa olsun koruyacağım.” Kraliçe hemen yanında oturup hayranlıkla ona bakan Moray’e döndü. “Keşke onları sen korusan. Şimdiye kadar beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın.”

“Ama parşömenler de oldukça önemli,” dedi Moray. “Onlar sizin çocuklarınız gibi. Onları terk edemem.”

“Haklısın,” dedi Kraliçe Coral. İncilerini okşayıp kanatlarını açtı. Tsunami, Moray’ın Anemone’a nefretle baktığını yakaladı. *İnanamıyorum, diye düşündü. Böyle bir şeyi neden yaptığını merak ediyorum.*

Kraliçe Coral’ın tüm kızlarından nefret mi ediyorsun?

Beni öldürmeye çalışacak kadar mı?

“Bu sabah kahvaltıdan sonra Shark’ı gönderdim ama biliyorsun, böyle durumlara hiç aldırmış etmiyor,” dedi Kraliçe Coral pençelerini birbirine vurarak. “Buralarda dolaşan bir katil olduğuna bile inanmıyor. Her şeyin şanssızlıktan olduğunu söylüyor.” Tıslayarak silkindi. “Bir keresinde belki de kaderimde çocuksuz bir kraliçe olmam yazdığını söyledi. Shark benim kardeşim, senin baban olmasa Moray, onu yaşatmazdım. Whirlpool! Neredesin?”

Anemone annesinin sesinden ürkerek kulaklarını pençeleriyle kapadı.

“Derin Saray’da sakın yanımdan ayrılma,” dedi kraliçe, Tsunami’ye. “Koşumun için gerçekten bir an önce sipa-

riş vermeliyiz. Doğacak iki yavru ejderinkini yapıyorlardı; ama görünüşe bakılırsa seninki çok daha acil.”

“Kendim idare edebilirim,” dedi Tsunami. “Hâlâ hayatta olduğuma göre, bana saldıran kişi başarısız oldu. Moray’e sert bir bakış attı; fakat Moray umursamaz bir tavırla kanatlarını oynattı.

Patır patır patır patır.

Tüm ejderler dönüp yukarı baktı. Yeşil yaprakların arasından yağmur damlaları süzülüyordu.

“Ah, yağmur yağacağını tahmin etmiştim,” dedi Whirpool, Coral’ın yanına konarken. “Geç kaldığım için beni affedin majesteleri. Mutfak görevlilerine parşömen dağıtıyordum.” Az önce kavgadan çıkmış gibi görünmüyordu ve Tsunami saldırı esnasında bu garip ejderin onula başa çıkabileceğine ihtimal bile vermiyordu.

“Bir an önce Derin Saray’a gitmeliyiz.” Kraliçe Coral aniden uçmaya başlayıp Anemone’u apar topar arkasından sürükledi. Tsunami annesinin peşinden gitti ve havada Kraliçe Coral’ı takip eden diğer konsey üyeleriyle karşılaştı.

Hep birlikte tünele girerken ejderlerin kuyrukları bazılarının burunlarına çarpıyor, kuyrukları iç içe geçiyordu. Tsunami orta kısma doğru sürüklenince kendini Whirpool’un anında yüzerken buldu.

Arkadaşlarına uğraması gerektiğini hatırladı; ama artık çok geçti. *Neden daha iyi bir ejder olamıyorum?* diye kendini azarladı.

Geri dönmeyi denedi; fakat konsey ejderleri onu öne

doğru itiyordu. Birkaç kez yüzüne pençe darbesi yemenin eşiğinden döndükten sonra vazgeçti.

Arkadaşlarımın iyi olduğuna eminim. Sonuçta Shark Derin Saray'daymış. Yumurtaları kontrol ettikten hemen sonra dönüp onlara uğrayacağım.

Kraliçe Coral suya girer girmez bir akıntı bulup hızlandı. Diğer ejderler de onu takip etti.

Tsunami etrafındaki mercan kayalıklara ve çakıllara göz gezdirdi. Gök mavisini pullar gözüne çarptığı an kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Riptide hâlâ burada onu gözetliyordu. Ejderin kayalıkların arkasında saklanarak ilerlediğini fark etti. Onları Derin Saray'a doğru takip ediyordu.

Bu duruma biraz şaşırda da, mutlu bir şekilde bir akıntıya kapılıp diğerlerinin peşine takıldı. Hızlı gidebilmek için kanatlarını hangi açıda açması gerektiğini yavaş yavaş öğreniyordu. Uçmak gibiydi; ama sağa ve sola savrulma payı daha fazlaydı. Ejderlerin geldiğini gören balıklar, bir an önce kaçışarak yoldan çekilmeyi başardılar.

Yağmur gitgide hızlanıyordu. Hava kararınca Tsunami koyu bulutların geldiğini düşündü. Yaz Sarayı'nda arkadaşlarının başına bir şey gelmemesini diledi. Tabii ki küçükken de fırtınalarla karşılaşmışlardı; ama mağarada olduklarından hiç ıslanmamışlardı.

Yanlarından diğer yöne doğru giden iki büyük deniz kaplumbağası geçti. Ejderlere dikkatle baktılar; fakat hiç kimse onları yemeye yeltenmedi. Mercan kayalıklar boyunca dalgalanan deniz yosunlarının arasından küçük,

pembe balıklar beliriyordu. Kumun üzerinde büyük, sarı bir şey yatıyordu. Gözlerini açtı, Tsunami'ye bakıp tekrar kapattı.

Bir süre sonra önlerine dört yanı mercan kayalıklarla çevrili bir ada çıktı. Sarı dallar mor, yıldız şeklinde salkımların etrafına dolanmıştı. Açık pembe, şemsiye şeklinde filizlenen dalların. Deliklerden mavi ve gri balıklar girip çıkıyordu.

DenizKanatlar akıntıdan kurtulup okyanusun dibindeki bir kanyona doğru daldı.

Tsunami de onları takip etti. Gözleri karanlığa alışırken, kanyonun dört bir yanını saran beyaz ve yeşil bir mercan kayalık gördü. Parıldayan renkleriyle mağaralara, kulelere ve sualtı bahçelerine kadar ulaşıyordu. Mercan, kanyonun ortasında kıvrılarak DenizKanatlar'la çevirili dev bir saraya dönüşüyordu.

DenizKanatlar her yerdeydi. Sarayın kapılarından ve pencerelerinden girip çıkıyor, suyun yüzeyine çıkıp kanyonun dibine dalıyor, bahçelere bakıyor, mercanı temizliyor, büyük balıklar avlıyor, daire şeklinde toplanıp oturuyor, taş tabletlerdeki yazıları okuyorlardı.

Savaşın tek izleri sarayın çevresinde düzenlemeler yapan birkaç tabur ve bahçelerin birinde toplanmış ağır yaralı askerlerdi. Tsunami iki ayakları kopmuş, bir gözleri delinmiş ve birçok da kuyruklarında ve kanatlarında yanık izleri olan ejder gördü. Birçoğu artık yüzemiyordu; hemsire ejder onlara yardım ediyordu.

Kraliçe Coral geçerken tüm ejderler ona selam verdi.

Her birini gülümseyerek tek tek selamladı. Tsunami birçokunun Anemone'a da pençelerini salladığını gördü. Küçük ejder de gülümseyip onlara pençe salladı.

Etrafi konsey üyeleriyle sarılı olduğundan, Tsunami bir kez olsun diğer ejderlerin bakışlarından kaçmayı başardı. Kısa bir süreliğine de olsa hiç kimse onu tanımıyordu.

Zümrüt ve safirlerle süslü bir mercanın girişine doğru yüzmeye başladılar. Tam ortada Kraliçe Coral'ın pençelerini sevecen bir tavırla iki yana açtığı bir heykeli vardı.

Dört bir yandan DenizKanat hizmetçileri hızlıca gelip kraliçeye ışıklarını yaktı. Coral hizmetçilerin arasından geçip koridorun arkasındaki tünele doğru ilerledi. Bazı konsey üyeleri sarayın diğer tarafına doğru yüzmüştü; ama Moray, Whirlpool ve Tsunami kraliçeyle kalmıştı.

Sarmal bir tüneldeydiler ve aşağı indikçe hava sıcaklaşıyordu. En dipte taş bir kapı vardı ve kapının önünde ise zayıf, yosun yeşili bir ejder hızla bir şeyler yapıyordu.

Kraliçeyi görünce gözleri kocaman oldu; çığlık çığlığa elindeki ahtapotu düşürdü. Panikle pençelerini çırparken elinde kalan parçalar havaya yayıldı. Işıklarını öyle hızlı yaklıyordu ki, çılğın bir fırtına gibi görünüyordu.

Kraliçe Coral gürleyerek kapıyı açıp yeşil ejderi duvara yapıştırdı. Kraliçe Anemone'la içeri girdi.

Burada doğmam gerekiyordu, diye düşündü Tsunami tuhaf bir heyecanla. Koridorda ilerleyip etrafına baktı. *Kraliyet Kuluçkası.*

Her duvarda sıcak baloncuklar çıkarıp odayı ısıtan fiskiyeler vardı. Oda büyük, beyaz bir yumurtanın içi şeklin-

deydi. Odanın ortasında koyu yeşil mermerden oyulmuş bir DenizKanat ejderi vardı. Heykelin boynuz ve kanatları mavi ve mor sualtı bitkileriyle süslenmişti.

Heykelin altında ORCA yazıyordu. Hem sert hem de güzel bir ejder gibi görünüyordu. Tsunami, bir gün bir anıt olacağını bilse ilk kızının yine de bu heykeli yaptırmak isteyip istemeyeceğini merak etti.

Etrafa göz gezdirirken Moray'ın heykele nefretle baktığını fark etti. *Belki de kraliçeye yalakalık yaparken gerçekleri söylüyordur*, diye düşündü Tsunami. *Belki saatlerce Kraliçe Coral'ın ne kadar harika biri olduğundan bahsederken söylediklerinde samimidir.*

Belki de Coral'ı kızlarından korumak için elinden gelen her şeyi yapabilir.

Deniz yosunlarından yapılmış yuvalar, geniş aralıklarla yere dizilmiş duruyordu. Ejder yumurtalarının olgunlaşması bir yıl aldığından burada farklı büyüklüklerde yumurtalar olmalıydı. Ama ortada görünen hiç yumurta yoktu. *Çünkü Gill yok.* Tsunami birden kendini kötü hissetti. *Ve bir daha geri gelmeyecek.*

Duvarın karşısındaki bir yuvada üç yumurta, kapıya en uzak olanda da iki yumurta vardı.

Sonra birden Kraliçe Coral'ın öfke ve üzüntüyle gürleyen sesi yankılandı. Yuvanın yanına çöküp kırık yumurta kabuklarını eline aldı.

Ah, hayır. Tsunami aceleyle annesinin yanına gitmeye çalışırken Moray onu itip geçti ve kraliçenin yanına oturdu. Anemone Tsunami'ye bezgin bir bakış attı.

Yumurtalardan bir tanesi hâlâ sağlamdı fakat diğer kırılmıştı. İçindeki mavi yavru ejder boğularak öldürülmüştü. Boynu zorlanıp kırılmıştı. Kraliçe Coral yavru ejderi eline alınca kafası yana düştü.

Tsunami şaşkınlıkla yavru ejderin bedenine baktı. Daha çok küçüktü. Kim yavru bir ejdere böyle bir şey yapardı? Bunu nasıl yapabilirdi?

Kız kardeşime.

Anemone'un soğuk pençelerini ona yaklaştırdığını fark edince pençelerini sımsıkı sardı. Bu her kimse aynısını Anemone'a da yapmaya çalışmıştı. İşte bu yüzden kraliçe koşum konusunda ısrarcıydı ve kızına karşı aşırı korumacı davranıyordu. Ölü ejderi öyle görünce, Tsunami düşmanlarına aynı acıyı çektirmek istedi.

Tsunami yanındayken hiç kimse Anemone'a zarar veremezdi. Ve diğer yumurtayı korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

Kraliçe Coral, Moray'ı itip ayağa kalktı. Hızla kapıya yöneldi ama az önceki yeşil ejder gitmişti. Kraliçe, Anemone'u çekiştirerek hızla tünele doğru ilerlerken Anemone acıyla köpüklere boğulup çığlık attı.

Tsunami de onların ardından yola koyuldu, sonra dönüp tekrar son yumurtaya baktı. Moray çoktan Coral'ın peşinden gitmişti. Whirlpool hiçbir şey yapmadan girişte dolanıyordu. Tsunami de Coral'ın ardından gitseydi yumurtayı kim koruyacaktı?

Ama buraya bu kapı dışında başka bir yerden giriş yok. Bu tünelden geçip bu kapıdan geçmek gerekiyor. Biri Tortoise'i nasıl alt etmiş olabilir ki?

Etrafında bir tur atıp yumuşak duvarlara baktı. *Düşününce... Benim yumurtamı çalarken Webs buraya nasıl girdi?* Tabii ki o zaman da korumalar vardı. Kraliçe altı yıl önce de yumurtalarını korumaya çalışıyordu. Webs tek başına tüm korumaları dövmüş olamaz. O zaman nasıl girdi?

Tsunami gözlerini kısarak yuvalara ve taş ejdere baktı. *Gizli bir giriş olmalı.*

Emin olduğu tek şey, bu yumurtayı burada asla yalnız bırakmayacağıydı.

Yuvanın yanına çömelerek sağlam yumurtayı hafifçe kaldırdı. Yumurtanın bu kadar ağır olması onu şaşırtmıştı; gerçi bir ya da iki gün sonra içinden bebek bir ejderin çıkacağı düşünülünce normaldi. Tsunami, yumurtayı göğsüne bastırarak mağaradan çıktı.

Whirlpool ona onlarca ışık yaktı, pençelerini sallayarak yumurtayı işaret etti.

Tsunami gözlerini açıp karmaşık bir ifadeyle ona baktı. *Bana biraz gerçek su dili öğretsen hiç fena olmazdı, salyangoz kafalı. O zaman bana istediğin gibi bağırabilirdin,* diye düşündü.

Işıklarını tekrar yaktı. Tsunami, yüzünde sevecen bir gülümsemeyle Whirlpool'un yaptıklarını tekrar etti ve sonuna da Riptide'in öğrettiği gibi, kuyruğundaki ışıklarla *ahtapot beyinli* diye ekledi. Şaşkın bakışlarla donakalan Whirlpool'u orada bırakıp tünelde yukarı doğru yüzmeye devam etti.

Yukarı çıktıkça, etraftan acı çığlıkları yükselmeye başladı. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kanatlarını daha hızlı çırparak oradan uzaklaştı.

Ana girişte Kraliçe Coral, Tortoise'i pençelerinin arasına almıştı. Bir grup DenizKanat toplanmış, sessizce izliyordu.

Cılız, yeşil ejder tiz bir sesle çığlık atıyordu. Tsunami korkuya kapılarak duvara yaslandı. Kraliçe Coral Tortoise'in tüm dişlerini tek tek çekmişti. Küçük, beyaz dişler suyun içinde çatıya doğru yükseliyordu. Şimdi Coral pençelerini Tortoise'in karnına geçiriyordu. Oluk oluk akan

kanla, kraliçe ve Tortoise kızıl bir sis içinde kalmış gibi görünüyordu.

Kraliçe olursam ben de bunu yapmak zorunda mıyım?

Bunu yapmam mümkün mü?

Anemone gözlerini sımsıkı kapatıp kulaklarını tıkayarak annesinin üzerinden geçip suda süzölmeye başladı.

Kraliçe Coral pullarını yavaş, tehditkâr bir tavırla aydınlattı. Tsunami kraliçenin ne dediğini pek anlamasa da, Tortoise'e kendisini nasıl hayal kırıklığına uğrattığını söylediğini düşündü.

Tortoise bitkince ışıklarını yaktı.

Kraliçe hırlayarak pençelerini tekrar Tortoise'in karnına, bu kez daha derinlere geçirdi. Tortoise'in karnından yine kanlar aktı. Tekrar ışıklarını yaktıktan sonra, kafası iki yana sallanırken kalabalığın içinde birini gördü. Kraliçenin pençesini kavrayıp telaşla ışıklarını yakarak o ejdere doğru çevirdi.

Shark'ı gösteriyordu.

Shark, her zamanki gibi gözlerini hiç kırpmadan dik dik bakıyordu.

Kraliçe Coral eğilip Tortoise'i yere yapıştırdı. Pullarıyla bir mesaj daha verdikten sonra Tortoise'in kafasını pençeleri arasına alarak yere çarptı.

Tsunami gözleri kapalı bir şekilde yumurtaya sarılırken tam zamanında geri çekildi. Bu sahneyi görmekten kaçarken bir yaşında yavru bir ejder gibi görünmek umurunda bile değildi. O görüntünün hayatının geri kalanında zihninde yer etmesini istemiyordu.

Tortoise, Shark hakkında ne söylemişti?

Her ne dediyse, Kraliçe Coral'ı ikna etmeye yetmemişti.

Tsunami, diğer ejderlerin yüzerek uzaklaştığını hissedene dek gözlerini açmadı. Gözlerini araladığında, Moray'ın ana salonun zeminindeki kan ve kemik parçalarını temizlemekle meşgul olduğunu gördü.

İğrenç bir şey, diye düşündü Tsunami. Moray bunu yaptığına göre Coral'a gerçekten hayran olmalı.

Tortoise'in bedeni, yemekten sonra çöpe atılmış geyik iskeleti gibi ön kapiya asıldı. Kraliçe Coral Anemone'ü göğsünden yakalayıp Shark'ın yanına gitti ve kardeşiyle ışıklarını yakıp söndürerek hararetili bir konuşma yaptı. Tüm DenizKanatlar kaçışıp oradan uzaklaştı.

Tsunami annesine doğru ilerlerken pencerelerin birinden tuhaf bir ışık çıktığını fark etti. Bu bir ejder değildi. Biraz daha yaklaşıp daha yakından bakmaya karar verdi.

Kocaman çeneli, sinsi bakışlı köpekbalıkları Tortoise'in bedeninden hâlâ akan kanları koklayarak girişte geziniyordu. Tsunami'nin tahmin ettiğinden çok daha büyüktüler. Anemone boyutundaki bir ejderi yiyebilecek kadar büyük görünüyorlardı. Fakat iki DenizKanat koruması birkaç kuyruk darbesiyle beşini birden öldürmeyi başardı.

Arkasına döndüğünde, Whirlpool'un Kraliçe Coral'a doğru yüzdüğünü gördü. Kraliçenin konuşmasını yarıda keserek öfkeyle pengelerini Tsunami'ye doğrulttu.

Ah, oh. Tsunami derin bir nefes alıp yumurtaı daha sıkı tutmaya başladı. *Bu işin peşini bırakmayacağım.*

Kraliçe Coral somurtarak yanlarına geldi. Yumurtayı işaret edip Tsunami'ye onu geri vermesini emretti.

Tsunami bildiği cümlelerden birini söylemek için ışıklarını yaktı. *Koruyacağım*. Hımm. Onu, kelimesini henüz bilmiyordu. Yumurtayı işaret etti. *Koruyacağım*.

Kraliçe göz kırptı. Işıklarını yakarak bir şey anlatmaya başladı. Burnundaki ışığı yakınca, Tsunami bunun nasıl, demek olduğunu hatırladı.

Tsunami başını iki yana salladı. Bu soruya cevap verebilecek kadar su dili bilmiyordu. Tekrar, *koruyacağım*, dedi.

Birkaç DenizKanat'ın gözlerini dikip ona baktığını fark etti. Şaşkın ve kuşkulu görünüyorlardı. Kardeşinin Tortoise'in ölü bedenine ve sonra kendisine baktığını fark etti. Anemone'un yüzü solgun ve kaygılıydı.

Ah.

Tsunami herkesin neden böyle baktığını işte şimdi anlamıştı. Kendini Tortoise'in yerine koyuyordu. Hiç kimsenin istemediği görevi üstleniyordu. Olaya hiç bu açıdan bakmamıştı.

Bu, başarısız olursa aynı şekilde cezalandırılacağı anlamına geliyordu.

Kraliçe Coral, Tsunami'ye ışıklarıyla birkaç soru daha yönelttikten sonra kanatlarını çırpıp suyun yüzeyini işaret etti. Tsunami yumurtaya sımsıkı sarılıp annesini takip etti. Dolambaçlı tünellerden, dev saray odalarından, zümrütlerle süslenmiş mercanlardan, altın sarısı deniz çayırlarının incilerle bezeli perdelerinden geçip yukarı çıktılar. Yukarıda, onlarca kilometre ötedeki sualtı sarayını gözetleyen bir asker vardı.

Kraliçe askerin yanından geçip yağmur damlalarının yüzeye çarptığı gri ışığa doğru ilerlerken, asker ona selam verdi. Bu sırada Anemone, koyu denizde mavi bir inci gibi ışıldayarak yüzmeye çalışıyordu.

O kadar sert bir fırtınanın ortasında kaldılar ki, sudan hiç çıkmamış gibi hissediyorlardı. Rüzgâr ve yağmur onu okyanusa geri çekmeye çalışırken Tsunami havada çırpınıyordu. Yumurta pençelerinin arasından kaymak üzereydi. *Sakin yumurtayı düşüreyim deme*, dedi kendine.

“Bu taraftan,” diye bağırdı kraliçe en yakın adayı işaret ederek. Kumsala açılan geniş bir mağara vardı. Sert, pis ve çamurlu olsa da, bulabilecekleri en kuru nokta orasıydı. Bu yüzden birbirlerine sokulup mağaraya sığındılar.

Tsunami pençelerini yere koyar koymaz, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu kraliçe.

“Bu yumurtayı birinin koruması gerekiyor,” dedi Tsunami. “Kuluçkada güvende değil.”

“Tüm askerlerimi seferber edince kuluçkada güvende olacak,” dedi kraliçe öfkeyle.

Tsunami başını iki yana salladı. “Bunu daha önce denemedin mi? İşe yaradı mı?” Susup kardeşine baktı. “Anemone’u nasıl korudun?”

Kraliçe kanatlarını çırpı. “Tüm yıl yumurtanın yanından hiç ayrılmadım,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Anemone. Küçük kanatlarından akan yağmur damlalarından ayaklarının çevresinde bir gölcük oluşmuştu.

“Kuluçkadan neredeyse hiç ayrılmadım. Savaşa benim yerime Gill gitti. Bir daha da dönemedi.” Coral’ın sesi boğuklaştı. “Artık Gill olmadığına göre, bir kraliçe olarak görevlerimi ihmal edemem.”

“O yüzden bu işi bana bırak,” dedi Tsunami. “Bırak da yumurtayı ben koruyayım.”

“Ama sürekli kuluçkada kalmalısın,” dedi kraliçe. “Yumurtayı sıcak tutman gerek, özellikle de çatlamadan hemen önce.”

Tsunami elindeki yumurtaya baktı. Kuluçkaya güvenmiyordu. Düşündüğü gibi bir gizli giriş varsa, her an biri girip hem yumurtaya hem de Tsunami’ye saldırabilirdi. Üstelik Derin Saray’da kalamazdı; gidip arkadaşlarını ziyaret etmesi gerekiyordu. “Daha iyi bir fikrim var,” dedi. “Bana güven. Onu Yaz Sarayı’na götüreceğim.”

“Yaz Sarayı’na mı?” Kraliçenin kanatları kabardı. “Hayır, bu havada bunu yapamazsın. Fırtınada orayı sürekli sel basar. Etkisi burada neredeyse hiç hissedilmediğinden, yağmur dinene kadar Derin Saray’da beklemek daha mantıklı.”

“Sel mi basar?” dedi Tsunami. “Ne demek istiyorsun? Mağaraları ve kumsalları mı? *Arkadaşlarımın olduğu yerleri mi?*”

“Ah,” dedi Kraliçe Coral pençelerini sallayarak. “Arkadaşlarına bir şey olmaz, merak etme. Yüzme bilmiyorlar mı?”

“Bizim kadar iyi bilmiyorlar,” dedi Tsunami. “Ben geri dönüp arkadaşlarımın yanına gideceğim.”

“Benim yumurtamla mı?” diye gürlledi Coral.

“Şimdiye kadar birçok insana güvendin,” dedi Tsunami gerçi çekilerek. “Şimdi de bana güven. Bu ejderi yumurtadan çıkana kadar koruyacağıma söz veriyorum.”

Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Doğru şeyi mi yapıyordu? Bunu haklı sebeplerle mi yapıyordu? Ya da yine enine boyuna düşünmeden, sırf bir şeyleri kanıtlamak için ani kararlar mı veriyordu?

Bunu babam için yapıyorum. Tüm hatalarımı telafi etmek için.

Bir de küçük kardeşimi korumak için. Bu neden yanlış bir şey olsun ki?

“Eğer bu yumurtaya bir şey olursa,” diye tısladı Kraliçe Coral. “Aynı gün iki kızımı kaybederim.”

Özel bir prenses olma hikâyesi buraya kadarmış. “Bir

koşuma ihtiyacım olacak,” dedi Tsunami annesinin gözle-
rinin içine bakarak. *Bak. Senden korkmuyorum. Belki de beni
tehdit etmeden önce bir sonraki kraliçenin nasıl tahta geçeceğini
düşünmelisin.*

“Yavru ejderler için yaptıkları koşumlar,” dedi Anemo-
ne. “Onlardan biri işini görecektir.”

“Yaz Sarayı’na nasıl geri döneceksin?” dedi Coral. “Yolu
bilmiyorsun ve diğer ejderler burada benimle kalacak.”

“Yolu bulurum,” dedi Tsunami korkudan kanatları ür-
perirken. Fırtınada okyanusta dönüp durmak istemiyor-
du. Özellikle de arkadaşlarının yardımına yetişmesi gere-
kiyorken.

Eğer Riptide oradaysa... Umarım Riptide oradadır.

“Bekle,” dedi kraliçe girişe doğru ilerlerken. “Bir so-
rum var. Tortoise ölürken Shark’ı işaret etti. Yumurtaya
Shark’ın saldırdığını mı söyledi?”

Coral’ın öfkeyle kanatları kabardı. “Tabii ki hayır!”
dedi. “Kendi kardeşim böyle bir şeye asla cesaret edemez!”

“Yumurtaya Shark’ın saldırdığını söylemedi,” dedi
Anemone. “Shark görev yerinden ayrılması için ona izin
vermiş. Yemesi için bir de ahtapot getirmiş.”

Coral, “Aptal ejder,” diyerek öfkeyle dişlerini gıcırdattı.
“Shark’a milyonlarca kez yumurtaları korumanın tek yo-
lunun sürekli tetikte olmak olduğunu söyledim. Güven-
diğim konsey üyesi gerekiyorsa günlerce aç kalmalı. Shark
diğerlerine fazla yumuşak davranıyor.

*Doğru, diye düşündü Tsunami. Yumuşak kelimesi
Shark’ın karakterine gerçekten çok uyuyor.*

“Tortoise kötü bir şey olacağını düşünmemişti,” dedi Anemone. “Kapının hemen önündeydi ve yumurtayı sadece birkaç dakikalığına yalnız bırakmıştı.”

“Neden yumurtanın yanında yememiş?” diye sordu Tsunami.

“Kraliyet Kuluçkası’nda yemek yemek yasaktır,” dedi Anemone. “Burası kraliyet ejderleri için tasarlanmış özel bir yer. Suya bir damla olsun kan karışırsa, köpek balıkları kuluçkanın etrafına üşüşür. Yumurtaları ve ejderleri yiyen bildiğimiz köpek balıklarından bahsediyorum. Diğer kuluçkalara sürekli saldırıyorlar.”

Tsunami başını iki yana salladı. Tüm bu kuralların katilin işini kolaylaştırdığını düşünmeden edemiyordu. Shark, Tortoise’i bu şekilde kandırıp içeri sıvışmış ve ejderi öldürmüştü.

Kanatlarını çırparak, “Beni koşumun olduğu yere götür,” dedi.

Kraliçe Coral tam yumurtayı Tsunami’nin elinden alacakken vazgeçti. Tsunami’ye sert bir bakış atıp yola koyuldu.

Bu kez koyu ve bulanık suda yüzüp sarayın arka girişine gittiler. Kraliçe, atölye gibi görünen bir odaya girdi. İçeride küçük DenizKanatlar deniz yosunu dokuyor ve mermer oyuyordu. Annesi odanın diğer ucuna doğru bağırınca Tsunami olduğu yerde kaldı. Dokumalardan birini pençesine alınca, elindeki koşumla aynı maddeden yapıldığını fark etti. Sert, esnek ve su geçirmez. Koşumdan tek farkı, renkli olmasıydı.

Kraliçe Coral mermer oyan bir ejdere öfkeyle kanatlarını kabarttı. Ejder, aceleyle arka odaya gidip elinde minik bir koşumla geri döndü. Coral Tsunami'ye işaret edince Tsunami koşumu ejderden aldı.

Ejder yaşlıydı; ipleri Tsunami'nin boynuna ve omuzlarına geçirmeye çalışırken korkudan titriyordu. İpler Coral için yapıldığından Tsunami'ye bol geldi. Ve küçük koşumun yumurtayı sarması değil, yavru ejderin bacaklarını ve kuyruğunu tutması gerekiyordu.

Yaşlı ejder çaresizce koşuma bakarken Kraliçe Coral homurdanarak araya girdi. Kraliçe Anemone'u daha yakına çekti, kanatlarındaki ışıklarla Anemone'un koşumunu işaret ederek bir şeyler söyledi.

Anemone önce duraksadı, sonra üzgün üzgün bakarak koşuma dokundu. Dokunduğu an omzundaki ipler kısalıp tam üzerine oturan bir hâl aldı. Diğer ipler de yumurta kucağına sabitlenecek şekilde sabitlendi.

Anemone'un pençesini tuttu. Anemone soğuktu; gözleri bulanıklaşmıştı. Tsunami onu sarstıktan sonra Anemone gözlerini kırıştıırıp zar zor Tsunami'ye bakabildi.

Tsunami burnundaki ışıklarla, *Ne?*, dedi.

Anemone başını iki yana salladı. *Şimdi sırası değil, sonra konuşuruz.*

Tsunami neler olup bittiğini bir an önce öğrenmek istiyordu; fakat Shark ve arkadaşları aklına geldi. Geri dönmek zorundaydı. Bu yumurtayı korumak önemliydi; fakat diğer dört ejderi korumak hayatında üstlendiği ilk görevdi.

Kibar bir şekilde kraliçeye ve yaşlı koşum yapıcısına

eğilerek selam verdikten sonra saraydan çıkıp gelirken gördüğü bahçelere doğru yüzdü. Artık herkes onu tanıyordu. Yoldan geçerken DenizKanatlar durup ona bakıyor ve o gittiği an ışıklarını yakarak heyecanlı bir konuşmaya dalıyorlardı. Herkesin yumurtaya baktığını fark etmişti. Acaba ejderleri onun kayıp prenses olduğunu biliyor muydu? Yoksa onu son dişi ejderi kurtarmak için bu ölümcül görev ve gönüllü olmuş sıradan bir ejder mi sanıyorlardı?

Kanyona doğru yüzmesi gerektiğini hatırlayınca sudan çıkıp mercan kayalığı etrafından yüzdü. Derin Saray gözden kaybolurken, geniş ve karanlık okyanus onu içine çekiyordu.

Tamam, bunu sen istedin.

Peki şimdi ne olacak?

Tsunami tanıdığı bir şeyler görmek ümidiyle etrafında döndü.

Doğruyu söylemek gerekirse, Riptide'ı görmek istiyordu.

Ama okyanus karanlık ve dalgalıydı; tüm canlılar fırtına dinene dek köşelerine çekilmiş gibiydi.

O zaman yolu kendim bulurum. Tsunami çenesini sımsıkı kapattı ve yumurtayı okşadı. *Korkma. Bunu başarabilirim.*

Buraya gelirken çoğunlukla akıntıyı kullanmışlardı. Şimdi geri dönerken yol boyunca akıntıya karşı mı yüzecekti? Suyun onu geri ittiğini hissedene dek yavaşça yüzdü. Belki de kanadının uçuşuyla akıntıyı takip etmesi daha kolay olacaktı.

Birkaç kanat çırpıştan sonra, bitkin ve şaşkın bir hâlde akıntıdan çekildi. Neden bu kadar zordu?

Riptide, neredesin?

Belki de havada yolu bulması daha kolay olurdu. Ejder iskeleti şeklindeki adayı bulacaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Tsunami kuyruğundan güç alarak suyun yüzeyine çık-

tı. Birden gök gürültüsü ve çılgın dalgaların arasında kaldı. Yağmur damlları, dolu taneleri kadar sert düşerek pullarını acıtıyordu. Sonra aniden rüzgâra kapılıp sürüklenmeye başladı.

Var gücüyle dengede durup düz uçmaya çalışıyordu; ama yolunu çoktan kaybetmişti. Sol tarafında bir ada vardı. Ama bu Derin Saray'a yakın olan ada mıydı? Yoksa başka bir adaya mı sürüklenmişti? Yaz Sarayı'na giden yolda mıydı? Hiçbir şey bilmiyordu.

Suyun üzerinde bir karartı gördü. Burnunu sallayarak yağmur damllarından kurtuldu.

Riptide?

Daha alçaktan uçmaya başladı.

Gördüğü bir ejder değildi. Suyun üzerinde yüzen büyük bir kaptı. İçinde de sıska, sırlıklam iki leş yiyici vardı.

Bu hiç iyi olmadı, diye düşündü Tsunami. Zaten karnım da aç değil.

Tekrar yükselmek için kanatlarını çırparken leş yiyicilerden biri yukarı baktı. Gözleri Glory'ninkiler kadar yeşildi; yüzü de Clay'in pulları gibi kahverengiydi. Darma-dağın siyah saçları omuzlarına dolanmıştı.

Tsunami daha önce birkaç leş yiyiciyi yakından görme fırsatı bulmuştu. Bir tane dağlarda, iki tane de GökKanat arenasında görmüştü. Gözlerinin ejder gözüne bu kadar benzemesinden dolayı yine kendini rahatsız hissetmişti.

Tsunami, suyun altında nefes alamıyor ve yüzemiyorlarsa bu ikisinin orada okyanusun dibini boylayacağını düşündü.

Ben onlara yardım etmezsem.

Sanki yardım etmeye zamanım var!

Durup düşündü. Belki leş yiyicilerin ifadeleri hep öyleydi; ama Tsunami bu ikisinin çok korkmuş olduğunu düşündü.

Hem birilerine yardım etmekten zarar gelmez. Belki bana şans getirir.

Tsunami aşağı dalıp leş yiyicilerin üstünde durduğu kabı pençeleriyle çekmeye başladı. Düşündüğünden çok daha ağırdı ve bu yüzden kabı hemen bırakmak zorunda kaldı. Kap tekrar suya düşerken iki leş yiyici çılglık çılgına bağırdı.

Ah, sakin olun, diye düşündü Tsunami. Fırtınaya karşı gelmeye çalışıp daireler çizerek uçarken leş yiyicileri pençeleriyle yakalamayı başardı. İkisi de bir süre daha acı acı bağırıdıktan sonra çaresizce kendilerini Tsunami'nin pençelerine bıraktılar.

Leş yiyiciler bunca şeyi yapmayı nasıl başarıyor? diye merak etti Tsunami adaya doğru ilerlerken. *Ejderlerin işe yarar özelliklerinden hiç biri onlarda yok. Ama yine de mücevherleri çalıp kraliçeyi öldürmeyi ve savaş başlatmayı başarıyorlar.*

Olanları hatırlarken leş yiyicileri hafifçe sarstı. *Leş yiyicilere çok kızgınım. Tüm bunlar sizin suçunuz.*

İkisi de korkuyla bağırmaya başladı.

Bir yandan da, Kraliçe Oasis'i öldürüp KumKanat savaşını başlatan leş yiyicilerin bu ikisi olma ihtimali çok düşüktü.

Sanırım onları öldürmeyeceğim.

Leş yiyicileri adanın kumsalına bıraktı. Ayağa kalkar

kalkmaz arkalarına hiç bakmadan ağaçların arasına doğru kaçmaya başladılar.

Zavallı küçük yaratıklar.

Fırtınayla boğuşmaktan Tsunami'nin kanatları yorulmuştu. Sualtına geri dönmeliydi.

Tekrar suya dalıp Riptide'ı aramaya koyuldu. Riptide onu yarı yolda mı bırakacaktı? Onun Derin Saray'da güvende olduğunu düşünerek her mantıklı ejder gibi fırtınadan kaçıp saklanmış mıydı?

Daha önce onun dikkatini nasıl çektiğini hatırladı. Tıpkı tünelde yaptığı gibi kanatlarını açıp tüm ışıklarını yaktı. Işık, suda alev alev parlıyordu. Sonra kanatlarını kapatıp beklemeye başladı.

Hiç kimse gelmedi.

Tekrar denedi. Tüm ışıklarını yakınca biraz başı ağrıyor, biraz da gözleri kamaşıyordu. Kestrel tüm meşaleleri alıp onları karanlıkla cezalandırırken, arkadaşları için ışıklarını yaktığı zamanlar olmuştu. Bu cezadan en çok Glory nefret ediyordu. Karanlığa hiç gelemiyordu.

Yaz Sarayı'nda ateş yakmak yasaktı; yukarıdaki dev yaprakların arasından süzülerek gelen ışıkla aydınlanıyorlardı. Fırtınanın ortasında gökyüzünden çok fazla ışık gelemezdi. Arkadaşları muhtemelen şu an karanlıkta oturup dalgaların sesini dinliyordu.

Onlara mutlaka ulaşmalıyım, diye düşündü Tsunami tekrar tüm ışıklarını yakarken.

Tam o sırada Riptide tam önünde durup gözlerini ışıktan korumak için kanatlarını açtı.

Tsunami ışıklarını söndürüp Riptide'in pençelerini kavradı. Yaz Sarayı'nın bulunduğunu düşündüğü yönü işaret etti. *Ah, neden işime yarayacak şeyleri söylemeyi bilmiyorum ki?*

Riptide gözlerini ovuşturup şaşkınlıkla Tsunami'nin önündeki yumurtaya baktı. *Söylemeyi unuttuğun bir şey olmasın?* der gibi bakıyordu.

Tsunami kuyruğuyla kuyruğuna vurup tekrar işaret etti. Acil durumlarda kullanması gereken ışığını yaktı.

Riptide başını sallayıp suyun yüzeyine doğru ilerlemeye başladı.

Konuşmaya vaktimiz yok, diye düşündü Tsunami öfkeyle. Ama yine de başka bir seçeneği olmadığından Riptide'in peşinden gitti.

Riptide sudan çıkmadan bir akıntıya kapılıp yüzmeye başladı. Tsunami, Yaz Sarayı'na doğru gittiğini düşünüyordu. Riptide pençesiyle onu çağırınca Tsunami de akıntıya kapıldı.

Evet. Bu akıntılardan biriyle gidebilirmişim.

Belki de denizde yüzmenin sırrı güçlü olmak ve sürekli mücadele etmek değil, akıntılara güvenip yerlerini bilmektir. Belki de zamanla buna alışacaktı.

Adaların arasından geçip suda dalgalanan parlak denizanelerinden kaçmaya çalışırken Riptide'a yetişebilmek için kuyruğunu sallıyordu. Akıntıyla hızlansalar da, yol çok uzundu ve Tsunami'nin aklı arkadaşlarında kalmıştı.

Annesine arkadaşlarını kabul etmesi için biraz daha üsteleyebilirdi. Clay'e kim güvenmezdi ki? Aklından geçen

her şey yüzünden okunabiliyordu. Sunny ve Clay topluluğun en güvenilir iki ejderiydi. Tsunami, Sunny'nin hayatında bir kez olsun kötü bir şey düşünmediğini hissediyordu. Her seferinde hiç şikâyet etmeden söyleneni yapardı. Kestrel ve Dune dahil herkesin iyi kalpli olduğuna inanırdı.

Elbette bu Sunny'nin zeki olduğu anlamına gelmiyordu; ama bu küçük ejderin tanımadığı bir grup DenizKanat'ı incitmeyeceği ve onlara zarar vermeyeceği apaçık ortadaydı.

Starflight, Sunny'nin tam tersiydi: çok zeki, güvenilmez ve her şeyden korkan. Bir gün bir şekilde işe yarayabilmek için her şeyi öğrenmeye gayret etmişti. Cesur bir ejder değildi. İyi bir savaşçı da değildi. Henüz işe yarar GeceKanat güçlerine de sahip değildi. Aslına bakacak olursanız Tsunami onun için üzülüyordu, en azından Starflight liderlik pozisyonunu elinden almaya çalışmadığı zamanlar.

Ama Kraliçe Coral ona bir şans verse, Starflight'ın zekâsını diğer kabilelerle savaşırken kullanabileceğini görecekti. Savaş ve diğer kabileler hakkında muhtemelen Pyrrhia'daki tüm ejderlerden daha fazla bilgiye sahipti.

Glory'ye gelecek olursak... Coral'ın bundan haberi yoktu; ama Glory içlerindeki en tehlikeli, en güvenilmez ejderdi. Bunu gizli zehriyle de kanıtlamıştı. Tsunami pençelerini içe doğru kıvrırdı. GökKanat Krallığı'nda Glory arkadaşlarını kurtarmak için neden o kadar uzun süre beklemişti? Zehriyle Kraliçe Scarlet'ı daha önce öldürseydi, Tsunami babasını öldürmek zorunda kalmayacaktı.

Bir de sürekli kehaneti umursamıyor gibi davranıp diğer ejderler onun kehanete dahil olmadığını söylediğinde sinirleniyordu. Ne istediğini anlamak gerçekten zordu.

Ve Tsunami onun iğneleyici yorumları olmadan çok daha mutluydu.

Ama sonuç olarak hepsini Gök Krallığı'ndan Glory kurtarmıştı. Arkadaşlarını kurtarmak için bir ejderi öldürmeyi göze almıştı.

Ve kimse bu konuda ona kızgın görünmüyor, diye düşündü Tsunami. Düşünmeden hareket eden hep benim. Evet, çok mantıklı.

Yine de, eğer Glory arkadaşları için böyle bir şey yapıyorsa, Kraliçe Coral ona da güvenmeyi öğrenmeli.

Annem Yaz Sarayı'na dönünce onunla konuşacağım. Onlara tutsak gibi değil, arkadaşlarım gibi davranmasını söyleyeceğim.

Arkadaşlarına ne kadar kızarsa kızsın, Tsunami başlarına kötü bir şey gelmesini hiç istemiyordu. DenizKanatlar'la iki gün geçirdikten sonra arkadaşlarını özlediğini itiraf etmeliydi. Starflight ve Glory'yi bile.

Karanlığın arasından boynuz şeklindeki kayalar ve arkasındaki deniz yosunundan yapılmış altın sarısı perde belirdi. Riptide, Tsunami'yi orada bırakıp geri yüzecekmiş gibi kayaların önünde durdu.

Tsunami kuyruğunu Riptide'inkine sarıp yüzüne baktı. *Gel, dedi. Keşke, lütfen, sana ihtiyacım olabilir, kraliçe çok uzaklarda ve fırtına bitene dek dönmeyecek, demeyi bilseydi. Ama sadece gel diyebilirdi.*

Zaten başka bir şey söylemesi gerekmiyormuş. Riptide

başını sallayıp perdeyi göstererek Tsunami'ye önden gitmesini söyledi. Tsunami kuyruğunu açıp tünele daldı.

Tüneldeki akıntı öncekine göre daha hızlıydı. Yaz Sarayı'nın bulunduğu mağaraya geldikten sonra kumsala doğru ilerledi.

Beyaz çakıl taşları yükselen suyla yok olmuştu ve mağara girişinin bir kısmı sular altındaydı. Etrafta hiç DenizKanat askeri ve arkadaşlarına dair bir iz yoktu. Tsunami, daha yüksekte bir mağaraya tanınmış olduklarını düşünerek yukarı baktı. Fakat tek gördüğü, meraklı gözlerle aşağı bakan birkaç DenizKanat'tı.

Birçok ejder sığınacak başka bir yer bulmuştu. Sırlıklam ıslanmak eğlenceliydi; fakat aralıklarla gelen damlalara katlanmak sinir bozucuydu.

Tsunami mağaraya tırmanmak için sahile giderken çakıl taşlarının pençelerinin altında gıcırdadığını hissetti. Su karnına kadar geliyordu ancak hızla yükseliyordu. Yumurta da suya gitmişti. Tsunami onu sıcak tutması gerektiğini hatırladı. *Bekle kardeşim, az kaldı.*

"Kimse var mı?" diye mağaraya doğru bağırdı. Gözleri karanlığa alışınca arka tarafta yığılmış bir karartı gördü.

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Hayır.

Bunlar arkadaşlarının bedenleri miydi?

Geç mi kalmıştı?

Karartının üst tarafında küçük bir kafa belirdi. “Tsunami?” dedi Sunny tiz bir sesle.

“İyi misin?” dedi Tsunami. Biraz daha yaklaşınca, en altta yarını suya batmış bir şekilde yatan ejderin Clay olduğunu fark etti. Onun üstünde Glory, bir üstte Starflight ve en üstte de su birikintisinden epey yüksekte yatan Sunny vardı.

“Bu berbat bir taktik,” dedi Tsunami arkadaşları tek tek gözlerini açarken. Hayatta oldukları için yaşadığı sevinci onları azarlayarak belli etmemeye çalıştı. “Gerçekten, bu kimin fikriydi? Starflight’ın mı? Bakın, bu mağara ağzına kadar su dolduğunda sadece Clay suyun altında kalsa bile burada mahsur kalacaksınız; Clay de tüm fırtına boyunca nefesini tutamaz herhalde. Neden başka bir mağaraya gitmediniz?”

“Ah,” dedi Glory. “DenizKanat prensesinin bize ayıracak vakti varmış demek.”

“Sadece bir gün oldu,” dedi Tsunami. “Annemle işlerimiz vardı.”

“Bize vakit ayırabildiğin için ne kadar mutluyuz anla-

tamam. Lütfen bize biraz daha akıl hocalığı yap.” Glory kıymıldanıp Starflight’a baktı. “Seni ısırmadan hemen o pençelerini üzerimden çek.”

Starflight telaşla pençelerini çekerken, “Hiçbir yere gidemeyiz, Tsunami,” dedi Sunny. Clay’in pençelerini işaret etti.

Clay, özür diler bir ifadeyle ön pençelerini gösterdi. Bileklerinden yere zincirlenmişti. Arka pençeleri de zincirliydi.

Tsunami önce şaşırıp, sonra da öfkelenmişti. Bunu annesi mi emretmişti? Eğer öyleyse, Clay’in fırtınada boğulabileceğini biliyordu ve umursamamıştı. Arkadaşlarının güvende olduğu konusunda Tsunami’ye yalan söylemişti.

Ama belki de annesinin bundan haberi yoktu. Hepsi Shark’ın işiydi.

Eğer öyleyse, onu mahvedeceğim.

“Ama bizi merak edip geleceğini biliyordum,” dedi Sunny. “Yani dün geleceğini düşünmüştüm. Ya da bu sabah. Ya da fırtına başladığında. Ama önünde sonunda geleceğini biliyordum. Bundan emindim.”

“Ben de hiç gelmeyeceğini düşünüyordum,” dedi Glory. “Katılman gereken bir ziyafet ya da bir tören falan yok mu senin?” Gözlerini kısarak Tsunami’ye baktı. “Yumurta mı o? Deniz Krallığı’nda işler gerçekten çok hızlı ilerliyor. Şanslı baba kim bakalım?”

“Glory bana laf sokmayı keser misin lütfen,” dedi Tsunami. Koşumu çıkarıp dikkatlice Sunny’ye uzattı. “Sunny, buna sen bakmalısın. Sıcak tutulması gerek ve bunu yap-

bilecek tek ejder sensin.” KumKanatlar’ın pullarının doğal sıcaklığıyla kuluçkadaki sıcaklığın aynı olmasını ümit ediyordu.

“Ben mi?” dedi Sunny sevinçle. “Bana önemli bir görev mi veriyorsun?”

“Gerçekten çok önemli bir görev,” dedi Tsunami. Bu, Kraliçe Coral’ın son dişi ejder yavrusu olabilir. Birileri onu öldürmek istiyor ve biz de bunu önlemek için elimizden geleni yapacağız.”

Sunny koşumu iki kez dolayıp yumurtayı sıcak pullarının arasına yerleştirdi. Tsunami yumurtaya bakınca içinde koyu mavi bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu. “Yumurtayı sıcak tut ve yalvarırım on kırma. Bir de Clay’i yumurtaya yaklaştırma çünkü yanlılıkla üstüne oturabilir.”

“Asla öyle bir şey yapmam!” diye karşı çıktı Clay. Karından gurultular geliyordu.

“Size yemek de mi vermediler?” diye sordu Tsunami.

“Bu sabah kahvaltudan artanları getirdiler,” dedi Clay iç çekerek. “Minik yengeç parçacıkları.”

“Şimdi gidip birini pençeleyeceğim,” diye hırladı Tsunami. Lagoon Kraliçe Coral’a yalan mı söylüyordu? Yoksa bu kraliçenin emri miydi?

Tsunami eğilip zincirlere baktı. “Zincirleri eritmeyi denediniz mi?” diye sordu Sunny ve Starflight’a. “Dağın altından kaçarken benimkileri eritmişsiniz.”

Starflight eğilip zincirin siyahlaşmış parçalarını işaret etti. “Denedik,” dedi. Sesi her zamankinden daha üzgün

geliyordu. “İşe yaramadı. Sanırım başka bir maddeyle sağ-
lamlaştırılmış. GökKanatlar’daki gibi.”

Tsunami su sesini duyunca birden arkasına döndü. Ge-
len Riptide’dı.

“Bunları nasıl çıkarabiliriz?” diye sordu.

Riptide burnunu kaşıyarak, “Askerlerdeki anahtarları
almanız gerek,” dedi. “Ama anahtarları alsa size vermez-
ler.”

“Göreceğiz,” diye hırladı Tsunami. “Saklanman gereki-
yorsa saklan,” dedi Riptide’a. “Bir askerle geri dönebilirim.
Pençelerimle kulaklarına asılıp onu zorla buraya getirece-
ğim,” diye mırıldandı mağaradan çıkarken.

Tsunami’yi öfkeyle uçarken gören DenizKanatlar bir-
den gözden kayboldu. Tsunami, askerlerin dinlenip bir
şeyler içtiği katı hatırladı. Birkaç ejderin orada olduğunu
fark etti. Askerler belki de mağarayı oradan gözetleyebile-
ceğini düşündü.

Tsunami, üzerinden köpükler çıkan ve yeşil çay gibi
kokan kazanın hemen yanına kondu. Dört asker bir masa-
da oturmuş balık kılçıklarını yuvarlayarak oyun oynuyor-
du. Tsunami’nin pençe sesini duyunca hepsi donakaldı.
Yavaşça ona döndüler; yüzlerindeki suçlu ifadeden mağā-
rayı terk etmemeleri gerektiği anlaşılıyordu.

Acaba arkadaşlarını ölüme terk ettiklerinden mi, yok-
sa Tsunami’nin buraya geldiğini öğrenince kraliçenin ne
tepki vereceğini bilemediklerinden mi kendilerini suçlu
hissediyorlardı?

“Bana anahtarı verin,” diye hırladı.

“Şey,” diye kekeledi askerlerden biri. “Hangi anahtar?”

“Sizi parçalarım!” diye bağırdı Tsunami. “Çabuk anahtarı var!” Kuyruğunu sallayarak askerlere doğru yürüdü.

Ondan daha iri dört asker birden ürktü. Tsunami, saldırsa kaçını yaralayabileceğini merak ediyordu.

“Yapamayız!” diye çıkıştı ikinci asker. “Bize verilen emir böyle!”

“Size kim bu emri verdi?” diye sordu Tsunami.

“Komutanımız,” dedi asker.

“Shark mı?”

Hepsi aynı anda başını salladı. Şimdi gidip Shark’a söylenmesini umuyor gibi görünüyorlardı.

“Yazık Shark’a,” dedi Tsunami. “Anahtar,” diyerek pençesini uzattı.

“Ama veremeyiz,” dedi ikinci asker tekrar.

Tsunami askerın pullarına göz gezdirdi; güçsüz bir nokta arıyordu. Hızlı ve güçlü olduğunun farkındaydı. Kuyruğuyla iki askeri devirip birinin yüzüne de pençelerini geçirebilirdi. Dördüncüyü de dişleriyle...

O an DenizKanat pullarının pençelerinin altından kayıp gitme hissini hatırlayıp ürperdi. Arenada dövüşürken Gill’i de böyle ölçüp biçmişti. Ne yapıyordu? İsteklerini gerçekleştirmek için ejderlere zarar mı verecekti?

Bu ejderleri tanımıyordu bile. Kardeşi ya da kuzeni olabilirlerdi. Onlara da değer veren birileri vardı.

Belki de arkadaşları haklıydı.

Askerler korkmuştu; Tsunami’nin onlara saldırmasını bekliyor gibiydiler. Ama aynı zamanda Coral ve Shark’ın

ne kadar güçlü olduğunun farkındaydılar. Tsunami, annesinin Tortoise'e yaptığından daha korkunç bir şey düşünemiyordu. Bunu denemeyi hayal bile edemiyordu.

Annesinden daha korkutucu olamıyorsa başka yöntemler denemeliydi. Askerlerde dövüşmek yerine onları ikna etmeye çalışabilirdi.

GökKanat Hapishanesi'ndeki ejderlerin söylediği şarkı aklına geldi. Şarkı, yavru ejderlerin onları kurtarmaya geleceğinden bahsediyordu. Belki de askerler o ejderler gibi kehanete inanıyordur. Onlara saldırmak yerine bu yöntemi kullanabilirdi.

"Beni dinleyin," dedi öfkeyle. "Kehaneti biliyor musunuz?"

Askerler birbirine baktı. Tsunami, onlar geldiğinden beri kehanetten sıkça bahsedildiğini düşündü.

"Harika. Peki ÇamurKanat dünyayı kurtaramadan onu boğan bir grup ahtapot kafalıdan bahseden bir bölüm hatırlıyor musunuz? Yoksa ben mi kaçırdım?" Kuyruğunu salladı. "Pyrrhia'daki savaşı bitirebilecek ejderleri öldürmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi üçüncü asker. "Savaş artık sona ermeli." Başını öne eğdi. "Bugün yaralı kardeşimi tedavi edilmesi için göndererek onun hayatını kurtardın. Kraliçe toplantı bitene kadar onu orada bekletebilirdi."

Tsunami şaşkınlıkla donakaldı. Bu doğru muydu? Kraliçe Coral askerleri bu şekilde ölüme mi terk ediyordu? Hem de ortada hiçbir sebep yokken?

"Hangisi kardeşindi?" diye sordu Tsunami.

Boğazını işaret edince, Tsunami boğazında derin bir yara olan ve kulaklarından kan gelen askerden bahsettiğini anladı.

“Ah,” dedi Tsunami. “Arkadaşına ne oldu?”

Hepsi başını iki yana salladı. “Onun için çok geç kalınmıştı,” dedi biri. Balık kılçıklarını pençelerinin arasında ezip uzaklara baktı.

“Sana yardım etmek istiyoruz,” dedi üçüncü asker. “Ama sen kraliçeye meydan okumadan önce yeni kraliçeyi desteklediğimiz öğrenilirse çok kötü olur.”

Demek birileri beni kraliçe adayı olarak görüyor, diye düşünüp sevindi Tsunami.

“Sana onun kraliçe olamayacağını söylemiştim,” dedi ilk asker. “Kehanet ejderlerinin savaşa son vermek için savaşa katılması gerek.”

“Ayrıca, yeni kraliçemiz Anemone olacak,” dedi dördüncü.

“Kehanetin ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz,” dedi üçüncü asker. “Belki de her biri kendi kabilesinin başına geçip savaşı sonlandıracak.”

“Bu imkânsız,” diye üsteledi ikinci asker. “Çünkü kehanet ejderlerinden ikisi erkek.”

Tsunami, bu konunun daha önce tartışıldığını hissetti.

Üçüncü asker birden Tsunami’ye döndü. “Sen anlat,” dedi. “Planınız ne? Eğer gerçekten kehanet ejderleriyseniz, kehaneti nasıl gerçekleştireceksiniz?”

Tsunami pençelerinin üzerine çöktü. Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Barış Pençeleri ne yapmaları gerektiği-

ni söylememiştir. Bu sorunun cevabını kimse bilmiyordu. Yeni KumKanat kraliçesini nasıl seçeceklerini bilmiyordu. Kim onların sözünü dinlerdi ki? Tüm kıtada dolaşp, “Blister’a ne dersiniz? Biz onu seviyoruz. O zaman savaşı Blister kazansın,” deseler de bir işe yaramazdı. Burn ve Blaze savaşa devam ederlerdi.

Ama bu dört asker gibi kehanete inanan bazı ejderler vardı. Onların önünde ne yapacağını bilmeyen biri gibi görünmek istemiyordu.

“Beni dinleyin,” dedi. “DenizKanat kraliçesi olup olmayacağımı bilmiyorum. Bazen Kraliçe Coral’ın iyi bir yönetici olduğunu düşünüyorum ama bazen de...” Tortoise aklına gelince sustu. Anemone büyüyünce daha iyi bir kraliçe olabilir miydi? Peki ya Tsunami?

“Ama şunu biliyorum,” diye devam etti. “Clay olmadan kehaneti gerçekleştiremeyiz. O grubumuzun kalbi. O olmazsa hepimiz dağılır, değersizleşiriz.”

Tsunami’nin sözlerine inanmış gibi görünen ama bir yandan da endişeli duran ilk askere doğru bir adım attı. “ÇamurKanatlar’a güvenmediğinizi biliyorum. Shark’ın tüm emirlerini yerine getirmek zorunda olduğunuzu da. Ama burada savaşı bitirmekten bahsediyoruz. Şimdiye dek yaptığınız hiçbir şeyin savaşı durduramayacağını ve sevdiğiniz ejderleri kurtaramayacağını düşünüyordunuz. Ama şimdi bir şeyleri değiştirebilirsiniz.” Bir adım daha yaklaştı. “Bana anahtarı ver.”

Asker pençelerini kenetleyip diğerlerine baktı. İkisi onaylayarak başını salladı; dördüncü askerse suça dahil olmak istemiyor gibi kuyruğunu sallayıp uzaklara baktı.

“Sizi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım,” dedi Tsunami.

İlk asker masadaki oyuğa uzanıp bir sürü gümüş anahtar çıkardı. Sonra anahtarları dikkatli bir şekilde Tsunami'nin pençelerine bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Tsunami. “Bana isimlerinizi söyler misiniz?”

“Snail,” dedi ilki. Diğerlerini işaret ederek, “Flounder, Herring ve Kelp,” deyip durakladı. “Bir gün kraliçe olursan lütfen bizi unutma. Kraliçe bizi cezalandırınca lütfen ailelerimize iyi bak.”

“Ve savaşı durdur,” dedi Herring öfkeyle. “Elinden geleni yap.”

Tsunami anahtarları alıp geri çekildi ve askerleri selamlayarak mağaraya geri döndü.

Su neredeyse kanatlarına kadar geliyordu. Clay ayaktaydı durup üzülerek yükselen suyu izliyor, Sunny'ye hâlâ sırtında oturuyordu. Glory, Starflight ve Riptide sudaydı. Riptide hariç diğerleri ıslaklıktan rahatsız görünüyordu.

“Oley!” diye bağırды Sunny, Tsunami anahtarları gösterince.

“İnanmıyorum,” dedi Glory. Pullarında parlak sarı bir dalgalanma belirdi. “Bunu başarabileceğini düşünmemiştim.”

Tsunami başını suya sokup Clay'in bileklerindeki kelepçeleri kaldırdı. Ön pençelerinin kilidini hemen buldu, anahtarlardan birini sokup kilidi açtı. Diğer anahtarla da arka pençelerinin kilidini açtı. Tsunami ayağa kalkarken Clay kelepçeleri itip kanatlarını salladı.

“Şimdi çok daha iyi,” dedi Clay gülümseyerek. Fakat midesi onunla aynı fikirde değildi. “Yani daha iyi sayılır,” dedi.

“Gidip kuru bir yer bulalım. Yemek konusunu sonra düşünürüz,” dedi Tsunami. Hepsini mağaradan çıkardı. Riptide gölgelerde saklanıyordu ve Tsunami ona döndü.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Arkadaşlarımı kurtardın.”

“Pek bir şey yapmadım,” dedi Riptide. “Ben olsam kimseye üstünlük taşıyıp istediğimi elde edemezdim. Sen bu işte gerçekten iyisin.”

“Bazen üstünlük taslamak işe yaramaz ve farklı yöntemler denemek gerekebilir. Elbette herkes sözümü dinlese her şey çok daha kolay olurdu,” dedi Tsunami.

Riptide güldü. “Kimseye yakalanmadan buradan gitmem gerek.”

Tsunami başını sallayıp kuyruğunu onunkine sardı. “Yarın seni tekrar bulmaya çalışacağım. Su dilinde hâlâ öğrenmem gereken bir sürü şey var.”

Riptide gülümsedi ve mağaradan çıkıp suya daldı. Tsunami sahile gidip Riptide’in gök mavisi pullarının sualtı tüneline doğru gözden kayboluşunu izledi. Deniz Krallığı’nda güvенеbileceği bir ejder bulduğu için şanslıydı.

“Ooo anlayalım,” dedi Glory.

“Sakin başlama,” dedi Tsunami onu göle iterken.

YağmurKanat ciyaklayarak gökyüzüne yükselirken diğerlerini üzerinden akan soğuk damlalarla ıslattı. Hâlâ yağmur yağıyordu ve küçük dalgalar koya doğru sürükleniyordu.

“Şu mağaraya bir bakalım,” dedi Tsunami üst taraftaki bir mağarayı işaret ederek. “Eğer içeride başkaları varsa onları kovarım.”

Glory homurdandı.

Ama mağara hem kuru hem de boştu. Hep birlikte içeri doluşunca ısındılar. Sunny hemen yumurtanın üzerine eğilip okşayarak bir şeyler fısıldadı. Starflight küçük bir ateş püskürterek içeriyi ısıtmaya çalıştı. Glory ısınabilmek için Sunny'nin sırtına yaslandı.

Tsunami, “Yavru ejder seni duyamaz,” dedi Sunny'ye.

“Bundan emin olamayız,” dedi Sunny. “Korkmuş olabilir. Ona sadece her şeyin yolunda olduğunu ve ona iyi bakacağımızı söylüyorum.”

Tsunami gülümsedi. Sunny yumurtayı taşımayı kabul ettiği için çok mutluydu. Küçük KumKanat'ın Tsunami'ye hâlâ kızgın olduğunu ve bu yüzden de yardım etmek istemeyeceğini düşünmüştü. Ama belki de Sunny, Tsunami'nin GökKanat askerine saldırdığını çoktan unutmuştu. Ya da Sunny yardım etmeye hep hevesliydi. Glory gibi işleri zora koşmaya çalışan bir ejder değildi.

Clay burnuyla Tsunami'yi dürttü. “Seni gördüğümüze çok sevindik,” dedi. “Bize biraz kabileden bahsetsene. Herkes sana hayran mı? İyi dövüşüyorlar mı? Ne yiyorlar?”

“Önce size yiyecek bir şeyler bulmalıyım,” dedi Tsunami mağaranın girişine doğru ilerlerken. Arkadaşlarına tekrar kavuştuğu için bu kadar sevindiğine şaşırmişti.

Diğer DenizKanatlar'ın yanında da böyle hissetmek istiyordu. Yuvasına dönmüş gibi.

Peki neden böyle hissedemiyorum?

Tsunami birinde balık, birinde su, diğesinde ise deniz yosunlu ve mantarlı salata olan üç kazanı yere koydu. Kazanları mutfak katında bulmuştu ve başlarında kimse yoktu. Bu yüzden onları ejderlere getirmekte bir sakınca olmadığını düşündü.

Sunny salata kazanını kaldırıp burnunu içine soktu. Starflight balıklara baktı ve sonra diğelerine sormadan balıklara ateş püskürterek pişirmeye çalıştı.

“Hey,” diye çıkıştı Tsunami. “Ben çiğ seviyorum.”

“İtirazın reddedildi,” dedi Glory. “Çiğ balık iğrenç.”

“Bence harika,” diye üsteledi Tsunami.

“Annen gibi mi?” dedi Glory. “Korkunç, kötü niyetli annen gibi mi?”

“Annem korkunç değil!” dedi Tsunami. “O mükemmel bir kraliçe.”

“Parşömenlerde öyle yazıyor,” dedi Starflight. Ağzı tıka basa az pişmiş balık doluydu.

Tsunami mağaranın tavanına bakarak gezinmeye başladı. “Şey,” dedi. “O parşömenlerin birçoğunu kendi yazmış.”

“Gerçekten mi?” dedi Starflight şaşkınlıkla. “Annen yazar mı yani? Bunu bilmiyordum. Eğer öyleyse, sence şeyleri okuyabilir mi...” diye kekeleyerek kımıldanmaya başladı. “Çok iyi,” diye mırıldanarak ağzına bir balık tıktı.

“Her neyse, sadece parşömenlerden bahsetmiyorum. Kabiledekiler onun harika bir kraliçe olduğunu düşünüyor,” dedi Tsunami. *Yani sanırım birçoğu.*

“Etkileyici,” dedi Glory. “Tüm kızlarımı öldürdüğü kısmı saymazsak tabii.”

Tsunami şaşkınlıkla Glory’ye baktı.

“Hey, dur bir dakika,” dedi Clay. “Bu sadece bir teori.”

“Mantıklı bir teori,” dedi Starflight. “Kız kardeşi olmadığından, kızlarını öldürürse kimse tahtına göz koyamayacak. Yüz yıl boyunca kraliçelik yapar ve savaşa gitmek yerine uykusunda huzur içinde ölür.”

Sunny yumurtayı biraz daha yaklaştıırıp okşadı.

“Hayır!” diye çıkıştı Tsunami. “Yanılıyorsun! Annem asla... Onun ne kadar koruyucu bir anne olduğunu görmediniz. Anemone’la nasıl ilgilendiğine bir baksanıza.”

“Deli bir ejder gibi,” diye araya girdi Glory elindeki baliğı Tsunami’ye doğru sallayarak.

“İşte böyle yaparak kendini masum gösteriyor,” dedi Starflight. “Ayrıca, cinayetlerin başladığı zamanı bir düşün.” *Her şey çok açık değil mi?* der bir ifadesi vardı.

“Ah, tatlım,” dedi Clay başını okşayarak. “Bunları gerçekten öğrendik mi?”

“Ben de bilmiyorum,” diye fısıldadı Sunny.

“Starflight,” diye gürlledi Tsunami. “Hadi anlat artık.”

“Pekâlâ,” dedi. “Kraliçe Coral’a ilk ve son kez meydan okunmasından hemen sonraydı. İlk kızı...”

“Orca,” dedi Tsunami.

Starflight bu cevaptan hoşnut bir şekilde başını salladı. “Demek hatırlıyorsun! Yetişkin bir ejder olmak üzereyken annesine meydan okudu. Eminim bu durum herkesten çok kraliçeyi şaşırtmıştı. Özellikle de Orca’nın onu ölümle burun buruna getirmesi. Kraliçe Coral, kuyruğunun ucundaki gergedan boynuzunu Orca’ya saplayarak şans eseri hayatta kaldı.”

“Ne var yani?” dedi Tsunami. “Neden tüm kızlarını öldürsün ki?”

“Sen ciddi misin?” diye alay etti Glory. “Ölüme çok yaklaşmıştı. Kız çocuklarının büyümesine izin verirse, yedi yıl içine öleceğini fark etti. Çocukları tahta geçmek istemeden önce, yumurtadayken ya da bebekken öldürmek çok daha kolay.”

“Kes artık şunu!” diyerek kafasına yapıştı Tsunami. *Bu doğru olamaz.* “Annem öyle biri değil. Kızlarını çok seviyor. Diğer yumurtanın kırıldığını görünce...” Tsunami birden arkadaşlarının olaylardan haberi olmadığını fark etti. Onlara kısaca konseyden, annesinin parşömenlerinden, onu tünelde öldürmeye çalışan gizemli ejderden ve annesinin Tortoise’e yaptıklarından bahsetti.

“Gördünüz mü?” dedi. “Kızlarının hayatta kalması için elinden ne geliyorsa yapıyor.

“Biri seni öldürmeye mi çalıştı?” dedi Clay. “İyi misin?”

“Sen ölseydin bize ne olurdu gerçekten çok merak ediyorum,” dedi Glory öfkeyle.

“Yani şu an Sunny’nin hayatı tehlikede mi?” dedi Starflight. “Yumurta şu an onda. Ona neden böyle bir şey yaptın?”

“Benim için bir sakıncası yok,” dedi Sunny yumurtaya sarılarak. Fakat onun bile korkudan rengi atmıştı.

“Hayır, dinle,” dedi Tsunami. Mağaranın girişine doğru bir adım geri çıktı. “Görmüyor musunuz? Bu yumurtayı hayatta tutarak bir iyi bir şey yapıyoruz. Ve şimdi Kraliçe Coral hepimize iyi bakmak zorunda kalacak çünkü kızını koruyoruz. Bu fikir ilk ondan çıkmış olsa bile, artık sizi zincirleyip aç bırakamaz.”

Glory ve Starflight *evet, tabii*, der gibi birbirine baktı. Tsunami sinirlenip kaşlarını çattı.

“Ve katili bulunca kahraman olacağız.”

“Katil annense kahraman olamayız,” dedi Glory sert bir ifadeyle. “Ki bence öyle.”

Tsunami Glory’yi tekmelemek istedi. “Annem olmaz,” dedi tekrar. “Tünelde bana saldıran ejdere bağlı bir başka ejder yoktu. Benim kovalarken sizce Anemone’u nereye bıraktı? Ve Anemone sürekli onunlayken yumurtayı nasıl kırmış olabilir?”

“Başka birini göndermiş olabilir,” dedi Starflight. “Ya da sana saldıran ejderin prenses cinayetleriyle bir ilgisi olmayabilir. Belki biri başka bir sebepten senin ölmeni istiyordur.”

“Bu konuda birkaç tahminim var,” dedi Glory.

“Bence Shark,” dedi Tsunami. “Tortoise ölmeden önce onu işaret etti. Derin Saray’a tüm konsey üyelerinden daha önce varmıştı. Eğer kuluçkaya gizli bir giriş olduğu konusunda yanılmıyorsam, hiç kimse fark etmeden girip ejderi öldürmüş olabilir. Tünelde bana saldıran da o olabilir. Kraliçe Coral onu önden gönderdiğini söylemişti, yani kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu.”

“Tsunami,” dedi Clay onu koklayarak. Kaşlarını çattı; yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Sen burada güvende değilsin. Belki de buradan gitmeliyiz.”

“Ya da en azından biz gidebiliriz,” dedi Glory. “Gerçekten çok istiyorsan burada kalabilirsin. Biz başımızda gözetleyen hiç kimse yokken şu an kaçabiliriz.”

Tsunami durup düşündü. DenizKanatlar’a ayak uydurmak düşündüğünden daha zor olmuştu. Ve annesinin korkunç yönlerini görmek hoşuna gitmiyordu. Onu hep hayal ettiği gibi hatırlamayı tercih ederdi. Kayıp Prenses’teki sevgi dolu kraliçe gibi.

Boynundaki incilere dokunup onu görür görmez Coral’ın ona incileri verdiğini ve nasıl mutlu olduğunu düşündü.

“Hayır,” dedi Sunny. “Bu ejder yumurtadan çıkana dek hiçbir yere gitmiyorum.” Koruma içgüdüleriyle pençelerini yumurtanın üzerine koydu. “Ve ayrılamayız. Kehaneti hep birlikte gerçekleştirmemiz gerekiyor.”

“Sunny’ye katılıyorum,” dedi Starflight. “Ben de burada olmaktan pek hoşnut değilim; ama Blister gelene kadar burada kalmamız gerekiyor. Zaten buraya bunun için geldik.”

Benim geliş amacım bu değil, diye düşündü Tsunami. Blister'ın ejderlerle tanışmaya geleceğini çoktan unutmuştu. Blister'ın yakın zamanda geleceğinden de emin değildi.

“Bence sen de bizimle kalmalısın,” dedi Clay Tsunami'nin pençelerini kavrayarak. “Böylece birbirimizi koruyabiliriz.”

Tsunami'de onlarla kalmak istiyordu; fakat bunu Clay'den duymak ve Sunny'nin de başıyla onayladığını görmek onu çok mutlu etti. Onlarla kalmasını istiyorlarsa herhalde Tsunami'den o kadar da nefret etmiyorlardır.

Clay'in sözleriyle ikna olmuş gibi, “Peki,” dedi. “Ben de senin yumurtayı korumana yardım edebilirim.”

Sunny'ye endişeli bir bakış atarak, “Yardım etsen iyi olur,” diye söylendi Starflight.

Yumurtayı aralarına koyup yere kıvrılarak uyumaya hazırlandılar. Tsunami başını Clay'in omzuna yaslayıp yapraklardan süzülen yağmur damlalarının sesini dinledi. Bir önceki gece sualtında deniz yosunundan bir yatakta hayatının en rahat uykusunu çekmişti. Fakat mağaraya geri dönmesine rağmen, Clay derin derin nefes alırken göğsünün kabarıp inmesi, onun için tüm deniz yosunu yataklardan ya da incilerle bezenmiş sualtı saraylarından daha rahatlatıcıydı.

Tam uyumak üzereyken ejderlere Kestrel'den bahsetmeyi unuttuğunu hatırladı.

“Neredeler?!”

Tsunami rüyasında son yumurtanın pençelerinin arasından kayıp kayalara çarptığını görmüştü. Gözlerini kırıp kanatlarının altına baktı. Sunny yumurtaya sarılmış yatıyordu. Küçük KumKanat da uyanıp başını kaldırdı. Sanki bir şey onu uyandırmıştı. Ama neydi?

“Ejderler nerede? Kızım nerede? Yumurtam nerede?”

“İşte burada,” dedi yabancı bir ses tıslayarak.

Tsunami ayağa kalktı. Biri mağaranın girişinden onlara bakıyordu. Parlak siyah gözler Tsunami'ninkilerle buluştu. Siyah baklava desenli altın sarısı pullar, gün ışığında parlıyordu.

Fırtına dinmişti.

Ve bir KumKanat uyurken onları izliyordu.

Tsunami, ejderin kim olduğunu tahmin etmek için parşömenlerdeki şekilleri hatırlamaya gerek duymadı. Pençesiyle arkadaşlarını dürttü.

“Uyanın, sizi tembel denizayıları,” diye tısladı.

“Sensin tembel denizayısı,” dedi Glory kanatlarını havaya kaldırarak. “Tıpkı bir denizayısı gibi kokuyorsun.”

“Birazdan bu söylediklerinden çok utanacaksın,” diye fisıldadı Tsunami.

“Ah, bu kadar ısrar ediyorsan,” diye mırıldandı Clay uykusunda. “Sanırım bir suaygırı daha yiyebilirim.”

Tsunami, “Clay!” diye bağırınca Clay şaşkın bakışlarla ayağa kalkıp başını salladı.

“Ah, hayır,” dedi kanatlarını indirirken. “Suaygırları nerede?”

“Bak,” diye fisıldadı Tsunami mağaranın girişini göstererek.

KumKanat’ın gölgesini görünce hepsi susup kaldı.

“Selam,” dedi yabancı sinsi bir gülümsemeyle. Tsunami sebepsizce ürperdi. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Kraliçe Blister. Buradalar,” diye seslendi tekrar. “Sanırım fırtınadan kaçıp kuru bir yere sığınmışlar,” dedi. “Çok akıllıca. Yerinizde olsam ben de aynısını yapardım.”

Kraliçe Coral, ardında Anemone ve üç DenizKanat korumasıyla telaşla kanatlarını çırparak yanlarına geldi. Kraliçe mağaradan içeri bakıp Tsunami’yi gördü.

“Yumurtam nerede?” dedi diğer dört ejdere bakarak.

“Söz verdiğim gibi güvenli ve sıcak bir yerde.” Tsunami, Kraliçe Coral yumurtaya sarılıp sıcak tutan Sunny’yi görsün diye kenara çekildi.

Kraliçe Coral tıslayıp kuyruğunu yere vurdu. “Bir KumKanat’ın yumurtama dokunacağından bahsetmemiştin.”

“Ah, sakın ol Coral,” diyerek araya girdi Blister. “Bunlar sıradan ejderler değil. Kaderin ejderleri. Onlara güven-

mezsek kime güveneceğiz?” Tekrar gülümsedi; fakat Tsunami üzerindeki tedirginliği bir türlü atamıyordu.

Kraliçe Coral derin bir nefes alıp Blister’a döndü ve kanatlarını iki yana açtı. “Kraliçe Blister, sevgili arkadaşım,” dedi. “Demek mesajımı aldın! Gelmene çok sevindim. Ejderleri bulur bulmaz sana haber verdim.” Kuyruğunu Tsunami ve arkadaşlarına doğru salladı.

Tsunami birden sinirlendi. *Bizi sen bulmadın.*

Blister, Coral’ın pençelerini tuttu ve sonra hemen bıraktı. “Haberi alınca çok sevindim,” dedi. “Ve senin güzel kızın tahmin ettiğimiz gibi o ejderlerden biriymiş.”

“Barış Pençeleri’nin yumurtayı çalmak için Webs’i gönderdiğini biliyordum,” dedi Kraliçe Coral. “Tsunami, dostum Kraliçe Blister’a merhaba de.”

“Az önce tanıştık,” dedi Tsunami. Starflight korkudan donakalmıştı. Sunny boynunu uzatıp olan biteni daha net görmeye çalışıyordu. Glory umursamaz bir tavırla pençelerine bakıyordu. Clay ise olacakları merak ederken karnının gurultusunu durdurmaya çalışıyordu.

“O zaman arkadaşlarıyla tanıştır,” dedi Coral Blister’a gülümseyerek.

“Clay, Sunny, Starflight, Glory,” dedi Tsunami. İsimlerini söylerken her birini pençesiyle gösterdi. Kraliçe Coral somurtarak ona bakıyordu.

“Muhteşem,” dedi Blister. “Hepsi çok cesur ve zeki ejderler gibi görünüyor. Senin bir GökKanat olmadığın duydum, Glory; ama bence bu hiç sorun değil. GökKanatlar’ın yetenekleri biraz abartılıyor, sence de öyle değil mi?”

Glory birden kanatlarını oynattı ve gri pullarının üzerinde koyu pembe bir dalgalanma belirdi.

“Duydunuz mu?” dedi Tsunami. “Nasıl? Bunu üç korumamız dışında kimse bilmiyordu. Hatta Barış Pençeleri’ne bile söylememişlerdi.”

Anemone, Coral’ın kanatlarının arkasından kocaman mavi gözleriyle ona bakıyordu. DenizKanat korumalarıysa gergin görünüyordu.

“Hımm,” dedi Blister. Tsunami’ye bir bakış attıktan sonra gözlerini uzaklara çevirdi. “Arkadaşlarım var diyebiliriz. GeceKanat arkadaşlarım.” Starflight’a doğru ilerleyip hafifçe boynunu okşadı. “Yani hakkınızda çok şey duydum.”

GeceKanat ejderi, taş dönuşüp bir daha hiç hareket etmeyecek gibi duruyordu. Tsunami yakınında olsa onu dürterek kendine getirirdi. *Sakin ondan etkilenme. Güçlü olan biziz. Kehanete göre KumKanat kraliçesini biz seçiyoruz ve bunu o da biliyor.*

Blister, Sunny’ye baktı; Sunny’nin suratı asıktı. “Tatlım,” dedi çenesinin altını okşayarak. “Sen de takımın güçlü ejderi olmalısın,” dedi Clay’e. Uzanıp kol kaslarını sıktı. “Sanırım,” diye kekeledi Clay.

“Eminim siz de benim hakkımda çok şey duymuşsunuzdur,” dedi tekrar Blister Kraliçe Coral’ın yanına geçerken. Yerde sürünen kuyruğu yılanına benziyordu. “Ama kehaneti gerçekleştirmek gibi büyük bir sorumluluğa sahipken söylentilere pek gücenenemezsiniz. Bu yüzden bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz. Karar sürecinde size yar-

dım etmekten mutluluk duyarım. Fakat elbette beni seçmenizi umuyorum.” Parlak gözleriyle hepsini süzdükten sonra tekrar Coral’a döndü. “Coral, kahvaltıda ne var?”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Glory. “Balık.”

Clay hevesle kraliçeye bakıp gözlerini kırptırdı.

“Evet, bu fikri sevdim. Hadi kahvaltıya gidelim,” dedi Kraliçe Coral. “Sen de bana savaştaki son gelişmeleri anlatırsın. GökKanatlar’da tuhaf şeyler döndüğünü duydum. Anemone, Tsunami, buraya gelin.”

Tsunami’nin yanakları kızardı. Annesi ona bebek gibi davranıp emirler veriyordu. Ayrıca Tsunami’nin bir daha arkadaşlarını yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

“Diğerleri de gelsin,” dedi Blister Tsunami söze girmeden. “Onları daha yakından tanımak istiyorum.”

Coral yüzünü buruşturarak ejderlere baktı. “Peki,” dedi şüpheci bir tavırla.

“Bunu burada bırakabilirsin,” dedi Blister yumurtayı göstererek.

“Hayır!” dedi Coral ve Sunny aynı anda. DenizKanat kraliçesi küçük ejdere şaşkınlıkla baktı.

Sunny yumurtaya daha sıkı sarıldı. “Asla,” dedi. “Benimle gelecek.”

Blister omuz silkti. Tsunami, Blister’in yavru ejderlere karşı ne hissettiğini merak etti. Sonuçta arkadaşını tehdit altındaydı. Belki de Coral’a meydan okuyacak herkesin ölmesi Blister’in işine geliyordu. Katil olacak kadar kurnaz bir yapıya sahipti. Ama Blister sualtında nefes alamıyordu. Bu yüzden Kraliyet Kuluçkası’na girmiş olamazdı. İşin

içinde olsa da cinayeti işleyen kişi o olamazdı. DenizKanatlar'dan biri olmalıydı.

Yemek salonu mutfağın iki kat üstündeydi. Bu yüzden uzun, yuvarlak masanın etrafında yerlerini alırken salamura balık ve kızarmış martı kokuları dört bir yanı sarmıştı. Kraliçe Coral, tüm bu hazırlıkların KumKanat misafirleri şerefine yapıldığını belirtti. Kraliçe Coral'ın sandalyesi diğerlerinden daha yüksekti; yanında oturan Blister'ınkiyse biraz daha alçaktı.

Staflight, Blister'ın sağındaydı. Tsunami'nin yanında Anemone, onun yanındaysa anneleri vardı. Tsunami'nin diğer tarafında kulağındaki halka küpeyle oynayan, yemek yerken ağzından garip sesler çıkaran, kimse onu dinlemese de sürekli Coral'ın son kitabından bahseden Whirlpool vardı.

DenizKanat korumaları Blister'la gelen KumKanat askerleriyle masanın etrafında çevrelenmişti. DenizKanatlar, KumKanatlar'a ters bakışlar atarak pençelerini hızlıca yere vurup kuyruklarını şaklatıyordu.

Tsunami, Herring ve Snail'in de orada olduğunu gördü. Hâlâ hayatta olmalarına şaşırıyor gibi telaşa bir o yana bir bu yana bakıyorlardı.

Çünkü annem onlar için büyük bir gösteri hazırlıyor, diye düşündü Tsunami. Coral muhtemelen Tortoise'e yaptığı gibi onları herkesin içinde cezalandırabilmek için uygun zamanı bekliyordu.

Bu gösteride ben de varım, majesteleri.

"Anne!" diye bağırdı Tsunami garsonlar çorba servisi

yaparken. Whirlpool yerinden öyle bir sıçradı ki, neredeyse çorabayı üzerine döküyordu. Kraliçe Coral bile irkildi.

“Sana korkunç bir şey söyleyeceğim ve çok şaşıracaksın!” dedi Tsunami. Herkes duysun diye yüksek sesle konuştu.

“Öyle mi?” dedi Coral. “Bunu kahvaltıdan sonra konuşabilir miyiz? Daha medeni bir şekilde?”

Masada olmayan DenizKanatlar bile mağaralarından çıkip ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Şey, belki...” dedi Coral.

“Arkadaşlarımın, kehanet ejderlerinin, senin korumaların tarafından ve senin mağaralarında zincirlendiğine, aç bırakıldığına inanabiliyor musun?”

“Ne?” dedi Coral kanatlarını çırparak. Panik olmuş görünüyordu; fakat Tsunami bunun duyduklarına gerçekten şaşırıldığından mı, yoksa yaptıklarıyla yüzleşmek zorunda kaldığından mı olduğunu anlayamamıştı.

“Biliyorum!” diye haykırdı Tsunami. “İnanılmaz bir durum. Senin hiçbir şeyden haberin olmadığını tabii ki biliyorum.”

“Tabii ki,” dedi Coral telaşla. “Asla hiçbir ejdere böyle davranmam. Özellikle de canım kızımın arkadaşlarına. Kehanetin bir parçası olan bu ejderlere.”

“Arkadaşlarıma bu şekilde davranan ve sana itaat etmeyen ejderleri cezalandıracağıma eminim,” dedi Tsunami. “Değil mi? Örneğin onları çok iyi besleyeceğini söyleyen ejderi.” Tam ağzına bir salyangoz atarken donakalan ve aniden neler döndüğünü anlayan Lagoon’a sert bir bakış attı.

“Kesinlikle,” dedi kraliçe. “Korumalar! Lagoon’u sualtı zindanlarına atın!”

“Ama,” dedi Lagoon. “Ben sadece...”

“Bir dahaki sefere emirlerimi yerine getirirsin,” dedi kraliçe. Kanatlarının altındaki ışığı yaktı; fakat Riptide’in öğrettiklerinden biri olduğundan Tsunami ne dediğini anlamıştı.

Sessizlik.

Ah, anne, diye düşündü Tsunami üzülererek.

“Bari biraz...” dedi Lagoon ve korumalar onu çekiştirirken önündeki çorbayı içmeye çalışıyordu.

“Sana kahvaltı yok,” dedi kraliçe. “Zindana git ve açlığın nasıl bir şey olduğunu düşün bakalım.”

Tsunami, Lagoon’un cezasının uzun sürmeyeceğinden emindi. Kraliçe Coral konsey toplantısı için mutlaka onu geri getirecekti. Ama Tsunami’nin işi henüz bitmemişti.

“Ve bil bakalım Clay’i zincirleme emrini kim vermiş?” dedi Tsunami. Pençesiyle Shark’ı gösterdi. “Komutan Shark! Tüm emirlerine uyması gereken ejder. Bu çok şaşırtıcı değil mi?”

“Öyle,” dedi Coral. Tsunami, Coral’ın öfkeden gizlice dişlerini sıktığını düşünüyordu. “Buna inanamıyorum.”

“Bu zavallı korumaların ne kadar endişelendiğini bir düşün,” dedi Tsunami. “Sonra korumalara gidip senin asla Clay’i zincirle gibi bir emir vermeyeceğini, komutanları ve kraliçe arasında bir seçim yapmaları gerektiğini söyledim. Elbette seni seçtiler. Sonra da Clay’in zincirlerinin anahtarını bana verdiler. Çünkü senin böyle bir şey yapmalarını istemeyeceğini biliyorlardı. Öyle değil mi?”

Coral, Tsunami'ye şöyle bir baktı. Blister hâlimden me-nün bir ifadeyle çorbasını içiyordu.

“Harika,” dedi Coral yavaşça. “Bu korumalar kahraman sayılır.”

“Ve Shark da...” diye hatırlattı Tsunami.

“Shark da zindana gidecek,” dedi kraliçe pençesini sal-layarak.

Shark, Lagoon gibi emire karşı çıkmadı. Ona yaklaşan korumalara hırladı, Tsunami'ye nefret dolu bir bakış attı ve tek kelime söylemeden zindanın yolunu tuttu.

Muhteşem, diye düşündü Tsunami. Snail ve diğer ko-rumaların güvende olacağı kesin değildi; ama en azından Kraliçe Coral'ın dün geceki hareketleri için onları cezalan-dırması daha zor olacaktı.

Tsunami bir ya da iki günlüğüne de olsa, Shark zin-danda olacağı için arkadaşlarının ve yumurtanın çok daha güvende olacağını düşünüyordu.

“Ne kadar heyecanlı,” dedi Blister. “Sabah gösterisi sona erdiyse, siz zeki ejderlere kehanet hakkında birkaç soru sormak istiyorum.”

“Starflight öğrenmek istediğiniz her şeyi anlatabilir,” dedi Tsunami. “Hafızası gerçekten çok güçlü. Sürekli aynı şeyleri tekrar edip durur. Özellikle de kimse onu dinle-miyorken.” Starflight'a baktı; onu biraz olsun rahatlatmak istiyordu. Starflight o kadar gergindi ki, yemek bile yiyemiyordu.

“Ne kadar güzel! Ne kadar etkileyici!” dedi Whirlpo-ol hayranlıkla. Tsunami ona bakıp yüzünü buruşturdu.

Whirlpool'un aslında Starflight'la çok iyi anlaşacağını düşünüyordu. Ama Whirlpool ondan çok daha sinir bozucu bir ejderdi.

"Umarım kehaneti nasıl gerçekleştireceğinizle ilgili bir planınız vardır," dedi Blister. "Yani olmalı, değil mi?"

Masada derin bir sessizlik oluştu. Tüm saray kulak kesilmişti. Pyrrhia'daki tüm ejderler bu sorunun cevabını duymak istiyordu.

Tsunami'nin birden pulları ürperdi. Elbette bir planları yoktu. Dağın altındaki mağaradan ve GökKanat Sarayı'ndan kaçmalarının üzerinden çok geçmemişti. Durup düşünecek vakitleri, hatta güvenli bir yerleri bile olmamıştı. Ve şimdiye kadar ne yapmaları gerektiği hakkında onlara hiçbir şey öğretilmemişti. *Bunun için ayrıca teşekkürler Barış Pençeleri,* diye düşündü.

Ama bunu diğer ejderlere, özellikle de onlara güvenen ejderlere söyleyemezlerdi.

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Bu konuda fazla bilgi veremeyiz."

"Şu an bilgi toplama aşamasındayız," dedi Glory.

Blister, Starflight'a anlamlı bir bakış attı.

"Şey," dedi. "Ama. Tabii ki sizi düşünüyoruz. Yani kesinlikle siz... şey... KumKanat kraliçesi. Evet. Diğer ikisi... sizinle yarışamaz. Şey, yani, işte öyle."

"Starflight," dedi Tsunami sert bir ifadeyle. "Ne yapıyorsun? Hepimiz adına konuşamazsın."

"Öyle mi?" dedi Blister. Gözlerini kısıp Starflight'a baktı. "O zaman kim konuşacak?"

“Herkes kendi adına konuşur,” dedi Glory.

“Evet,” diyerek onayladı Sunny.

“Ve henüz hiçbir şeye karar vermedik,” dedi Tsunami. Starflight yanında olsa onu dürterek susturacağını düşündü.

“İyi bir aday olduğunu söylemek istedim,” diye mırıldandı. Blister biraz sinirli görünüyordu.

“Haklısın, GeceKanat,” dedi Coral Blister’in pençesini okşayarak. “O mükemmel bir kraliçe.”

Blister gülümsedi; ama Blister’in pençesini hemen geri çekmesi Tsunami’nin gözünden kaçmadı. Ayrıca, DenizKanatlar kraliçesi ona Kraliçe Blister diye hitap ederken, Blister kraliçeye sadece Coral diye hitap ediyordu. Tsunami nasıl bir ilişkilerinin olduğunu tam anlayamamıştı.

Tsunami annesinin seçimlerine güvenmek istiyordu. Blister’ı sevmek istiyordu. KumKanat kraliçesi olarak Blister’ı seçmek onlar için çok kolay olurdu. Ejderler Deniz Krallığı’nda güvende olur ve savaşta DenizKanatlar’ı desteklerdi.

Ama neden bunu yapmak istemiyordu?

Neden Blister’a güvenemiyordu?

“Ah,” dedi Kraliçe Coral. “Sana söylemeyi unuttum Kraliçe Blister. Çok tuhaf bir şey oldu. Geçen gün topraklarımızda ölü bir GökKanat bulduk.”

Eyyvah. Tsunami diğerlerine hâlâ Kestrel’den bahsetmemişti. Arkadaşları yine ona çok kızacaktı. Tsunami iç çekti.

“Gerçekten mi?” dedi Blister. “Bence iyi bir haber.”

Coral güldü. “Evet, haklısın. Ama işin ilginç, bir Kum-

Kanat tarafından zehirlenerek öldürülmüş olması. Bir KumKanat ve DenizKanat neden buraya kadar dövüşerek gelmiş olabilir ki?”

Tsunami'nin KumKanat zehrinden haberi yoktu. Sadece Kestrel'in boynundan kan aktığını hatırlıyordu.

Öğrendiği bu yeni bilgiyle birden rahatladı. *O zaman endişelenmeme gerek yok. Annem onu öldürenin biz olmadığımızı biliyor. Sunny'nin işe yaramaz kuyruğuyla böyle bir şey yapamayacağımızın farkında.*

Aynı zamanda, kafasında başka sorular belirmeye başlamıştı. Hangi KumKanat Kestrel'i öldürmek ister? Kafası karışmıştı. Acaba Burn onu bulup Kraliçe Scarlet'in başına gelenlerden dolayı onu mu cezalandırmıştı? Ama neden DenizKanat topraklarında olsunlar ki?”

Blister omuz silkti. “Olağandışı bir durum,” dedi.

“Kim olduğunu merak ediyorum,” dedi Kraliçe Coral. “Avuç içlerinde tuhaf yanık izleri vardı...”

Tsunami uzanıp Sunny'yi kolundan tutmaya çalıştı; fakat çılgılık atmasını engellemek için çok geç kalmıştı.

“Ah, hayır,” diye bağırdı Sunny. “Sanırım ölen ejder Kestrel! Tsunami, Ya Kestrel'se?” Pençelerini yüzüne bastırdı; gözlerinden yaşlar fışkırıyordu.

Masada yine derin bir sessizlik oluştu. Saraydaki tüm ejderler Sunny ve Tsunami'ye bakıyor gibiydi. Özellikle Kraliçe Coral, Tsunami'ye dik dik bakıyordu.

Masanın karşı tarafındaki Glory ve Starflight'ın şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

“Tsunami,” dedi Coral sakince. “Bize söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Peki,” dedi Tsunami eğilip bükülerek. “Evet. Üzgünüm. Onu gördüm. Kestrel’di.”

Sunny başını peçelerinin arasına gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Clay sırtını okşayarak onu yatıştır-maya çalıştı.

“KumKanat’ınız bu GökKanat için çok üzüldü nede-nse,” dedi Blister.

“Kestrel bizi büyüten korumalardan biriydi,” dedi Tsu-nami. “Fakat bize pek iyi davrandığı söylenemez Sunny. Üzüldüğüne değmez.”

Sunny’nin kanatları titredi. Başı hâlâ öne eğikti.

“Demek öyle,” dedi Coral Tsunami’ye doğru eğilerek. “Anlat bakalım. Kim olduğunu günlerdir merak ettiğim GökKanat’ı tanıyordun ve bu bilgiyi bizimle paylaşmama-yı tercih ettin. Neden?”

“Onu tanımanın hiçbir şeyi açıklığa kavuşturacağını düşünmemiştim,” dedi Tsunami. “Onu tanıyordum; ama neden orada olduğunu ya da onu kimin öldürdüğünü bil-miyordum.” Özür diler bir ifadeyle Glory, Starflight ve Clay’e baktı. “Ve ilk başta arkadaşlarıma söylemek istedim. Kestrel bizi iyi yetiştirememişti; fakat tanıdığımız birkaç ejderden biriydi. Bu yüzden bilmeleri gerektiğini düşün-düm ama onlara söyleyecek vaktim olmadı.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedi Blister. Coral’ın pençe-sini okşadı. “Affet onu, Coral. Tanıdığın bir ejderin ölü bedenini görmek zor olsa gerek. Özellikle de yaşarken sen de onun boğazını kesmek istediysen. Öyle değil mi Tsuna-mi? Annem hakkında ben de aynı şeyleri düşünüyorum.”

Tsunami başını kaldırdı ve yeşil gözleri Blister'ın donuk, siyah gözleriyle buluştu.

Bunu nasıl öğrenmiş?

Kraliçe Coral sadece Kestrel'in bir KumKanat tarafından öldürüldüğünü söylemişti. Tsunami masanın altından pençelerini sıktı.

O zaman Blister Kestrel'in boğazının kesildiğini nereden biliyordu?

Tsunami ne yapacağını bilmiyordu. Blister'ı bu kadar ejderin önünde Keşrel'i öldürmekle suçlamalı mıydı? Acaba Kraliçe Coral buna nasıl tepki verirdi?

Biraz sabırlı ol, diye düşündü. Düşün. Hemen karar verme. Starflight'a baktı. Starflight, Blister'ın hatasını fark edecek kadar zekiymi ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Göz göze gelince başını hafifçe iki yana salladı.

Tsunami derin bir nefes aldı. Belki de Starflight haklıydı. Blister'la kavga ederse arkadaşlarını tehlikeye sokabilirdi. Bekleyip görmek daha mantıklıydı. Starflight'ın o kocaman beynini kullanıp Blister'ın Keşrel'i neden öldürdüğünü çözmesini umuyordu.

Blister dilini ağzından çıkarıp tekrar içeri soktu. Coral'a eğildi, Anemone'a gülümsedi, ve, "Gizli silahımız ne durumda?" dedi.

Anemone başını öne eğip üzülerek gözlerini masaya daktı.

"Harika!" dedi Coral. Gururla Anemone'un başını okşadı. "Sana da gösterelim. Whirlpool, sen de gel."

Whirlpool göğsünü kabartarak ayağa kalktı. Meraklana-

rak aynı anda Tsunami de ayağa kalktı; fakat Kraliçe Coral başını iki yana salladı. “Buna katılmak zorunda değilsin, tatlım. İlgini çekmeyeceğine eminim.”

“Onun da gelmesini istiyorum,” dedi Anemone. “Lütfen.”

Coral, Blister’a baktı. *Bana güvenmiyorlar*, diye düşündü Tsunami. Blister’ı desteklediğimden emin olana dek gizli silahlarını bilmemi istemiyorlar.

Yazık.

“İlgimi çekeceğine eminim,” dedi Tsunami heyecanla. “Senin yaptığın her şey ilgimi çekiyor, anne.” Büyük, yeşil gözleriyle Coral’a göz kırptı. Glory gülmekten kendini alamadı, öksürerek gülüşünü gizlemeye çalıştı.

“Lütfen,” dedi Anemone tekrar.

“Peki,” dedi Coral iç çekerek. “Ama diğerleri gelemmez.” Şüpheli gözlerle Clay’e baktı.

“Onlar mağaraya geri dönüp yumurtaya göz kulak olabilir,” dedi Tsunami neşeyle.

Kraliçe Coral bu fikirden de çok hoşlanmış görünmüyordu. Blister zehirli kuyruğuyla yere vurup kanatlarını açtı. “Gidelim mi?” dedi.

Coral, Blister, Anemone ve Whirlpool’u takip ederek Tsunami köşkün daha önce gitmediği bir katına gitti. Kat kâse şeklindeydi; duvarları alçak ve ortaya doğru eğilimliydi. Silahlar bir köşeye dizilmişti: Coral’ın kuyruğundaki gibi beyaz sarmal mızraklar, zincirden ya da puldan yapılmış zırhlar, parşömenlerde ölü yiyicilerin kullandığından bahsedilen metal pençeler. Hiçbiri özel ya da gizli gibi durmuyordu.

Ama... Tsunami duvardaki silahlara tekrar baktı. Bu zırh... Tünelde ona saldıran kişinin üzerindeydi. Bu yüzden onu pençeleymemişti. Pençelerinin metale takıldığını anımsadı. Ve zırhların birinin üstünde bir çizik fark etti. Bu kata kimin giriş izni vardı?

Muhtemelen herkesin, diye düşündü çaresizce.

“Pardon?” dedi Whirlpool Coral’ın kanatlarındaki incileri işaret ederek. Tsunami, Whirlpool incileri çıkarabilsin diye kanatlarını indirdi. Katın tam ortasına gelip incileri yere bıraktı.

“Peki,” dedi pençelerini ovuşturarak. “Bakalım duvara tırmanabilecek misin?”

Tsunami etrafına baktı. Whirlpool kiminle konuşuyordu? Gizli silah neredeydi?

Anemone, Tsunami’nin yanına oturup iç çekti. “Bunu yapmak zorunda mıyım?” dedi. “Vakit kaybı gibi geliyor.” Tsunami gözlerini Anemone’a dikti.

“Antrenman yapmak vakit kaybı değildir,” dedi Whirlpool pençesini sallayarak. Tsunami bir an o pençesini koparıp atmak istedi.

“Ama Albatross gibi olmak istemiyorum,” dedi Anemone. Kanatlarını çırpıp Tsunami’nin yanına geldi.

“Delirip herkesi öldürmeye çalışmadan önce tek bir taştan tüm köşkün kendiliğinden yükselmesini sağladı,” dedi Whirlpool bilmiş bir tavırla. “Bunun için önünde uzun bir yol var. Şimdi. Kolyeni ver lütfen.”

Anemone tekrar iç çekti. Pençelerini uzattı ve kolye yılan gibi kıvrılarak yavaşça duvara doğru hareket etmeye başladı.

“İnanılmaz,” dedi Tsunami. Birden tüm taşlar yerine oturdu. Whirlpool’un büyü uzmanı olması, Derin Saray’daki kendi kendine kısalan koşum... “Anemone! Sen bir animussun!”

Anemone pençelerini indirince kolye durdu. “Biliyorum,” dedi. Fakat animuslardan değil de denizhıyarlarından gelse daha mutlu olacak gibi bakıyordu.

“Kraliyet ailesinde birkaç animus ejder var,” dedi Coral gururla. “Ama son nesillerde yok. Anemone savaşta bize yardım etmek için tam zamanında dünyaya geldi.”

“Dikkatli ol,” dedi Blister sessizce.

“Yalnız bir animus ejderini savaşta kullanacağımızı biliyor, tüm planımızı değil” dedi Coral. “Bu güçle harikalar yaratabiliriz.”

“Evet, şunu izleyin,” dedi Whirlpool. Metal bir kalkanı havaya attı. “Onu mızrakla yakala!” dedi Anemone’a.

Mızrakların hiçbiri hareket etmedi. Zırh da göle doğru yuvarlandı.

“Üzgünüm,” dedi Anemone. Fakat pek üzgün görünmüyordu. “Daha önceden söylemeliydin.”

“Ah!” diye bağırdı biri aşağıdan.

“Anemone,” dedi Whirlpool iç çekerek. “Savaşmak hızlı düşünmeyi gerektirir.”

“Bunu nereden biliyorsun?” dedi. Whirlpool suratını astı.

“Tekrar dene,” dedi Kraliçe Coral pençelerini çırparak. “Ve bu kez sana söyleneni yap, Anemone.”

Whirlpool bir zırh daha fırlattı. Birden mızraklardan biri zırhı delip geçti.

Blister ve Coral alkışlarken Tsunami, mızrağın zırhı dikkatlice getirip yere koymasına daha çok şaşırmişti.

“Etkileyici,” dedi Tsunami. “Ama pek bir değişiklik göremedim. Kendini geliştirmelisin. Daha büyük nesnelere taşınmayı denemelisin. Bu eğitim ne kadar devam edecek?”

“Bitmek üzere,” dedi Kraliçe Coral.

“Yıllarca,” dedi Anemone aynı anda.

Blister çatallı, siyah dili dişlerinin arasında gezdirirken gözlerini kısıp Anemone’a baktı. “Coral,” dedi başını eğerek.

“Burada kal,” dedi Coral. Koşumun uzanabileceği en uzak noktaya gidip kanatlarını açarak Blister’a fısıldamaya başladı.

Whirlpool, gerinerek Tsunami ve Anemone’a doğru yürüyordu. Anemone ona bir bakış attı ve aniden yere bıraktığı inci kolye etrafta döndü, karnına vurdu ve köşeden fırlayıp aşağı düştü. Yeşil ejder bağırarak atlayıp kolyeyi yakalamaya çalıştı.

“Beni bu durumdan kurtarmalısın,” diye fısıldadı Anemone.

“Whirlpool’un sıkıcı derslerinden mi?” dedi Tsunami. “Tabii. Bu konuyu halledeceğim.”

“Hayır, sadece o değil,” dedi Anemone yüzünü buruşturarak. “Evet, Whirlpool berbat biri. Benden sürekli bir şeyleri hareket ettirmemi istiyor. Emirlerimle tüm cansız nesnelere hareket edebiliyorum. O da sürekli, ‘Bu mızrağı oynat! Bu sandalyeyi şuraya getir!’ gibi şeyler söylüyor. Küçük düşürücü bir durum.”

“Başka neler yapabiliyorsun?” diye sordu Tsunami. Coral ve Blister’a baktı; fakat ikisi de arkasını dönmüş fısıfısıfı konuşuyorlardı.

“Blister’a göre, Gök Krallığı’nın sarayına büyü yapıp sarayı GökKanatlar’ın üzerine yıkmam gerekiyor,” dedi Anemone Tsunami’ye bakarak. “Ayrıca Burn’ü lanetli bir mızrakla öldürmemi istiyor.”

Tsunami titredığı belli olmasın diye kuyruğunu içeri çekti. Eğer Anemone bunları yapabiliyorsa, gerçekten gizli bir silahı var demektir. Böyle bir güç savaşı bir haftada sonlandırabilir.

“Bunları yapabileceğimden emin değilim,” dedi Anemone. “Denemeye korkuyorum. Denemek istemiyorum. Animus ejderler güçlerini her kullandığında kendilerinden bir şey kaybeder.” Anemone pençelerini bir başkasının pençeleriymiş gibi öne uzattı. “Albatross önceden bir prens ve bir kahramandı; fakat o zamanlar animus büyüünün kötü etkileri bilinmiyordu. Köşkü inşa ederken korkunç birine dönüştü.” Tsunami’nin pençesini tuttu. Eli sert ve buz gibiydi. “Sonumun onun gibi olmasını istemiyorum.”

Seni nasıl kurtarabilirim? diye düşündü Tsunami. Bu güç kullanılırsa kolayca barış sağlanabilirdi fakat Anemone’un gözlerindeki korkuyu görmezden gelemezdi.

“İlk olarak bizi öldürmek isteyen ejderi bulacağım,” dedi kanadını Anemone’unkine dolayarak. “Belki o zaman annem koşumunu çıkarır ve sana daha çok güvenmeye başlar. Belki de sen gücünü kullanmak istemediğini söylediğinde sözlerine kulak verir.”

“Hiç sanmam,” diye mırıldandı Anemone.

Tsunami ne söyleyeceğini bilmiyordu. Büyü konusundaki tuhaf problemlere sunacak bir çözümü yoktu. Ama Anemone’a sormak istediği çok şey vardı ve tek fırsatı bu olabilirdi.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi. “Coral’ın tüm kızları ölürse ondan sonra tahta kim geçer?”

Anemone kuyruğunu salladı ve kuyruğunun ucunu inceledi. “Kim bilir? Hiçbir kraliçe ölüp tahtını huzur içinde devretmemiştir; en azından bizim krallığımızda. Başka kim ona meydan okuyabilir ki? Shark dayının bir keresinde erkek ejderlerin tahta geçmesi gerektiğini söylediğini duymuştum. Ama sanırım kuzenimiz Moray geçirdi. Bu görevi reddetmezse tabii. Coral’ın sonsuza dek kraliçe olmasını istiyor. En azından öyle söylüyor.”

“Ona inanmıyor musun?” diye sordu Tsunami.

“Onda tuhaf bir şey var,” dedi Anemone. “Öyle değil mi? Sanki rol yapıyor gibi. Çünkü hiç kimse sürekli böyle davranıp aynı zamanda da samimi olamaz.”

“Belki,” dedi Tsunami. “Ama bence beni öldürmeye çalışan ejder Shark. Bence Moray’in kraliçe olmasını istiyor. Coral’ın tüm kızları ölürse taht ona kalır.”

Anemone güldü. “Moray kraliçeye meydan okumaktansa ölmeyi tercih eder.”

Tsunami, Kraliçe Coral’ın kanatlarını kapattığını gördü. “Bu arada,” diye fısıldadı hızlıca, “daha çok ders alman gerekiyormuş gibi davran. Gerekirse beceremiyormuş gibi yap. Onları mümkün olduğunca oyala.”

“Beceremiyormuş gibi yap,” dedi Anemone iç çekerek.
“Bunu nasıl düşünemedim?”

Kraliçe Coral yanlarına gelip etrafa bakındı. “Whirlpool nerede?” diye sordu.

“Sanırım bir şeyler kaybetti,” dedi Anemone masum bir ifadeyle.

“Kraliçe Blister denemeni istiyor...” diye söze girdi Coral; fakat KumKanat’ın aniden başını kaldırdığını görünce sustu. Blister hiç kıpırdamadan etrafa bakıyordu. Tsunami hipnotize olmuş gibi hissetti; Anemone ve Coral da çıt çıtkarmadan bekliyordu.

Blister bakışlarını yavaşça yukarıdaki yaprak ve sarmışıklara çevirdi.

Sonra o sesi Tsunami de duydu.

Yukarıda kıpırdayan bir şey vardı.

Büyük bir şey.

Coral yavaşça tısladı. “Korumaları çağıracağım,” dedi. “Bekle,” dedi Blister sessizce pençesini kaldırarak. “Amacımız ejderi korkutmak değil, yakalamak.” Kuyruğunu salladı. “Buraya gel.” Sessizce köşeye gidip havalandı.

Coral ve Anemone da Blister’ı takip etti. Tsunami onu istediklerinden emin değildi; ama umursamıyordu.

Blister, en uzun şelalenin köşesindeki çıkıntıya kondu. Su, yaprakların ve sarmaşıkların olduğu gölgeliğe kadar uzanıyordu. Tepeden aşağı hızla akarken kayalara çarpan sular etrafa dağılıyordu.

Şelalenin sesi, kanat çırparak hızla yaklaşan dört ejderin sesini bastıracak yükseklikteydi.

Zeki biri, diye düşündü Tsunami, Blister’a bakarak. Peki onun zeki olduğunu görmek beni neden endişelendiriyor?

Şelalenin tepesine gelince, KumKanat bir süre dolanıp parlayan gözleriyle etrafı inceledi. Köşkte dolaşan ve gölde yüzen ejderler buradan kertenkele kadar küçük görünüyordu. Tsunami, pençelerini açıp telaşla dönüp duran Whirlpool’u gördü. Hâlâ kolyeyi yakalamaya çalışıyordu.

Yukarıda, ejder pençesi kadar büyük yapraklar ve yüz-yıllardır birbirine dolanıp uzayan sarmaşıklar vardı. Tsunami ayrıca kırık yumurta kabuğuna benzeyen küçük, mavi çiçekler görüyordu.

Birden yapraklar hareket etmeye başladı. Yakınlarda bir şey sarmaşıklarda yürüyordu. Ejder büyüklüğünde bir şey.

“Bir casus,” dedi Kraliçe Coral sessizce tıslayarak.

Blister bir kobra kadar hızlı hareket edip hemen yaprakların arasına atladı. Pençelerini daldırarak ejderi bulup çıkardı. Sonra hızla dönüp ejderi Tsunami’ye doğru fırlattı.

Tsunami ürkerek ejderi yakalamaya çalışırken birden Webs’le burun buruna geldi.

Webs, Barış Pençeleri korumalarından biriydi. Kraliyet Kuluçkası’ndan yumurtayı çalan, ona sualtı dilini öğretmeyen hain.

Tsunami, Webs’in yüzündeki korkunç ifadeyi göremeden ona çarptı ve ikisi birden duvara çakıldı. Webs kanatlarını çırpıp geri çekilirken Tsunami düzeliş kendine geldi.

“Ah,” dedi Blister. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bir DenizKanat’mış.”

“Sıradan bir DenizKanat değil,” dedi Kraliçe Coral Webs’i boynundan yakalayıp sarsarken. Yeşil gözleri öfke ve zaferle parlıyordu. “Bu Webs, kabilemizin en büyük haini. Yıllardır onu arıyordum.”

“Majesteleri,” diye bağırdı Webs. Boynunu tırmaladı. “Lütfen. Buraya sizden af dilemeye geldim.”

“Demek af dileyeceksin,” diye tısladı Coral. “Hem de

yaptıklarından sonra.” Onu bir kez daha kuvvetlice sarstı. “Seni affetmiyorum.” Onu gökyüzüne doğru fırlatıp başına kuyruğuyla öyle bir vurdu ki, Webs’den bir çatırtı geldi. Webs gözlerini kapattı, sendeleri de aşağıdaki göle doğru yuvarlandı.”

“Webs!” diye bağırdı Tsunami. Geçmişte yaptıklarını düşününce ondan nefret etmesi gerektiğini biliyordu. Ama nedende kendini onun ardından atlarken buldu.

Yaz Sarayı’ndaki tüm ejderler durup gökyüzünden düşen ejdere baktı. Hiçbiri ona yardım etmeye çalışmadı. Tsunami üzülerken kanatlarını çırparak ona yetişmeye çalıştı. Bu yükseklikten suya düşse acaba ölür müydü?

“Clay!” diye bağırdı. “Clay! Yarım et!”

Tsunami hemen mağaradan çıktı. Şaşkınlıkla göz kırpyordu; fakat göreve hazırdı.

“Yakala onu!” diye bağırdı Tsunami işaret ederek. Tsunami tepeden biraz uzaklaşıp Webs’in düşebileceği yöne doğru ilerledi. İki ejder havada çarpışınca Clay havada kalabilmek için Tsunami’ye tutunmaya çalıştı.

Webs başını ki yana sallayarak siyah ve mavi pençe izlerinin arasında uzanıyordu. Kulağından kan geliyordu.

“Uyan,” dedi Tsunami onu sarsarak. “Hadi ama, şimdi ölemezsin. Sana sinirlenip bağırmadan önce olmaz.”

“Nereden geldi?” diye sordu Clay.

Pat, pat, pat. Diğer üç ejder de yanlarına kondu. Glory, kanatlarıyla zikzak çizip aşağılayıcı bir tavırla Tsunami’ye baktı. Sunny başının yanına çömeldi. Yumurta ile Webs’e yaklaşması zor olsa da, pençesiyle Webs’in burnuna dokunmayı başardı.

“Webs?” dedi sakince. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bizi gözetliyordu.” Tsunami, Kraliçe Coral’ın haykırdığını işitti. “Etrafta Barış Pençeleri’nden başka kimse var mı diye bakıyordu.” Barış Pençeleri derken, bozuk balık yer gibi yüzünü buruşturdu.

Tsunami yukarı bakınca, yaprakların arasında ejder büyüklüğünde bir boşluk oluştuğunu fark etti. Gün ışığı içeri süzülüyordu; Tsunami bu delikten başka nelerin içeri süzülebileceğini düşünürken endişelenmekten kendini alamadı. Acaba Blister saldırıya geçmeden önce bunları düşünmüş müydü? Herhalde dost olduğu kabileyi bilerek tehlikeye atmamıştır. Ama belki de korunma taktiklerini mahvetmek o kadar da umurunda değildir.

Kraliçe Coral öfkeyle kütüphaneye girdi. Webs’in üzerine çökerken Anemone, Blister ve Moray de arkasından geldi.

“Hayatını neden kurtardın?” diye tısladı Tsunami’ye. “Sana tüm yaptıklarından sonra?”

Bilmiyorum, diye düşündü Tsunami. Webs’in ölmesini neden istememişti? Onu kurtarmaya giderken tamamen içgüdüleriyle hareket etmişti. *Belki de Riptide’a babasıyla tanışması için bir şans vermek istiyorum. Benim böyle bir şansım olmamıştı.* Hayatta en çok vakit geçirdiği yedi ejderden ikisi son on gün içinde ölmüştü. Bu kadar acı yeter de artardı.

“Bize bilgi verebilir diye düşündüm,” diye yalan söyledi. “Barış Pençeleri hakkında...”

“Ya da,” diyerek sözünü kesti Blister, ve, “belki şimdi yumurtayı çalarken Kraliyet Kuluçkası’na nasıl girdiğini

öğrenebiliriz. Zeki ejder. Zekâsını senden almış olmalı,” dedi.

Kraliçe Coral tıslayarak Webs’e baktı. “Onu sorguya çekmek işimize yarayabilir,” dedi. “Moray, uyandır şunu.”

Moray gidip denizden koca bir kova su getirdi. Suyu Webs’in suratına döktü. Sunny bağırarak üzerine sıçrayan sudan kaçmaya çalıştı.

Webs titreyerek öksürdü ve suyu burun deliklerinden dışarı çıkardı. Yavaşça oturdu, başını tuttu ve burnunu temizledi.

Webs, ejderleri görünce yüzünde bir neşe belirdi ve Tsunami buna çok şaşırды. Hâlâ hayatta olduklarına inanmıyor gibi uzun uzun Clay, Glory ve Starflight’a baktı. Ön pençelerini uzattı ve Sunny gülümseyerek pençelerinden birini tuttu.

“Ama GökKanatlar,” dedi. “Öldüğünüzü sanıyordum. Nasıl...”

“Kaçtık,” dedi Glory soğuk bir tavırla.

“Barış Pençelerinin hiçbir yardımı olmadan,” dedi Tsunami. “Ya da o aptal Morrowseer’ın.”

“Harikaydı,” dedi Sunny. “Bizi görmeliydin! Biz...”

“Bu hikâyeyi sana daha sonra anlatırız,” diyerek araya girdi Clay. Sunny önce Clay’e, sonra DenizKanatlar’a bakıp sustu.

Webs Kraliçe Coral’ı, yüzündeki korkunç ifadeyi ve hemen arkasında duran Blister’ı görünce acısı birden artmış gibi titredi.

“Hoş geldin,” diye hırladı Coral. “Buraya dönecek cesaretinin olmadığını düşünüyordum.”

“Majesteleri, affınıza layık biri olmadığını biliyorum,” dedi Webs diz çökerek. “Ama duydum ki...”

“Yumurtamı neden çaldın?” diye sordu Kraliçe Coral. “Deniz Krallığı’ndaki herhangi bir yumurtayı çalabilirsin.”

Tsunami’nin kanatları ürperdi. *Yani o zaman ona kızmaz mıydın? Sinirlenmenin tek sebebi senin yumurtanı çalmış olması mı? Bir ejderin hayatının tamamen mahvolması değil mi?*

“En parlak gecede yumurtadan çıkan ejderlerden biri olmalıydı,” dedi Webs titrek bir sesle. “Ve kehanete uygun olması gerekiyordu. En koyu mavi renkteki DenizKanat yumurtası... Burayı terk etmeden önce yumurtaları korurken renklerine bakmıştım.”

“Kaçmadan önce demek istedin galiba” dedi Coral. “Hem de savaşın tam ortasında.”

Tsunami, Webs’in Riptide’in babası olduğuna inanamıyordu. Riptide bu yaşlı, ürkek ejderden çok daha güçlü ve cesurdu.

“Tsunami’nin yumurtasını hatırlıyordum,” dedi Webs kanatlarını indirerek. “O kadar maviydi ki, doğru yumurtanın o olduğunu düşündüm. “Üzgünüm majesteleri,” dedi. “Ama kehanet önemli bir şey. Başka bir sebepten size asla ihanet etmezdim; ama barış... Barış Pençeleri’nin isteğini yerine getirmek zorundaydım.”

“Peki kuluçkaya nasıl girdin?” dedi Coral kuyruğunu öfkeyle yere vurarak. “Ejderler yumurtadan çıkana kadar her saniye kuluçkanın başında bekleyen korumalar vardı.”

Tsunami ona doğru eğildi. Eğer Webs gizli bir giriş

yolu biliyorsa, son yumurtayı kıran ejderi bulmaları kolaylaşacaktı.

Webs başını öne eğdi. “Korumalara ilaç verdim,” dedi. “Yemeklerine uyku hapı atabilecek birini buldum. Ben içeri girip yumurtayı alırken hepsi uyuyordu. Onların hatası değildi.”

“Demek öyle,” dedi Coral. “Yine de korumaları öldürdüm. Ve sana yardım eden kişi... eşin miydi?”

Webs geri çekildi.

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi Coral. Yüzünde yıllardır merak ettiği cevaplara ulaşmanın hazzı vardı. “Seninle kaçmaması büyük aptallık. Elbette sen kaçtıktan hemen sonra onu mutfaktaki görevinden alıp savaşa gönderdim. Ne yazık ki çok kanlı bir savaştı.”

Webs, pullarındaki tüm ışıklar birden yok olmuş gibi duruyordu. Sunny acıklı bir ses çıkararak kuyruğunu Webs’inkine doladı. Glory bile üzgün görünüyordu.

Tsunami, Riptide’la tanışana dek Webs’in ardında bıraktığı bir ailesi olduğunu hiç düşünmemişti. Riptide’la tanıştıktan sonra bile onu eşini ve yavrusunu terk eden biri olarak hayal edememişti. Ailesini bile feda ettiğine göre, demek ki kehanet onun için her şeyden önemliydi. Kendisi kehanet için asla böyle bir fedakârlık yapmazdı.

“Ejderlerin güvende olduğunu öğrendiğime göre,” dedi Webs sessizce. “Bana istediğinizi yapabilirsiniz.”

“Yapacağım zaten,” diye gürlledi Coral. “Barış Pençele-ri’nin nerede olduğunu söyleyerek başlayabilirsin.”

“Neden?” diye sordu Tsunami Webs başını iki yana sallarken. “Onları neden arıyorsun?”

Coral beyaz, keskin dişlerini gösterdi. “İntikam için, tatlım. Benim yavrumu çalanlar bunun bedelini ödeyecek. Hepsini bulup öldüreceğim.”

“Yapman gereken daha önemli şeyler yok mu?” dedi Tsunami. “Evet, kehanet ejderlerini yetiştirmekten hiç anlamayan korkunç ejderlerden bahsediyoruz; ama tüm istedikleri savaşı sonlandırmak. Zaten hepimiz bunu istemiyor muyuz?”

“Biz savaşı sonlandırmak istemiyoruz,” dedi Blister sinsi bir tonda. “Biz kazanmak istiyoruz. Umarım aradaki farkı anlayabiliyoursundur.”

“Ama Barış Pençeleri’ni öldürmek işe yaramayacak. Beşimiz dışında kimseye zarar vermediler,” dedi Tsunami diğer ejderleri göstererek.

“Aslına bakacak olursak,” dedi Starflight birdenbire. “Tsunami’nin hayatını kurtardılar.”

Herkes dönüp ona bakınca GeceKanat donup kaldı. Kraliçe Coral öfkeyle tıslamaya başladı. Webs bile şaşırmış görünüyordu.

“Ne dedin?” diye gürlledi Coral.

“Şey,” diye kekeledi Starflight. “Diğer... kuluçkadaki diğer yavrular öldü. Tahtın vârisi olan diğer yavrular gibi. Webs, katilden önce davranıp yumurtayı almayı başardı. Eğer kuluçkada dünyaya gelseydi, ölürdü. Yumurtayı çalarak Webs ve Barış Pençeleri aslında Tsunami’nin hayatını kurtardı. Şey. Öyle değil mi?”

Tsunami, bedeninden çıkıp başka bir bedene giriyor gibi hissediyordu. *Hayır. Barış Pençeleri benim hayatımı mah-*

vetti. Bunu hep biliyordum. Bu hayatta emin olduğum tek şey. Beni kurtarmadılar.

Ama bir yandan da Starflight'ın akli olduğunu biliyordu. Şans eseri olsa onu kurtarmışlardı. Onu Webs kurtarmıştı.

Burada doğup büyümüş olsa hayatının nasıl olacağıyla ilgili hayallerini anımsadı. Hayallerinin hiçbiri gerçekleşmezdi. Doğduktan sonra öldürülen zavallı yavru ejdere yaptıkları gibi biri boynunu kırar ve onu öldürürdü.

“Majesteleri!” Gelen, Tsunami'nin daha önce tanıştığı haberleşmeden sorumlu ejder Urchin'di. Gökyüzünden süzülerek Kraliçe Coral'ın önüne kondu ve eğilerek kraliçeyi selamladı. “Dışarıda gezinen şüpheli bir ejder bulduk. Webs'le işbirliği yaptığını düşünüyoruz.”

Coral, “Hemen onu buraya getirin,” diye bağırırken sesi acı acı yankılandı.

Urchin tüneli işaret etti ve hep birlikte Piranha ve bir grup DenizKanat askerinin bir ejderi Yaz Sarayı'na doğru sürükleyişini izlediler. Ejderi sudan çıkarıp uçarak kraliçenin yanına getirdiler. Perdeli pençeleri bir yana devrilmiş ve gözleri bağlanmıştı. Gök mavisi pullarının üzerindeki pençe izinden kanlar akıyordu.

Tsunami ejderi görünce birden heyecanlandı.

Gelen Riptide'di.

Korumalar Riptide'ı yere fırlatırken Webs'in yeşil pulları neredeyse griye döndü.

“Hayır!” diye bağırdı. “Onun bu olayla bir ilgisi yok! Benimle hiçbir bağlantısı yok.”

Moray, Riptide'in üzerine bir kova su dökünce Riptide acıyla bağırp gözlerini araladı.

“Doğru söylüyor,” dedi Tsunami üzülererek. “Riptide buraya Webs'le gelmedi. Bana yardım ediyordu. Su dilini öğretiyordu.” Söyledikleri gerçek olsa da, kendi kulağına bile tuhaf geliyordu.

“Sana su dilini öğretmesi gereken kişi Whirlpool, bu zavallı yaratık değil,” dedi Kraliçe Coral gözlerini kısarak.

“Whirlpool korkunç bir öğretmen,” diye parladı Tsunami. “Bir midyeden ders almayı tercih ederim doğrusu.”

Riptide yavaşça kendini zorlayıp oturdu. Gözlerini di-
kip ona bakan ejderleri süzerken Webs'i görünce durdu. İki ejder uzun bir süre bakıştı.

“Bir hain olduğunu itiraf et,” dedi kraliçe. “Sonuçta hainlik kanında var.” Riptide'in burnuna bir yumruk savurdu fakat Riptide hemen geri çekildi. Piranha tıslayıp bir mızrakla onu öne itti.

“Ona zarar vermeyin,” dedi Tsunami. “Lütfen. Barış Pençeleri'yle hiçbir ilgisi olmadığına eminim.” Riptide'ın ondan çekindiğini görünce şaşırdı. Riptide Pençelerine bakıyor, gözlerini ondan kaçırıyordu.

Ona söylemediği bir şey mi vardı?

“İkisini de yeni hapisaneye atın,” dedi Coral iğrenir bir ifadeyle bakarak. “Barış Pençeleri hakkında öğrenmemiz gereken şeyleri sonra öğreneceğiz. Daha çok can yakmam istediğim zaman.”

“Onlara soracak bir sorun daha yok mu?” diye araya girdi Blister. Uzun zamandır konuşmadığından Tsunami, Blister'ın sesini duyduğu an yerinden zıpladı.

Coral başını çevirip KumKanat'a baktı.

“Tüm yavrularını neden öldürdüklerini,” diye hırladı Blister. “Onların öldürdüğü çok açık, değil mi?”

“Kesinlikle!” diye bağırды Coral. Webs ve Riptide'a baktı.

“İşbirliği yapıyorlar,” diye mırıldandı Blister. “İşte hikâyenin en can alıcı noktası.”

“Evet, öyle,” dedi Coral.

“Hayır!” dedi Tsunami. “Bu hiç mantıklı değil!”

“Tıpkı senin mükemmel hikâyelerindeki gibi,” dedi Blister Tsunami'yi umursamadan. “*Katilin Pençeleri*'ndeki gibi. Ya da *Kan Kuyruk*. Çok başarılı bir hikâyeydi.”

“Evet,” dedi Coral heyecanla. “İşte katilleri bulduk! Tüm taşlar yerine oturdu!”

“Hayır!” diye bağırды Tsunami. “Bunu neden yapsınlar ki? Bu durumdan hiçbir çıkarları yok!”

“Elbette var,” diye hırladı Coral. “Blister, sen anlatsana.”

“Elbette geri döndüğünde Tsunami'nin tahtın tek vârisi olabilmesi için,” dedi Blister. “Diğerlerini öldürürlerse, Tsunami daha da değerli bir hâle gelir. Gerektiğinde pazarlık yapabilme şansları doğar. Kısaca, Tsunami'yi güçlü bir koz olarak kullanabilmek için.”

“Kimsenin beni kullandığı falan yok,” dedi Tsunami.

“Bir saniye, katil Webs olamaz,” dedi Clay. Büyük, kahverengi başını yana eğdi. “Ejderleri öldürmekten nefret eder. Zaten buradan ilk kaçış sebebi de buydu.”

“Saçmalık,” dedi Coral pençesini sallayarak. “Kendi canını kurtarmak için kaçtı.”

“Yine de hikâyede bazı açıklar var,” dedi Starflight. Matematik problemi çözmeye çalışır gibi boş boş havaya bakıyordu. “Prenses ölümleri Tsunami'nin yumurtası çalınmadan iki yıl önce başladı. Yani Barış Pençeleri, özellikle de Webs, o sırada kraliyet ailesine ait bir yumurtayı çalacaklarını bilmiyordu. Hatta Webs'in Barış Pençeleri'ne katılacağından bile haberi yoktu. Ve Webs son altı yıldır bizimle birlikte yeraltında yaşıyor. Ejderleri öldürmek için her seferinde buraya gelip geri dönmüş olamaz.”

Starflight başını iki yana salladı. “Hayır, korkarım...” Blister'la göz göze geldiği an sustu.

“Söylediği gibi,” dedi Tsunami üzülererek. “Kesinlikle öyle.”

“O zaman bu işi Barış Pençeleri'ndeki diğer ejderler yaptı,” dedi Blister soğukkanlı bir tavırla. “Bu olasılığın

yüksek olduğunu biliyorsun, Coral. Barış Peңçeleri uzun zamandır sana düşman. Elbette yavrularını onlar öldürdü. Şimdi de her şey ortaya çıktı.”

Coral onaylayarak başını salladı. Tüm bunları yazmak için sabırsızlanıyor gibi peңçeleri yanındaki parşömene uzandı.

“Neden böyle yapıyorsun?” dedi Tsunami Blister’a yaklaşarak. “Webs ve Riptide’ı katil ilan etmenin sebebi kendi suçlarını ört pas etmeye çalışman olabilir mi acaba?”

Blister kakhahalarla güldü. “DenizKanat prenseslerine ne olduğu umurumda değil,” dedi. “Sadece zavallı dostum için üzülüyorum. Zaten gerçekler apaçık ortada. Bu ikisinin hemen idam edilmesi gerek.”

Webs’in ölmesini istiyorsun, diye düşündü Tsunami. Ve Kestrel’i de senin öldürdüğüne eminim. Peki neden?

“Harika, gerçekten harika,” dedi Coral alkışlayarak. “Onları buradan uzaklaştırın. İdam cezalarını sonra kararlaştırırız.” Piranha ve korumaları Webs ve Riptide’ın etrafını sardı.

Tsunami bir şey söylemeye vakit bulamadan ikisini sürükleyerek götürdüler. Giderken Riptide gözlerini hâlâ Tsunami’den kaçıyordu. Tsunami öfkeyle peңçelerini sıktı.

“Bu ne demek biliyor musun,” diye devam etti Carol sevinçle. “Yumurtayı Kraliyet Kuluçkası’na geri götürebiliriz. Artık orada güvende olacaktır.”

“Hayır!” diye bağırды Tsunami. Yumurtayı peңçeleriyle sımsıkı sardı.

“Evet, güvende olacak,” dedi kraliçe. “Artık Webs hapiste olduğuna göre, yavru ejder olması gerektiği yerde, yani Kraliyet Kuluçkası’nda dünyaya gelebilir.”

“Yanıyorsun,” dedi Tsunami. “Blister’ın uydurduğu bu saçma hikâyeye inandın diye bu ejderin hayatını riske atmayacağım.”

Blister simsiyah gözleriyle ters ters Tsunami’ye baktı.

“Orada güvende olacak,” dedi Coral pençelerini sallayarak. “Ayrıca, şimdiye dek tahta geçen tüm DenizKanat kraliçeleri Kraliyet Kuluçkası’nda doğdu.”

Birden bir sessizlik oluştu. İki de düşünüyordu. *Evet, burada doğmadım ve kraliçe olunca bu sözlerin hesabını vereceksin,* diye düşündü Tsunami. Ama artık söylediklerine kendi de inanmıyor gibiydi. Kraliçe olmak istiyor muydu? Özellikle de kraliçe olmak Blister’la dost olmak ya da ondan uzaklaşıp sonuçlarına katlanmak demekse?

Coral’ı kararından vazgeçirecek tek bir ejder vardı. Tsunami Blister’a baktı ve söylediklerinden en azından birinin doğru olduğunu fark etti: DenizKanat tahtının adayları Blister’ın umurunda değildi. Sıkıntıdan oflayarak pençelerine bakıyordu.

“Peki,” dedi Tsunami omuzlarını düzelterek. “Ama ejder yumurtadan çıkana dek başında bekleyeceğim.”

Kraliçe Coral başını eğdi. “Kraliyet Kuluçkası’nda mı?” diye sordu. “Tüm gece mi?”

“Doğana kadar başında beklemek istiyorum,” dedi Tsunami. Mavi ve yeşilin tonlarında parlayan yumurtaya baktı. Ejder yumurtadan çıkmak üzereydi, kabuğa yük-

leniyordu. Arada bir yumurta Sunny'nin kolları arasında sarsılıyordu.

“Ama ben gerçek katili yakalayınca,” dedi Tsunami, ve, “Riptide ve Webs'i serbest bırakacağına söz vermeni istiyorum,” diye devam etti.

“Daha neler,” dedi Coral gülerek. “Webs'i asla serbest bırakmam.”

“Son çocuğunu korusam bile mi?” dedi Tsunami.

Coral pençelerini kayaya sürttü. “Bunu yapmana gerek yok,” dedi. “Katiller elimizde.”

“O zaman daha kolay anlaşabiliriz,” dedi Tsunami. Blister donuk gözlerle ona baktı.

“Peki,” dedi Coral pençesini sallayarak. “Riptide'ı bırakacağıma söz veriyorum. Ama Webs'in cevaplama gereken sorular var.” Tsunami, Blister'ın birden doğrulduğunu fark etti. Demek ki Riptide'ın değil, Webs'in ölmesini istiyordu.

Şimdilik yapabileceği bir şey kalmamıştı. Webs'i kurtarmak için başka bir yol düşünmek zorundaydı.

“Ama birlikte kalmamız gerektiğini söylemiştik, Tsunami,” diye karşı çıktı Clay. “Oradayken seni koruyamayız.”

“Ve yumurtadaki ejderi öldürmek isteyen her kimse seni de öldürür,” dedi Glory.

Tsunami başını sallayıp pençelerini gerdi. “Ondan daha hızlı davranacağım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YUMURTADAN ÇIKIŞ

Kraliyet Kuluçkası'nda göz gözü görmüyordu. Mağaraya karanlık ve korkutucu bir sessizlik hâkimdi.

Tsunami karanlıkta görebiliyordu elbette; ama her şey gri ve bulanıktı. Yalnız yumurtadaki ejderler hareket edince ejderlerin rengi belirginleşiyordu. Üç erkek ejder yumurtalarında huzur içinde birbirine yaslanıyordu. Endişelenecek bir durum yoktu.

Korumalar kapının önünde bekliyordu; Tsunami kuluçkadaki tek ejderdi. Kapı kapanır kapanmaz duvarları ve zemini inceleyip bir delik bulmaya çalıştı. Orca heykelinin çevresinde birkaç tur atıp heykelin pençelerini, kuyruğunu ve tabanını itmeye çalıştı. Fakat hiçbir sonuç alamadı. Gizli geçide dair hiçbir ipucu yoktu.

Sonunda yumurtanın yanına kıvrılıp öfkeyle odayı gözetlemeye başladı.

Pekâlâ, katil, diye düşündü. *Ben hazırım.* Nasıl kullanıldığını bilmese de, yanında bir mızrak vardı. Olabilecek her şeye hazırlıklıydı.

Mercandaki küçük deliklerden gelen sıcak su dalgaları, yumurtaları çevreleyip ısıtıyordu. Dalgalar Tsunami için

biraz fazla sıcaktı; ama yumurtadan uzaklaşmak istemiyordu. Yumurtanın altına burnunu sokup tekrar yerde gizli bir geçit aradı; ama zemin yumuşak ve yumurta kabuğu gibi cilalanmış bir görünüme sahipti.

Yumurtada kalp atışına benzer bir hareketlenme oldu. Yavru ejder kanatlarını açmaya çalışıyor gibiydi. Tsunami ön pençelerini yumurtaya yasladı. Birden Sunny'nin ejderlerin onları duyabildiğine inandığını anımsadı. Ağzını yumurtaya yaklaştırıp fısıldadı.

“Endişelenme. Ben seni koruyorum.”

Ejder minik kanatlarını tekrar çırpı. Tsunami biraz daha yaklaştı. Bu karanlık, sıcak ve sessiz odada bir ses, bir ışık olmasını diliyordu.

Birden bir gıcirtı duydu.

Tsunami başını kaldırdı.

Karanlık. Sessizlik.

Ama birden odada başka bir ejderin olduğu hissine kapıldı.

Tekrar bir gıcirtı duydu.

Pulları ürpermişti; sırtında örümcekler geziyor gibi hissediyordu.

Ayağa kalkıp pençelerini gerdi. Kapı kapalıydı. Yumurtalar yerindeydi. Odada hareket eden tek şey, yerden çıkan köpüklerdi.

Ama bir saniye...

Heykel.

Az önce kapıya dönük değil miydi?

Gözleri acıyana kadar heykele baktı.

Başını mı çevirmişti? Ona mı bakıyordun?

Tsunami'nin tüm bedeni titriyordu. Karanlıkta Orca'nın heykeline bakıp göz kırptı.

Heykel de ona bakıyordu. Aslında gözleri maviydi; ama karanlıkta Blister'ın gözleri gibi koyu ve korkunçtu. Odaya girdiğinde heykelin kapıya dönük olduğuna emindi. Ama şimdi başı ona ve yumurtaya dönüktü. Onları izliyordu.

Bu imkânsız, diye düşünürken aniden...

Gıcır. Gıcır. Gıcır.

Taş pençeleri kıvrılıp havaya kalktı.

Sivri dişlerin arasından bir dil belirdi.

İçeri giren kimse yok, diye düşündü Tsunami. Katil zaten burada. Hep buradaymış.

Sonra heykel aniden yerinden fırlayıp pençeleriyle yumurtayı kapmaya çalıştı.

Tsunami heykelle doğmamış kardeşinin arasına atladı. Yeşil, mermer pençeleriyle Tsunami'nin boynunu tirmaladı. Darbeleri gerçek bir ejderinkinden daha sertti; pullarına kaya parçaları saplanıyor gibiydi. Pençelerinden biriyle kulağını yakaladı. Tsunami heykeli uzaklaştırmaya çalışırken kulağından kan akmaya başladı.

Kuluçkada kan yasağı, kurallara uymadığım için üzgünüm, diye düşündü. Sendeleyip pençesini boynuna dayadı.

Bir heykelle nasıl dövüşebilirdi? Taştan bir ejderi kim yenebilirdi?

Acımasızca tekrar saldırdı. Heykel Tsunami'ye çarpıp onu yere düşürdü. Tsunami'yi yere yatırarak ağırlığını üzerine verdi. Tsunami heykelin burnuna pençe atmaya

çalıştı; fakat bu, mermere çarpan pençelerini acıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Heykel, Tsunami'yi ezip geçerek yumurtaya ulaşmaya çalışıyordu. Ayağıyla göğsüne bastırınca, Tsunami'nin kaburgalarından çatır çutur sesler geldi.

O yumurtayı alamayacaksın.

Tsunami uzanıp ön pençeleriyle heykelin ağzını kavradı. Heykeli kendine doğru çekti, pençelerini göz çukurlarına sokup gözlerini çıkardı. Ağır ve parlak gözbebekleri Tsunami'nin avcuna düştü.

Tsunami, akan kanların arasından güçlkle derin bir nefes alıp var gücüyle, "Yardım edin!" diye bağırdı. Su sesini bastırsa da, dışarıdaki korumaların onu duyabileceğini düşünüyordu. "Yarım edin! Yardım edin!"

Eğer hâlâ dışarıda korumalar varsa tabii.

Kendi kafasındaki hikâyeye inanan Kraliçe Coral, korumalara ihtiyaç olmadığını düşünüp onları göndermiş olabilirdi.

Ya onu duyamadılar ya da kapının önünde kimse yoktu. Hiç kimse gelmedi.

Heykel heyecanla göz çukurlarının olmadığını fark edip göz bebekleri yanlılıkla düşmüş gibi yeri yoklamaya başladı. Tsunami bir adım geri çekilip göz bebeklerini sıcağı su deliklerine attı. İşini mümkün olduğunca kolaylaştırmaya çalışıyordu.

Dikkatlice yumurtanın üzerinden uzanıp mızrağı aldı. Acaba bununla taş zarar verebilir miydi?

Heykel dilini çıkarıp suyun tadına baktı. Yavaşça yü-

zünü Tsunami'ye çevirdi. Bir animus ejderin heykeli lanetlediğinden emindi; ama bu büyülerin ne tür bir etkisi olduğunu pek bilmiyordu. Kör etmek onu durdurabilir miydi, yoksa her ne olursa olsun yumurtadaki ejderler ölene dek dövüşmeye devam mı edecekti?

Tsunami heykelin etrafta onu durduracak, bu suça ta-nıklık edecek hiç kimse olmadığına harekete geçtiğini düşünüyordu.

Tsunami de bir kraliçe adayıydı. Heykelin gözünde yumurtayı korumaya çalışan bir ejder değil, bir hedefti.

Heykel Tsunami'ye yaklaşmaya başladı. Attığı her adımda yer hafifçe sallanıyordu.

Tsunami heykeli yumurtadan uzaklaştırmak istiyordu. Acaba kapıyı açsa heykel eski hâline döner miydi? Eğer kapının önünde kimse yoksa onu saraya kadar kovalar mıydı?

Ama yumurtayı bir an bile yalnız bırakmak istemiyordu. Heykel hızlı hareket ediyordu. Tek hamleyle yumurtayı ezip hiç vakit kaybetmeden Tsunami'nin peşinden gelebilirdi.

Yumurtayı da götürmeye çalışsa, heykel ikisini birden öldürebilirdi. Tsunami yumurtanın yanında olduğu sürece en güvenli yer kuluçkaydı.

Mızrağı kaldırıp ejdere doğrulttu. Normal dövüş kuralları burada geçerli değildi. Mızrağı göz çukurlarına saplamayı deneyebilirdi; ama heykelin deşilecek bir beyni yoktu. Kalbine, hatta her ejderin kuyruğunda olan zayıf noktaya bile saldırsa işe yaramayacaktı.

Heykel burnunu kaldırdı. Boş göz çukurları derin denizler kadar karanlıktı.

Onu kokluyor muydu? Suyun tadına bakıp yerini mi bulmaya çalışıyordu? Ya da onu duyabiliyor muydu?

Her nasıl beceriyorsa, heykel gözleri olamadan da Tsunami'nin yerini hissedebiliyordu.

Heykel birden ona doğru sıçradı. Tsunami mızrağı kaldırdı ve heykelin göğsüne sapladı. Avuçlarına bıçak saplanmış gibi bir acı hissetti. Heykel geri sekti ve koyu yeşil taş parçaları suda dağıldı. *Demek parçalanabiliyor.*

Heykel tekrar saldırıya geçti. Tsunami mızrağı ona vermemeye çalıştı; fakat ön pençeleriyle mızrağı hızla çekip elinden aldı. Mızrakla havada daireler çizerken Tsunami eğilip yuvarlanarak kaçmaya çalıştı.

Heykelden sadece birbirine sürten taş sesleri geliyordu. Kükremiyor, gürelemiyor ya da dövüşen sıradan bir ejder gibi hırlamıyordu. Kuluçkanın korkutucu sessizliğini bozmuyordu.

Tsunami onunla konuşarak iletişim kurup kuramayacağına merak ediyordu.

Bu riski alması gerekiyordu. "Beni duyabiliyor musun?" diye bağırdı. "Seni kim büyüledi?"

Cevap vermek yerine, mızrağı bir yana fırlatıp tekrar üzerine doğru sıçradı. Tsunami heykelin altından geçip mızrağı kaptı ve tekrar yumurtanın önüne geçti.

Heykel hareket ederken onu parçalayamazdı. Çok hızlı ve güçlüydü. Onu bir şekilde tuzaga düşürebilseydi...

Heykel dönüp kuyruğuyla Tsunami'nin yan tarafına

vurdu. Tsunami'nin ayakları yerden kesildi. Suyun içinde kapıya doğru sürükleniyordu. Heykelin darbesiyle göğsünde bir çıtırtı hissetti, ikinci darbenin acısıysa tüm bedenini kaplamıştı. Nefes nefese yumurtaya ilerlerken mızrakla heykeli uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Heykel tekrar mızrağı almaya çalıştı. Tsunami bu kez mızrağı kaldırıp hiç acımadan heykelin ağzına sapladı.

Mızrak taşa saplanıp kaldı. Heykel pençeleriyle mızraktan kurtulmaya çalışsa da başaramadı. Tsunami mızrağı tutup heykeli bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Tsunami boş bir yuvaya sığırayıp mızrağın kör ucunu heykelin çatlaklardan birine sapladı. Heykel kıpırdamıyordu. Bir ejderin pençeleri arasına sıkışan koyun gibi kapana kısılmıştı. Kuyruğunu sallayıp pençeleriyle yere vurarak kurtulmaya çalıştı. Kanatlarının oluşturduğu güçlü akıntı yüzünden Tsunami zar zor ayakta duruyordu.

Tsunami geri dönüp yumurtayı aldı. Tam aldığı an...

Tık tık tık

Yumurtanın kabuğu ortadan ikiye kırıldı ve içinden yeşil, küçük bir kafa belirdi. Tsunami'ye bakıp koyu yeşil gözlerini kırıyordu.

Tsunami gülümseyip burnundaki birkaç ışığı yaktı. Elbette ışıklar çok parlak değildi; yavru ejderin gözlerini kamaştırmak istemiyordu. Sadece ona merhaba demek istiyordu.

Heykel kıvranarak yere vuruyordu. Tsunami heykelin mızraktan kurtulmasından endişeleniyordu. Ejderi alıp var gücüyle kapıya doğru koştu. Kapıyı tekmeleyip açınca, dışarıda kimsenin olmadığını fark etti.

Ama kapı açılır açılmaz heykel sabitleşti.

Tsunami kapı aralığında heykele bakıyordu.

Demek büyü yalnız kapı kapalıyken işliyordu. Bu büyüü her kim yapmışsa, kimsenin kapıyı açıp heykeli iş üstünde yakalamasını istememişti. Tsunami, heykelin büyü sayesinde kuluçkaya gelmekte olan ejderleri algılayıp normal hâline geri döndüğünü düşünüyordu. Bu heykel olabildiğince çok ejder öldürmek için tasarlanmıştı.

Artık kimseyi öldüremeyecek, diye düşündü Tsunami öfkeyle.

Heykeli böyle görünce Kraliçe Coral bile gerçeklere inanmak zorunda kalacaktı. Bir zamanlar sakince yerinde duran Orca heykeline dövüşürken mızrak saplanmıştı. Pençelerini uzatıp öfkeyle hırladı. Coral, katilin kuluçkada yıllardır duran bu heykel olduğunu biliyor olmalıydı.

Şimdi asıl soru büyüü kimin yaptığıydı. Bu elbette bir animus ejderin işiydi. Ama Anemone olamazdı; prenses ölümleri başladığında henüz doğmamıştı.

Tsunami'nin yeni bir fikri vardı. *Tüm kraliyet ailesi animus gücüne sahipti.*

Fakat eğer Shark ve Moray'in böyle bir gücü olsaydı, bunu başka alanlarda da kullanırlardı. Kraliçenin o çok istediği gizli silah olup gözüne girebilmek için savaşlarda kullanırlardı. Eğer Shark'ın amacı kızının tahta geçmesiye, ejderleri öldürmek yerine direk büyüyle Coral'dan kurtulmaya çalışırdı.

Bu animus ejder Moray olsaydı, Coral'a bu yeteneğini çoktan sunmuş olurdu.

Hayır, bu başka bir soylu ejderin işiydi. Tsunami bundan emindi.

Kapıyı açık bırakarak tekrar odaya girdi. Coral'ın sözlerini anımsadı. *İlk kızım çok yetenekli bir heykeltıraştı.*

Tsunami yavru ejderi boynuna doladı; kulakları hâlâ acıyordu.

Orca yıllar önce öldürülmüş olabilirdi; fakat ardında ölümcül bir armağan bırakmıştı.

Dikkatli bir şekilde yuvaların üzerine basıp heykelin suratına baktı.

Boş. Cansız. Sıradan bir heykeldi.

Coral'la birlikte paramparça edip okyanusun derinlerine atmaktan mutluluk duyacağı bir heykel.

Orca'nın silahı artık hiçbir ejderi öldüremezdi. O günler sona ermişti.

Gün ışığı yeşil yaprakların arasından süzülüp Yaz Sarayı'nı ıslıl ıslıl aydınlatıyordu. Tsunami kanatlarını açıp kapadı; Blister'la konsey toplantısına katılmak zorunda olmadığından mutluydu. Gece yaşanan boğuşmadan sonra Tsunami entrikalardan ve savaş planlarından biraz uzaklaşmak istiyordu.

Zümrüt yeşili yavru ejder sahilde oyun oynuyordu. Kumları teklemeyip kum taneleri burnuna kaçınca şaşkınlıkla bakakalıyordu. Geriye doğru savrulacak kadar kuvvetli hapsirdikten sonra oturup Tsunami'ye öfkeli bir bakış attı.

“O zaman kum tanelerini burnuna kaçırmaktan vazgeç,” dedi Tsunami.

Küçük kardeşi silkindi, kumların arasında minik bir yengeç görüp üstüne atladı. Yengeç deliğine girip gözden kaybolurken ejder şaşkınlıkla boş kalan ellerine baktı.

“Adı ne?” diye sordu Sunny. Sunny Tsunami'ye doğru eğilince, Tsunami'nin içini derin bir rahatlık kapladı. Sunny onu affetmişti ya da ona kızgın olduğunu unutmuştu. Tsunami için sebebi önemsizdi; tek isteği Sunny'nin ona iyi davranmasıydı.

“Güzel bir isim bulmaya çalışıyorum,” dedi Tsunami. “Annem adını benim koymamı istedi.”

Yavru ejder başını kaldırıp baktı. Burnunun altına yapışan kumlar bıyık gibi görünüyordu.

“Adını deniz aygırı koyalım mı, ne dersin?” dedi Glory kıkırdayarak.

“O bir deniz aygırı falan değil!” dedi Tsunami. “Çok daha saygın bir varlık!”

Yavru ejder bir böcek gibi havada zıplarken dengesini kaybedip düştü. Başı kuma gömüldü, kuyruğu ise dimdik havadaydı. Sunny onu kumdan çıkarana dek öfkeyle kanatlarını çırpmaya çalıştı.

“Çok,” dedi Glory. “Çok saygın.”

“Son derece sevimli bir ejder,” dedi Clay. “Sanırım burnunu senden almış, Tsunami.”

Tsunami mutlulukla kuyruğunu salladı. Gururla etrafa bakınırken Starflight’ın biraz ileride tek başına oturduğunu fark etti. Pençelerini kuma geçirip endişeli bir ifadeyle kçike bakıyordu.

Glory, Starflight’ın nereye baktığını öğrenmeye çalışıyordu. Uzanıp GeceKanat’ı sert bir şekilde sırtından dürttü.

“Senin derdin ne?” dedi Glory. “Neden sürekli Blister’ı pohpohlamaya çalışıyorsun?”

“Öyle bir şey yapmıyorum!” diye karşı çıktı.

“Evet, yapıyorsun,” dedi Tsunami. Starflight gözlerini kaçıırıyordu.

“Sadece iyi bir kraliçe olduğunu düşünüyorum,” diye mırıldandı.

“Hayır, öyle düşünmediğini biliyorum,” dedi Glory. “Dağın altında yaşarken onun kötü biri olduğunu ve Pyrrhia için sinsi planlarının olabileceğini söylemiştin.”

“Evet, öyle demiştin,” dedi Clay. Yavru ejder için kuma bir delik açtı. “Ben de hatırlıyorum.”

Starflight ona kızgın bir bakış attı. “Öyle mi?”

“Nasıl oldu da birden onu bu kadar çok sevmeye başladın?” diye sordu Tsunami. Küçük kardeşi yuvarlanarak deliğe giriyor, sonra dışarı çıkıyor ve üzerindeki kumlardan arınabilmek için kanatlarını çırpıyordu.

“Blister zeki biri,” diye kekeledi. “O... şey... Burn ve Blaze’den daha iyi.”

“Onu sevmiyorum,” dedi Sunny. Tsunami şaşkınlıkla Sunny’ye baktı.

“Gerçekten mi?” dedi Starflight kanatlarını eğerek.

Sunny başını iki yana salladı. “Sanki herkesin hakkımda bilmesi gereken tek şey buymuş gibi bana tatlım dedi.”

“Ama tatlısın,” dedi Clay başını okşayarak.

“Evet aslında karakterini özetliyor gibi,” dedi Tsunami. Sunny onlara bakıp suratını asarken Tsunami bu hareketinin çok sevimli olduğunu düşündü. “Ama ben de onu sevmiyorum. Ve ona güvenmiyorum. Bence Blaze’le tanışmamız gerek. Belki de aptal biri olduğuyla ilgili tüm hikâyeler uydurmadır.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Starflight somurtarak.

“O zaman gidelim mi?” diye sordu Glory Tsunami’ye. “Gidip Blaze’i arayalım. Burada işimiz bittiğine göre...”

Yavru ejder bile bir an kumları kazmayı bırakıp Tsuna-

mi'ye baktı. Arkadaşlarının yüzündeki o ümitli ifadeyi görünce kendini suçlu hissetti. Deniz Krallığı'ndan gitmeyi bu kadar çok istediklerini daha önce fark etmemişti.

Gökyüzünden kanat sesleri yükseldi. Hepsi yukarı baktı; Coral, Anemone, Blister ve Moray'ın daireler çizerek köşkten aşağı doğru uçuyordu.

Anemone yere konar konmaz yavru ejder koşup Anemone'un pençesini gıdıkladı. Anemone kahkaha atarak yavru ejderi ters çevirdi. Küçük kardeşleri bağırıp Anemone'un bacağına tırmanmaya çalışarak elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Bir isim bulabildin mi?" diye sordu Anemone Tsunami'ye.

"Auklet'e ne dersin?" dedi Tsunami.

Starflight, "Bu bir tür deniz kuşu," dedi çokbilmiş bir tavırla Clay'e.

"Ah," dedi Clay. "Güzel. Yani ben de biliyordum zaten."

İki kardeşi oynarken izleyen annesinin yüzündeki ifade Tsunami'nin hoşuna gitti. Gururlu, korumacı ve onlar adına mutlu görünüyordu. Annesi Tsunami'yi yanılmamıştı: Kraliçe Coral bir gün çocuklarından biri tahta geçmeye çalışacak olsa bile, asla kendi yavrularını öldürmezdi. Onları önemsiyordu, hatta belki biraz fazla önemiyordu. Fakat Tsunami bunun onlarla hiç ilgilenmemesinden daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Blister ya da Burn'un yavruları olup olmadığını merak etti. Starflight bu sorunun cevabını parşömenlerden bili-

yor olmalıydı. Tsunami, gerektiğinde Blister'ın gözünü kırpmadan yavrularını öldürebileceğini düşünüyordu. O parlak siyah gözlerin ardında Tsunami'nin bilmek isteyeceğinden çok daha fazla sır ve plan saklıydı.

“Orca'nın heykeli yıkıldı,” dedi Kraliçe Coral iç çekerek. “Çok güzeldi. Orca çok yetenekliydi. Animus güçlerini benden sakladığına inanamıyorum. O da Whirlpool'dan eğitim almalıydı.”

Anemone'a göz kırparak, “Evet, çok şey kaçırmış,” dedi Tsunami.

“Şimdi onun yaptığı tüm heykelleri incelememiz gerek,” dedi Coral. “Etrafta başka büyülü bir şey olmadığına emin olmalıyız.”

“Orca'dan başka bir şüpheli yok mu?” dedi Tsunami. “Bu sarayda başka bir animus olamaz mı?” Bunları söylerken Moray'e bakmaktan kendini alamadı. Göz göze geldiler.

Coral başını iki yana salladı. “Heykeli yıkmadan önce, Anemone büyüyü kim yaptığını öğrenebilmek için onu tekrar canlandırdı. Heykel bunu Orca'nın yaptığını söyledi.” Tekrar iç çekti. “Orca bana meydan okumadan kısa bir süre önce bu heykeli yapıp kuluçkaya konmasını istedi. Sanırım galip geleceğini düşünüyordu. Kardeşlerinden ve ona meydan okuyacak herkesten bu şekilde kurtulmayı planlamıştı.”

“Ölmeden önceki son sözleri şimdi açığa kavuştu,” diye tısladı Moral.

“Evet,” dedi Coral üzülerək. “Büyük bir hata yaptım.

Sonsuza kadar tahtın sahibi sen olacaksın, değil mi anne? Bana teşekkür etmelisin. Artık hiç kimse seni durduramaz,' demişti." Coral birlikte kumla oynayan Anemone ve Auklet'e baktı. Anemone'un başını okşadı.

"Ama..." dedi Clay duraksayarak. "Eğer katil Orca'ysa, o zaman Tsunami'ye tünelde saldıran kimdi?"

Kraliçe Coral omuz silkti. "Onları bir şekilde yakalayacağız," dedi. "Kaçışı yok."

Anemone Tsunami'ye kızgın bir bakış attı.

Tsunami hâlâ ona saldıran ejderi Shark olduğunu düşünüyordu. Zindandan çoktan çıkmış, somurtan bir suratla Yaz Sarayı'nda geziniyordu. Kulaklarından akan kanlarla ve elinde bir ejderle kuluçkadan çıkınca ne sevinmiş, ne de Tsunami'ye destek olmaya çalışmıştı. Tsunami boynundaki deniz yosunundan yapılmış sargıya dokundu. Hareket ederken kaburgaları ağrıyordu; ama doktorlar dinlenip kemiklerinin iyileşmesini beklemesini söylemişti.

Dinlenmek mi? Kaderin ejderlerinin dinlenecek vakti yok!

"Gerçek katili bulunca," diye hatırlattı Tsunami Coral'a ve, "Riptide'ı serbest bırakacağına söz vermiştin," diye devam etti.

"Biliyorum," dedi kraliçe. "Ama onu nereye göndereceğimi bilmiyorum. Artık benim krallığımda kalamaz. Barış Pençeleri'ne gidip onu aralarına almalarını istemesi gerekecek."

"Belki bizimle gelebilir," dedi ve sonra hemen sustu. Ama artık çok geçti. Coral ve Blister gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Sizinle mi?” dedi Coral sakin bir tavırla. “Bir yere mi gidiyorsunuz?”

“Biz... ben... evet... sanırım,” dedi Tsunami. Arkasında duran arkadaşlarının birbirine daha çok yanaştığını hissediyordu. “Ben buraya ait değilim, anne. İstedim ama... Tek yaptığım sorun çıkarmak. Ve burada asıl dünyaya gelme amacımı gerçekleştiremiyorum. Sualtı dilini konuşamıyorum. Konseyin işleyişini anlayamıyorum. Ve bir gün harika bir kraliçe olabilecek iki kızın var.” Anemone’a dönüp balını salladı. “Benim kaderimde başka yerlerde olmak var. Gidip savaşı sonlandırmalıyım. Arkadaşlarımla.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?” dedi Blister sakin bir tavırla.

“Bilmiyorum,” dedi Tsunami. “Bir yolunu bulacağız.”

“Gidip Blaze’le tanışmayı düşünüyoruz,” dedi Clay. “Adil olabilmek için.”

Ah, Clay, kapa çeneni, diye düşündü Tsunami irkilerek.

“Ama bu bizim sana... Yani senin...” diye kelimeleri ağzında gevelerken Tsunami’nin ona ters ters baktığını fark eden Starflight birden sustu.

“Hayır,” dedi Blister. Ejderlere yaklaşırken sırtındaki desenler kıvrıldı. “Kimse bir yere gitmiyor.”

“Bize ne yapacağımızı söyleyemezsin,” dedi Tsunami.

“Beni seçeceksiniz,” diye tısladı Blister. “Ni... Barış Pençeleri beni istiyor.”

“Öyle mi?” dedi Glory. “Bundan haberleri var mı?”

“Buna onlar karar veremez!” dedi Tsunami.

“Bundan sonrası sizin için çok kolay olacak,” dedi Blis-

ter. “Tek yapmanız gereken herkese kehanet ejderlerinin KumKanat kraliçesi olarak beni seçtiğini söylemeniz. Bunu buradayken de yapabilirsiniz. Böylece benim gözetimim altında olursunuz.”

“Bizi buraya hapsedeceksin yani,” dedi Tsunami öfkeyle. “Hapsedilmekten bıktık artık. Teşekkürler. Anne, ona böyle bir şey yapamayacağını söyle.”

Kraliçe Coral, endişeyle Blister’a baktı. “Hayatım, Blaze’le tanıştıktan sonra zaten seni seçeceklerine eminim. Onu seçmelerinin imkânı yok.”

“Haklı olabilirsin; ama önce o vakte kadar hayatta kalmaları gerek,” dedi Blister. “Oranın ne kadar tehlikeli olduğunu sen herkesten daha iyi biliyorsun, Coral. Gill’e ne olduğunu hatırla. Ejderleri burada tutarak onları koruyabiliriz.”

“Evet, haklısın,” dedi Coral rahatlayarak. “Doğru söylüyor, Tsunami. Burada kalırsanız hepimize çok iyi bakarsınız.”

Tsunami arkadaşlarına baktı. Starflight üzgün görünüyordu; ama diğerleri hâlâ ümitliydi. Buradan gitmek için Tsunami’ye güveniyor gibi duruyorlardı.

“Arkadaşlarım da buraya ait değil,” dedi Tsunami. “Glory yuvasına dönmek istiyor. Öyle değil mi Glory? Sunny’nin de ailesini bulması gerek. Ben burada her şeye sahipken onların isteklerini gerçekleştirememesi hoş değil. Biz...” Kanatlarını doğrulttu. “Bizim gitmemiz gerek. Eğer bizi burada tutmaya çalışırsanız, Barış Pençeleri’nden ya da Kraliçe Scarlet’ten bir farkınız kalmaz.”

Blister, Starflight'a baktı. "Bu konuda söylemek istediğin bir şey yok mu, GeceKanat?"

Üzgün bir ifadeyle pençelerine baktı ve cevap vermedi.

Blister tısladı. "Saçmalık. Hepinizde bir tuhaflık var. Ama şu an elimdesiniz ve sizi bırakmayacağım." Blister, Coral'a döndü. "Hepsini hapse atın."

"Bunu yapamaz," dedi Tsunami. "Anne? Öyle değil mi? Bize böyle bir şey yapmazsın değil mi?"

"Eşini GökKanat arenasında kimin öldürdüğünü bilseydin daha kolay karar verebilirdin," diye tısladı Blister.

Tsunami'nin pulları buz kesti. Her şey buraya kadardı. Sırları açığa çıkmıştı ve hak ettiği cezayı alacaktı.

Coral'ın yanakları kızardı. "Neden bahsediyorsun sen?" dedi gözlerini kocaman açarak.

"Arenada öldüğünü biliyorsun," dedi Blister. "Ama rakibinin kim olduğunu biliyor musun? Onu öldüren ejderin?"

"Bilmen gereken bir şey daha var," dedi Starflight birden. "Kestrel'i Blister öldürdü ve yalan söylüyor. Kendi çıkarları için Webs'i de öldürmek istiyor. Ve kızların zerre kadar umurunda değil."

Blister kobra gibi boynunu uzatıp Starflight'a tısladı. Starflight bir kuyruk darbesi bekliyor gibi kanatlarıyla yüzünü korudu. Fakat Blister sadece, "Bu söylediklerine pişman olacaksın, seni işe yaramaz GeceKanat," dedi.

Coral Anemone ve Auket'i kanatlarının arasına alıp bir adım geri çekildi. Artık kime inanacağını bilmiyor gibi bir Blister'a bir Tsunami'ye bakıyordu.

“Onlara inanma, Coral,” dedi Blister. “Onlar henüz yavru ejderler. Ve henüz doğru kararlar veremiyorlar.”

“Hapishaneden daha iyi bir yerde olacağımıza eminim,” dedi Tsunami. “Ve bundan sonra anneme lütfen Kraliçe Coral diye hitap et, Blister.”

Blister’ın burnundan dumanlar çıkıyordu. Tsunami, KumKanat gözlerinin önünde kehanet ejderlerine saldırırsa, annesinin ne yapacağını merak ediyordu.

“Burada neler döndüğünü bilmiyorum,” dedi Coral kuyruğuyla işaret ederek. Mağaradan bir grup DenizKanat koruması çıktı. “Ama güvenliğiniz için bir süre burada kalmanız gerekiyor, Tsunami.”

“Anne!” diye bağırdı Tsunami. Kuyruğuyla korumalardan birinin ağzına vurup bir diğerine dişlerini gösterdi. “Bir kere de kararlarını kendin ver! Bizi serbest bırak!”

Ama Kraliçe Coral, Blister’la göz göze gelmekten kaçınarak oradan uzaklaştı. Auklet’i pençeyle tutup kızlarıyla köşke doğru uçtu.

Tsunami korumalarla başa çıkmaya çalışıyordu; fakat çok fazla koruma vardı ve kaburgaları hâlâ acıyordu. Ejderler tek tek, bir önceki gün Webs ve Riptide’ın götürüldüğü mağaraya sürüklendi.

DenizKanatlar köşkten onları izliyordu. Tsunami daha önce hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Kehanet ejderleri mücevher yığını gibi bir köşeye fırlatılmıştı.

Deniz Krallığı’na gelirken burada güvende olacaklarını düşünmüşler; fakat yine hapsedilmişlerdi.

Hapishane, dev yaprak ve sarmaşıklara yakın bir tepede-
ydi. Riptide ve Webs buraya getirilmeden önce burası
Tsunami'nin pek dikkatini çekmemişti. Ama korumalarla
yukarı doğru uçarken, tuhaf bir mavi ışık gördü ve içeri-
den gelen çatırdama seslerini işitti.

Mızraklara mağaranın girişine doğru götürülürken
pençelerinin altındaki taşın nemli olduğunu hissetti. Göz-
leri karanlığa alışınca, önlerinde büyük bir mağaraya uza-
nan bir yol olduğunu gördü.

Burası Lagoon ve Shark'ın gönderildiği sualtı hapis-
hanesi değildi. Burası Kraliçe Coral'ın gerçekten tehlikeli
olduğunu düşündüğü ejderleri hapsettiği yerd. Tsunami
bunu yerde yatan savaş mahkûmlarını görünce anladı. Üç
GökKanat, korumalara alev püskürtmeye çalışıyordu. Bir
BuzKanat kanatlarını açmış uzanıyor, sıcağa alışkın olma-
dığından zar zor nefes alıyordu. İki KumKanat aynı ka-
festeydi; bir tanesi bir köşeye kıvrılıp gözlerini kapatmış,
diğeriye gezinip hırlıyordu.

İçeride bileklerinde Clay'e taktıkları zincirlerden olan
bir ÇamurKanat bile vardı. Clay geçerken merakla başını
eğip ona baktı.

Ama asıl tuhaf olan şey buradaki ejderler ya da mağaranın büyüklüğü değildi.

Kafeslerdi.

Ne parmaklık ne de kapı vardı. Her mahkûm, iki ejder genişliğinde su kanalıyla çevrelenmiş, kendi adasına hapsedilmişti. Bazıları birkaç ejder sığabilecek kadar genişken, bazılarınaysa tek ejder bile zar zor sığıyordu. Tepedeki oluklardan akan su, adaların çevresindeki duvarlardan süzülerek kanala geliyordu.

Tüm duvarlar ve hendekler aynı mavilikte parlıyor ve aynı köpük sesini çıkarıyordu. Ejderler üzerlerine sıçrayan su damlalarından kaçınıp kuyruklarını kendilerine sararak kuru kalmaya çalışıyordu.

Adaların etrafındaki yol uzun bir köprüye benziyordu. Tavandaki ateşböcekleri hapishanenin dört bir yanına tuhaf bir ışık saçıyordu.

Tsunami dönüp hendeklere baktı. Mahkûmlar neden bu kadar korkuyordu?

Mor denizanaları da suyun içinden parlayarak yukarıdaki ateşböceklerine eşlik ediyordu. Tsunami denizanalarının bacaklarının yapışkan olduğunu biliyordu; ama bu mahkûmları bu kadar korkutacak bir durum değildi. Onların yerinde olsaydı –ki az sonra olacaktı– denizanalarına aldırış etmeden suya girip buradan çıkmaya çalışırdı.

Birden kanalda yüzen yeşil bir şey fark etti. Bir leş yiyici uzunluğunda ve ejder kuyruğu kalınlığındaydı; bacakları ve kanatları yoktu. Gözlerini kısıp bakınca yakınlarda bir tane daha olduğunu fark etti. Düz bir kafası ve çökük göz-

leri vardı. Burun deliklerinden alev çıktı ve hemen ardından tekrar suya daldı. Daldığı yerden uzun süre köpükler çıkmaya devam etti.

Sunny, Clay'e yaklaştı; o büyük, yeşil gözleri korku doluydu. Tsunami, Starflight'ın da kafesleri incelediğini fark etti. Belki burada neler döndüğünü ondan öğrenebilirdi.

Korumalar ejderleri hızla sürüklüyordu ve su, mahkûmların yüzünü bulanıklaştırıyordu. Bu yüzden gördüğü DenizKanatlar arasından Webs ve Riptide'ı seçemedi.

Korumalar en sonunda en büyük adalardan birinin önünde durdu. Adanın etrafında diğerlerindeki gibi hendek vardı; fakat tavandan su akıyordu. Tsunami burada suda yüzden o canlılardan da görememişti.

“Zıplayın!” diye bağırdı korumalardan biri. “Hepiniz.”

“Ya zıplamazsak?” diye sordu Tsunami.

“O zaman hepinizi ayrı kafeslere koymak zorunda kalacağız,” dedi.

Clay hemen hendekten atladı. Pat diye yere konarken pençeleri taş zemine sürttü. Dönüp hemen arkasından zıplayan Sunny'yi yakalamaya çalıştı. Starflight ve Glory de onarı takip etti. Son olarak da Tsunami isteksizce kanatlarını çırpıp arkadaşlarının yanına kondu.

Korumalardan biri duvarda asılı duran zinciri çıkardı. Zinciri pençeleriyle çekerken taşın içinden bir çınlama ve inilti geldi. Tsunami eğilince hendeğin alt kısmında küçük bir kapı olduğunu fark etti. Az önce gördüğü kalın ve yeşil yaratıklardan üçü orada dolaşiyor, donuk gözlerle ona bakıyordu.

Yukarıdan gelen sesin ardından sular akmaya başlar başlamaz iki pençe onu çekip köşeden uzaklaştırdı. Tsunami önce tavana sonra etrafına bakıp onu çekenin Tsunami olduğunu gördü. Starflight onu bıraktıktan sonra etraflarını çevreleyen şelaleyi izlemeye koyuldu. Korkudan pençelerini birbirine vuruyordu.

“Sudaki bu tuhaf şeyler ne?” diye sordu Tsunami.

“Sanırım... Sanırım elektrikli yılan balığı,” dedi.

“Ah, olamaz,” dedi Glory. Her yanını böcekler sarmış gibi kanatlarını sallıyordu. “Bahsedildiği parşömenleri okurken bile aylarca rüyalarımın girmişti.”

Sunny, Clay’e daha yakın olmak ister gibi kuyruğunu kollarına sardı. “Elektrikli yılan balığı ne?” diye sordu.

“Bir tür şok veriyorlar,” dedi Starflight. Arkasındaki şelalede mavi bir ışık vızıldayıp tekrar yok olunca hepsi bir anda zıpladı.

“Şimşek çarpması gibi bir his olmalı,” dedi Glory.

“Ve bir ejderi öldürecek kadar güçlü olabilir,” dedi Starflight. “Özellikle tuzlu suda ve buradaki kadar büyük olanlar.”

“Yani bu su...” dedi Tsunami.

“Suda her an ölümcül bir elektrik akımı olabilir,” dedi Starflight. “Fakat bu sürekli dolaşan bir akım değil. Ama öfkeli ya da aç olduklarında muhtemelen daha sık elektrik veriyorlar ve o an suya dokunsanız bile akımdan etkilenirsiniz. Hafif bir akım bile canınızı çok yakabilir.”

Tsunami suya bakıp suratını astı. Sudaki yansımadan, korumaların geri döndüğünü gördü. Demek hapisane düzeneklerine bu kadar güveniyorlardı.

“Tekrar hapsedildiğimize inanamıyorum,” dedi Clay iç çekerek. “Neden sürekli aynı şeyi yaşıyoruz?”

“Bence de!” dedi Sunny. “Ejderler kehanete güvenmiyor mu? Eğer inanıyorlarsa, doğru kararı vereceğimizden nasıl şüphe duyuyorlar?”

“Herkes kehanetin kendi çıkarlarına göre düzenlemek istiyor,” dedi Tsunami. Etrafında döndü; alan küçük olduğundan kuyruğunu ya da kanatlarını suya değdirmek zorundaydı. Tekrar oturup homurdandı. “Keşke bu aptal kehanet bize neler olacağı konusunda biraz daha ipucu verseydi.”

“Bizi yakaladıklarında neden zehrini kullanmasın?” diye sordu Starflight Glory’ye.

“Emin ol kullanacağım,” dedi YağmurKanat öfkeyle. “Doğru anı bekliyorum.”

“Doğru düşünmüşsün,” dedi Glory. Glory’nin sihirli ölümcül vuruşla bile saraydaki tüm ejderlerle başa çıkamazdık ve en önemli gizli silahımızı herkes öğrenmiş olurdu.”

Glory şaşırmişti. “Teşekkürler,” dedi. “Yine de ona sihirli ölümcül vuruş demesek daha iyi olur.”

“Bu akşam olabilir,” dedi Tsunami kısık sesle. “Saraydaki ejderler uyurken. O zaman buradan kaçmayı deneyebiliriz.”

“Hepimizi öldürebilecek elektrikli sudan geçmeye çalışarak mı?” dedi Sunny. “Sihirli ölümcül vuruş bizi sudaki şimşekli yılan balıklarından nasıl koruyabilir?”

“Elektrikli yılan balığı,” diye düzeltti Starflight.

“Lütfen sihirli ölümcül vuruş demeyi kesin!” dedi Glory.

“Ya da...” Tsunami’nin aklına ona anahtarları veren korumalar geldi. “Birilerini bizi buradan çıkarmasına ikna edebiliriz.”

“Bu plan hoşuma gitti,” dedi Clay başını sallayarak.

“Ben kapıdan çıkarken herkesin gözbebeğini erittiğimiz planı daha çok sevdim,” dedi Glory.

“Sihirli ölümcül vuruşla,” dedi Sunny. Glory ona ters ters bakarken başını Clay’in kanatlarının arasına gömüp kıkırdıyordu.

“Üç ay aşkına, Glory,” dedi Tsunami. “Korkunç bir plan.”

“Kimsin sen?” diye sordu Glory. “Her zaman ne pahasına olursa olsun mücadele eden DenizKanat’a ne oldu?”

“Yine mücadele edeceğim,” dedi Tsunami. Birden Gill’in görüntüsü gözlerinin önüne geldi ve ürperdi. Sadece bizim tarafımızı tutan birçok koruma olduğunu söylemek istedim. Bize yardım edecek bini bulabileceğimizi düşünüyorum.”

Sunny burnunu havaya kaldırdı. “Bir şey duydunuz mu?”

“Ne gibi?” diye sordu Starflight.

Küçük KumKanat başını salladı. “Ne olduğunu buradan anlamak biraz zor.”

“Önemli bir şey değildir,” dedi Tsunami. “İşe yarar bir şey olmadığı kesin,” diye somurttu Sunny.

“Biri geliyor,” dedi Glory. Suyun yansımasından pek

net göremeseler de, birinin onlara doğru yaklaştığını fark ettiler.

“Duyduğun şey bu muydu?” diye sordu Starflight Sunny’ye.

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

Ejder yaklaştıkça, renkleri Tsunami’ye tanıdık geldi. Hayır, o olamazdı.

“Anemone?” diye seslendi.

“İşte buradasın!” Anemone hızla kafese geldi. Hendeğe olabildiğince yaklaştı. Tsunami uzanıp kardeşine sarılabilmeyi diledi.

“Koşumdan kurtulmuşsun!” diye bağırdı.

“Evet, harika değil mi?” Anemone neşeye kanatlarını iki yana açtı. “Kısa süreliğine.” Hâlâ göğsüne sıkıca bağlı duran ağı çekiştirdi. “Sonra beni yine bağlayacak. Ama Kraliçe Coral, Auklet’in koşumunu ayarlarken Yaz Sarayı’ndan ayrılmadığım sürece istediğim yere gidebileceğimi söyledi. Sizi bu kadar merak etmeseydim hayatımın en güzel günü olurdu.”

“Bizi buradan çıkarabilir misin?” diye sordu Clay hevesle.

“O zaman bizimle gel,” dedi Tsunami. “Seni hiçbir zaman güçlerini kullanmaya zorlamayacağız, söz veriyorum.”

Anemone başını iki yana salladı. “Keşke gelebilsem. “Ama Kraliçe Coral ve Blister kehanet ejderlerini kaybettikleri için zaten çok öfkeli olacak. Bir de gizli silahlarının yok olduğunu düşün. Peşinizi asla bırakmazlar.”

“Haklısın,” dedi Starflight. Yüzünde, hepinizi mantıklı davranmaya davet ediyorum, der gibi bir ifade vardı.

“Umurumda değil,” dedi Tsunami. Pyrrhia’daki tüm ejderler beni arasa da umurumda değil. Seni koruyacağız. Buradan daha güvenli bir yerde olacaksın.”

Anemone kanatlarını oynattı. Tsunami suya rağmen yüzündeki üzgün ifadeyi görebiliyordu. “Ben... Sanırım hayatımı Webs gibi tamamen buradan uzakta yaşamaya hazır değilim,” dedi. “Auklet’i özlerim. Buradaki Deniz-Kanatlar’ın bana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Annemin de bana ihtiyacı var. Sayemde Blister’dan başka insanların da sözüne kulak veriyor.”

Tsunami, Anemone’un haklı olduğunu biliyordu; ama yine de henüz yeni tanışmışken kardeşini terk edecek olma düşüncesi onu deli ediyordu.

“Peki,” dedi Clay. “Bizi buradan kurtarabilirsin, değil mi?”

“Anemone’un yaptığını hemen anlarlar,” dedi Glory.

“Evet,” dedi Tsunami. “Tehlikeli bir plan.”

“Ama size başka bir şekilde yardım etmek istiyorum,” dedi Anemone. Ön pençelerinin arasında bembeyaz bir mızrak vardı.

“Mızrak,” dedi Anemone büyük bir ciddiyetle. “Tünelde Tsunami’ye saldıran ejderi bul ve onu buraya getir.” Mızrak uçarak mağaradan çıktı.

Diğer ejderler şaşkınlıktan donakalmıştı.

“Bu gerçekten mümkün mü?” diye sordu Clay. “İşe yarayacak mı?”

“Göreceğiz,” dedi Anemone pençelerini kenetleyerek.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedi Tsunami endişeli bir ifadeyle. “Sen iyi misin?”

“Sadece biraz üşüyorum,” dedi Anemone. Kuyruğunu pençelerinin arasına alıp ovuşturmaya başladı.

Beklediler. Ve beklediler.

En sonunda bir ejderin sendeleyerek mağaraya girdiğini gördüler. Mızrak, karanlıkta parlayıp ejderin kanatlarına, kuyruğuna ve sırtına saplanarak ejderi kontrol ediyordu.

“Ah!” diye bir ses yankılandı mağarana. “Neden burada... ah! Kes şunu! Seni şikayet edeceğim!”

“Gelen Coral değil,” dedi Glory.

“Shark da değil,” dedi Tsunami. Boynuzlarını kaşdı; kafası karışmıştı. Ona saldıranın Shark olduğundan emin gibiydi.

“Moray de değil,” dedi Anemone yaklaşırken.

Mızrak ejderi hendeğin köşesine kadar getirip bıraktı.

Tsunami’ye saldıran Whirlpool’du.

“Whirlpool mu?” dedi Tsunami şaşırarak. “Beni neden öldürmek istesin ki?” Çok silik bir karakter olduğu için Tsunami, Whirlpool’dan şüphelenmemiştir bile.

“Saçmalık,” dedi yeşil ejder. “Ben asla...” Mızrak bu kez onu daha sert bir şekilde dürttü. “Ah. İnanmıyorum. Anemone, Bu kadar güçlü büyüler yapabildiğini bilmiyordum. Demek harika bir öğretmenim. Beni dürtmesen inan yeteneğinden daha çok etkilenirdim. Ah!”

Anemone birkaç adım yanaştı. “Senin yaptığını düşünmemiştim,” dedi.

“Kraliçe Blister’a yeteneğinin ne kadar geliştiğinden bahsetmeliyiz,” dedi Whirlpool tiz bir sesle. “Çok mutlu olacağına eminim.”

“Öyle bir şey yapayım deme,” diye araya girdi Tsunami.

“Oraya hapsolmuşken gerçekten senden korkacağımı mı sanıyorsun?” diye sordu.

“Bunu Blister’a söylersen anneme beni öldürmek istediğini anlatırım,” dedi. “Sence hoşuna gider mi?”

Omuz silkip kulağındaki halka küpeyle oynamaya başladı. “Aslına bakacak olursak evet. Sonuçta tek amacım Anemone’un kraliçe olmasıydı.”

“Benim mi?” Anemone kanatlarını çırdtı. “Benden o kadar hoşlanmıyorsun bile. Neden bana iyilik yapıyorsun ki?”

“Şey,” dedi Whirlpool. “Doğruyu söylemek gerekirse, onunla evlenmek istemiyorum.” Tsunami’yi işaret etti.

“Vay canına,” dedi Glory neşeyle. “Bu sebepten birilerinin seni öldürmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Üzülme,” dedi Tsunami. “Seninle evlenmektense köpekbalıklarına yem olmayı tercih ederim.”

“Ama ben kral olmak istiyorum,” dedi Whirlpool. Bir sürü altın halka taktığını hayal eder gibi pençelerini uzattı. “Bu yüzden senden kurtulursam daha uyumlu bir kraliçe adayıyla evlenme olasılığımın artacağını düşündüm.”

“Ben de seninle evlenmek istemiyorum!” diye bağırdı Tsunami.

“Buna karar verecek kişi sen değilsin,” dedi Whirlpool bir adım geri atarak. “Kraliçe Blister ve Kraliçe Coral’a yeteneklerinden bahsedince o kadar sevinecekler ki, istediği her şeyi verecekler. Ama tabii ki o sırada sen bu gücünle savaşı kazanmaya çalışıyor olacaksın. Ve muhtemelen hayatta kalmayı başaramayacaksın. Bu yüzden bence şansımı Auklet’te denemeliyim,” dedi kendi kendine düşünürken.

“Bunu onlara söyleyemezsin!” diye bağırdı Tsunami. Anemone’u gücünü kötüye kullanmaya çalışan ejderlere karşı korumalıydı. Kardeşinin ondan tek isteği buydu ve Anemone Blister’ın eline düşerse, Tsunami bu durumdan kendini sorumlu tutacaktı.

Tsunami tam şelaleye doğru ilerlerken, Clay önüne at-

layıp onu geri çekti. Suda mavi bir ışık belirdi; yılan balıkları hemen toplanmıştı.

Ama aynı zamanda şelalenin diğer tarafında Anemone da hareket ediyordu. Havada duran mızrağı tuttu, çevirdi ve yan tarafıyla Whirlpool'un kafasına vurdu.

Whirlpool öne doğru sendeleyip sessizce yere çöktü. Kanatları iki yana düştü ve sonra aniden elektrikli suya doğru kaydı.

Anemone korkuyla çığlık atıp mızrağını düşürdü. Pençeleriyle suya uzanmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı.

Şelalede kör edici parlaklıkta mavi bir ışık belirdi. Tsunami geri sıçradı ve beş ejder adanın ortasında sıkıca birbirine kenetlendi. Whirlpool'un gözden kaybolduğu noktada su kabarıp köpürdü. Kalın, yeşil kuyruklar köpüklerin arasından geçerken aynı anda bir sürü şimşek çakıyor gibi bir görüntü oluştu.

Sunny gözlerini kapadı ve Clay onu kanatlarıyla sardı. Tsunami de kardeşine sarılabilmeyi diliyordu. Hendeğin diğer tarafındaki Anemone şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Işık yavaşça kayboldu; geriye sadece ara sıra duvarda beliren elektrik akımları kaldı.

Tsunami havuzun dibinde toplanmış duran yılan balıklarını görebiliyordu. Az önceki öfkeleri yatışmıştı. Tsunami ne yaptıklarını tam olarak göremediği için kendini şanslı hissediyordu.

"Anemone!" diye bağırdı. "İyi misin?"

Anemone cevap vermedi. Orca'nın heykellerinden biri gibiydi. Hiç hareket etmiyordu.

“Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum,” dedi Starflight, ve, “ama sudan geçebiliyor olmalısın,” diye devam etti.

Tsunami etrafında dönüp Starflight’a baktı. “Gerçekten mi? Neden?”

Balıkları işaret etti. “Böyle büyük bir enerji çıkışından sonra tekrar güç toplamaları gerek. Yani ben böyle düşünüyorum. Bu yüzden bir ya da iki dakika kadar şok veremezler. Bekle...” diye ekledi Tsunami kanatlarını açarken. “Ama emin değilim. Bu parşömenleri ejderlerinkiler kadar çok okumadım. Üzgünüm.” Starflight başını öne eğdi. “Bu riski almaya değmez. Ben olsam denemezdim.”

“Ama Starflight, sen her şeyi biliyorsun,” dedi Sunny. “Ben bildiklerinin doğruluğuna eminim.”

“Gidip şelaleden gelen suyu kesebilirim,” dedi Tsunami. “Sadece kendimi tehlikeye atmış olurum.”

Starflight çaresiz görünüyordu. “Ama benim fikrimdi,” dedi. “Ve yanılıyol olabilirim. Ben gitsem...”

Zavallı Starflight. Tsunami kuyruğunu Starflight’inkine doladı. Cesaretini toplayıp yardım etmek istediğini biliyordu. Ama bu, Starflight’ın değil, Tsunami’nin yapması gereken bir şeydi.

“Saçmalama,” dedi. “Burası benim krallığım. Böyle çılgın şeyleri yapması gereken kişi benim.”

“Parşömenlerde elektrikli yılan balıkları hakkında yazılanları hatırlıyor musun?” diye sordu Clay, Glory’ye.

YağmurKanat kanatlarını hafifçe kaldırdı. “Bu konuda kesin bir şey belirtildiğini hatırlamıyorum,” dedi. “Şok et-

kileri kısa süreliğine geçebilir ama şu an için bir şey söyleyemem. Ne kadar süre etkisiz kaldıklarımı da bilmiyorum.”

İyice düşün. Starflight gibi ol. Acele etme, diye düşündü Tsunami. Ama ya kaçmak için tek fırsatımız buysa? Anemone'a baktı. Ona yardım etmek zorundayım.

Peki ya ölürsem? Diğerlerinin sonu ne olur?

Pençelerini birbirine kenetledi. Birden annesinin konseyi gözünün önüne geldi. “Peki,” dedi. “Oylayalım.”

“Üç ay aşkına,” dedi Glory. “Gerçek Tsunami'ye ne yaptınız?”

“Hemen,” dedi Tsunami sessiz şelaleye bakarak.

“Ben Starflight'a inanıyorum,” dedi Sunny. “Bence kesinlikle sudan geçebilirsin.”

“Ben aynı fikirde değilim,” dedi Starflight somurtarak. “Benim oyum kimsenin kendini tehlikeye atmamasından yana.”

“Ben buradan bir an önce kurtulmak istiyorum,” dedi Glory. “Ve bunun için Tsunami'nin sürekli bize emir veren pullarını feda edebilirim.” Tsunami'ye dişlerini gösterip sırttı.

Clay yavaşça başını salladı. “Bilmiyorum. Sen hepimiz için önemlisin, Tsunami. Bence bunu yapmamalısın.”

“Oylama işe yaramadı,” dedi Tsunami gülerek. “Yine kendim karar vermek zorundayım. Güzel bir oylamaydı.” Zaten oylamanın böyle olacağını az çok biliyordu. Herkesi dinlemiş ve ne yapmak istediğini biliyordu.

Derin bir nefes aldı, etrafında döndü ve kendini duvara

doğru fırlattı. Bir dolu fırtınasının ortasında kalmış gibi hissediyordu. Soğuk su damlaları burnuna ve kapalı gözlerine şakır şakır akıyor, deniz yosunu bandajın altından kulaklarına giriyor ve kaburgalarını acıtıyordu. Kendini acıların en büyüğüne hazırlamışken, kısa bir süre sonra pençeleri bir kayaya çarptı.

Tsunami durup gözlerini açtı. Hendeğin öbür tarafına geçmeyi başarmıştı ve pulları hâlâ yerine duruyordu.

Anemone'un omuzlarından tutup kendine gelene kadar salladı.

"Gitmelisin," dedi Tsunami. "Biz buradan kaçacağız ve bize yardım etmiş gibi görünmeni istemiyorum. Gidip anemnin seni görebileceği yerlerde dolaş; açıklama yapman daha kolay olur. Tamam mı? Beni duyuyor musun?"

"Ne yaptığıma bak," diye fısıldadı Anemone havuzu işaret ederek.

"İsteyerek yapmadın," dedi Tsunami. Kırılan kemik sesleri kafasında bir kez daha yankılanıyordu. Anemone'un şu an neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. "Anemone, bir kazaydı. Onu hendeğe sen itmedin! Ve böyle bir şey olmasaydı gücünü kullanıp kim bilir kaç ejderi öldürmek zorunda kalacaktın. Şimdi annemize başında bir öğretmen yokken güçlerinin zayıfladığını söyleyebilirsin. Beceremiyor gibi davran. Senin hazır olmadığını ve uzun bir süre de olmayacağını düşünmeli."

"Ama bir gün..." dedi Anemone.

"Çok yakında bu savaş sona erecek. Savaşı bitireceğiz. Güven bana." Tsunami, Anemone'un ön pençelerini sıktı.

"Şimdi git buradan."

“İyi şanslar,” diye fısıldadı Anemone.

Tsunami kanatlarını kardeşine doladı. “Sana da iyi şanslar.”

Anemone, açık renkli kanatlarını güveler gibi çırparak mağara çıkışına doğru uçup gözden kayboldu.

Tsunami aceleyle duvardaki zincire doğru ilerledi. Korumaya zinciri aşağı indirmişti. Acaba Tsunami tekrar kaldırabilir miydi? Zinciri diğer yöne doğru iterken sarsılarak pençelerinin arasından kaydığını hissetti. Tavandan gelen sesleri duyunca bir süre durup korumaların gittiği yöne doğru baktı. Korumalar girişte miydi? Onu duymuşlar mıydı?

“Selam, dostum,” dedi rahatsız edici bir ses. Tsunami zıplayıp etrafına baktı.

Sıska bir KumKanat adasından onu izliyordu. Tsunami şelaleden akan suya rağmen gözlerindeki koyu parlaklığı görebiliyordu. “Aynısını bana da yapabilirsin,” diye tısladı. “Beni serbest bırak!”

Tsunami işine dönüp zinciri çekmeye devam etti. Coral’ın mahkûmlara ne yapacağını hakkında bir fikri yoktu; ama ayrıca neden burada olduklarını, bunu hak edip etmediklerini bilmiyordu.

İkisi hariç.

Riptide ve Webs burada bir yere hapsedilmiş, muhtemelen idam edilmeyi bekliyordu. Onları da bulmalıydı.

Yukarıdan gelen demir sesinin ardından arkadaşlarını çevreleyen su birden durdu. Hepsi susup tavana bakıyordu.

İlk olarak kanatlarını çırparak hendeği temizleyen Sunny karşıya geçti. Diğerleri de hızlıca onu takip etti. Tsunami arkadaşlarına öncülük edebilmek için en başa geçti.

“Peki ya ben?” diye bağırdı yan adadaki KumKanat.

“Riptide ve Webs’i de bulmalıyım,” dedi Tsunami arkadaşlarına. “Buraya gelirken onları gören oldu mu?”

“Ben gördüm,” dedi Clay. “Girişe yakın bir adadalar.”

Beşi hızla girişe doğru yola koyuldu. Tsunami kanatlarını büküp gözlerini elektrikli mavi sudan ve yılan balıklarından kaçırmaya çalıştı.

Son köşeyi dönünce, Yaz Sarayı’nın yeşilimsi ışığını gördüler. Tsunami kapıdaki korumaları görüp hemen arkadaşlarını mağaranın karanlık kısmına geri itti.

Sadece üç kişi var, diye düşündü. Üç koruma köşede oturmuş sohbet ediyor ve mızraklarını pençeleri arasında gezdiriyordu. Pek korkutucu görünmüyorlardı. Hatta eğer Anemone’un içeri girmesine izin verdilerse gizlice onların tarafını tutuyor bile olabilirlerdi.

Çok gerekmediği sürece onlarla dövüşmek istemiyordu. Bir kez daha DenizKanat kanı akıtmak istemiyordu.

“Orada,” diye kulağına fısıldadı Clay. Tsunami’nin arkasını işaret etti. “Şu ada, hemen girişteki.”

Tsunami, su akan duvarın ardında iki mavi ejder olduğunu gördü. Adanın yanındaki taşa doğru bir zincir uzanıyordu. Eğer korumalar görmeden zincire ulaşip suyu durdurabilirse, Riptide ve Webs de onlarla kaçabilirdi.

“İşte yine başladı,” diye fısıldadı Sunny. “Hiçbir şey duymuyor musunuz?”

“Neyi duymuyor muyuz?” dedi Clay.

“Bilmiyorum,” dedi Sunny. “Sürelî... Sanırım kanat sesleri duyuyorum.”

“Saray etrafta uçuşan DenizKanatlar’la dolu,” dedi Glory.

“Biliyorum,” dedi Sunny. “Bu daha büyük ve daha yüksekten gelen... Emin değilim.”

“Bu kadar kafana takma,” dedi Tsunami. “Duyduklarının gerçek olmadığına eminim.”

Sunny bir adım atıp kafasını dışarı çıkardı. “Hayır, kesinlikle eminim,” dedi. “Yukarıdan, yaprakların üzerinden bir sürü kanat sesi geliyor.”

“Sunny...” dedi Tsunami; ama tam o an Clay ve Starflight kafasına darbe aldı.

“Sanırım doğru söylüyor,” dedi Clay.

Tsunami derin bir nefes alıp olanları sindirmeye çalışıyordu. “Sizce...”

Starflight kuyruğunu yere vurdu. “Ateş kokusu alıyorum.”

Tsunami’nin düşünüp mantıklı bir çözüm bulacak vakti yoktu. Saklandıkları noktadan çıkıp korumalara doğru koştu.

“Şuraya bakın!” diye bağırdı. “Hemen saraydakileri uyarın!”

Üçü birden aceleyle giderken korumalardan ikisi mızrağını düşürdü. Korumalar Tsunami’ye boynuzları alev almış gibi şok içinde bakıyordu.

“Hadi!” diye bağırdı. Tsunami onları kenara itip bağırdı. “DenizKanatlar! Anne! Dikkat edin! Saldırı altındayız!”
Hemen ardından da ilk bomba atıldı.

Panik.

Çığlıklar.

Suyla çevrili bir yerin bu kadar hızlı alev alması çok şaşırtıcıydı.

Yaprakların büyük bir bölümü yandı ve sürüklenen parçalarla yangın Yaz Sarayı'na taşındı. Tsunami kanatları alev alan, acıyla çığlık atan ejderlerin göle koştuğunu gördü.

Aslında ortada bomba yoktu; sadece kütükleri ateşe verip fırlatıyorlardı. Fakat yine de kütükler köşke çarpıp havadaki DenizKanatlar'ı savururken ciddi zarar veriyordu.

“GökKanatlar yerimizi buldu,” dedi korumalardan biri dehşetle gökyüzüne bakarak. Tam bunu söylerken, bir grup kırmızı ve turuncu kanatlı ejder gelip bomba fırlatmaya devam etti.

“Ama nasıl?” dedi diğer koruma.

Tsunami, Webs'i bulduğunda Blister'ın yaprakların arasında açtığı deliği hatırladı. Acaba GökKanatlar için bu kadar ipucu yeterli miydi? Bu kadar çabuk? Bir casusun deliği görüp krallığa bildirdikten sonra bir gün içinde saldırıya geçmeleri mümkün müydü?

Başka bir sebebi olmalıydı.

Aşağı bakınca gölün çıkış tüneline kaçmaya çalışan ejderlerle dolup taşığını gördü. Buradan tek bir çıkış yolu vardı ve herkesin aynı anda geçebileceği kadar büyük değildi. Bu kadar ejderin o daracık yere sığmaya çalışmasını düşünmek bile kötüydü.

Bir çıkış yolu daha vardı; ama GökKanatlar'ın arasından uçup kaçmaya çalışmak bile ölüme gitmek olurdu.

Tsunami ejderlerin arasından annesini bulmaya çalıştı; fakat ama kanatları incili, annesine benzeyen hiç kimseyi göremedi. En azından Coral kanatları tutuşup göle atayanların arasında değildi.

Blister da ortalarda görünmüyordu.

Shark askerlere emirler savurarak saldırıya geçti. Çoğu ejder panikten onu dinlemiyordu; ama birkaçı toplanıp Shark'ın peşinden gitti. KumKanatlar'ın sayıca fazla olduğu ve bu kadar DenizKanat'ın onlar karşısında hiçbir şansı olmadığı çok açıktı.

Tsunami bir adım öne çıktı ve birinin kuyruğunu çekiştirdiğini fark etti.

“Yapma,” dedi Clay onu çekerek. “Dövüşmeni ben de istiyorum; ama seni bu şekilde kaybedemeyiz.”

Tsunami durdu. Tüm bedeniyle orada olmak, GökKanatlar'ın yüzünü pençelemek ve kuyruğuyla onları savurmak istiyordu. *İçgüdüsel bir şey*, diye düşündü.

Ama oraya gitmek yerine arkadaşlarını dinleyebilirdi.

Korkudan titreyen korumalara döndü; hepsi yukarıdaki alevlere bakıyordu. “Gidin,” dedi. “Sarayı korumak buradaki mahkûmlara bekçilik etmekten daha önemli.”

“Ama...” dedi biri. “Sizi burada...”

“Kendinizi kurtarmalısınız,” dedi Tsunami. “Ve biz de kendimizi kurtarmalıyız. Kader kehanet ejderlerinin hayatta kalmasını istiyor, güvenin bana.”

Korumalar Tsunami’yle tartışmaya girmede. Üçü birden köşeye yaklaştı; biri tünele doğru giderken diğer ikisi Komutan Shark’la savaşa katılmak için gökyüzüne uçtu.

Tsunami hemen geri dönüp Webs ve Riptide’in hap-solduğu adaya gitti. Clay ondan önce adaya varmış, duvardaki zinciri oynatmaya çalışıyordu. Tsunami ona hangi yöne çekmesi gerektiğini gösterdi.

“Beni duyabiliyor musunuz?” diye seslendi mahkûmlara. “Sizi buradan çıkaracağız. Uçmaya hazır olun.”

“Tsunami?” Riptide’in sesi tavandan gelen çatırdama ve güreleme seslerinin arasında kayboldu. Sonra birden su kesildi ve Tsunami kendini gök mavisi DenizKanat’ın karşısında buldu.

Ona gülümsedi.

“Selam,” dedi. “Kehanet ejderleri herkesin imdadına yetişmeye hazırdır. Nasıl, etkilendin mi?”

“Hem de çok,” dedi hendekten atlayıp yanına gelirken. Webs de ardından gelip sendeleyerek kondu. Kulağından hâlâ kan gelmesi iyiye işaret değildi.

O an bir grup daha aevli kütük atıldı ve aşağıdan çılgınlık sesleri yankılandı. Riptide kanatlarındaki ışıkları yaktı; ürkmüş görünüyordu.

“Saray saldırı altında,” dedi Tsunami. “Şu an kaçmaz biraz hainlik gibi olacak ama...”

“Bekle,” dedi Riptide pençelerinden birini yakalayarak.

Sana söylemem gereken bir şey var, Tsunami. Ben Barış Pençeleri için çalışıyorum.”

Tsunami ona uzun uzun baktı. Annesi Riptide konusunda haklı mıydı? Onun hayatını mahveden ejderlerle işbirliği içindeydi. Barış Pençeleri'nden hep nefret etmişti. Şimdi onlardan birine nasıl ilgi duyabilirdi?

“Lütfen dinle beni. Babam hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için onlara katılmıştım; ama bana verdikleri tek bilgi, babamın güvende olduğuydu.” Başını eğdi. “Birkaç yıldır onlarla çalışıyorum. Onlara DenizKanatlar'dan öğrendiğim bilgileri onlara aktarıyorum.”

Bence bu ihanet, diye düşündü Tsunami. Fakat kimin daha büyük bir ihanete uğradığından emin olamıyordu. Kendisi mi yoksa kabilesi mi?

“Çok önemli bazı ayrıntıları vermemek gibi kötü bir huyun var,” dedi.

“Biliyorum. Üzgünüm. Seninle karşılaşmadan hemen önce casuslardan biriyle buluşmuştum.” Tsunami pulalarında siyah sarmal desenler olan ejderi hatırladı. “Bana kehanet ejderlerinin Deniz Krallığı'na gelebileceğini ve gözümü dört açmamı söylemişti.”

Tsunami pençesini geri çekti. Riptide, Barış Pençeleri'nin varlığından bile haberi yok gibi davranmıştı. Tsunami, kehanet ejderlerinden hiç haberi olmadığını sanmıştı.

Yıllardır bu kabileyle yaşayıp bu kadar sır saklayabildiğine göre iyi bir oyuncu olmalıydı. Peki Tsunami söylediği diğer şeylere inanmalı mıydı?

Hareket ettikçe yan tarafındaki yaradan kanlar akıyordu.

“Sizi koruyabilmek için hep yakınınızda olmaya çalıştım.” Kanatlarını açıp pençelerini Tsunami’ye uzattı. “Sana gerçekleri söylemediğim için üzgünüm. Barış Pençeleri’nden olduğumu bilseydin bana güvenmeyeceğini düşündüm.”

Haklıydı. Ama şimdi de ona güvenmeye pek niyeti yoktu.

Bir şey köşke çarparken dışarıdan korkunç bir ses yükseldi.

“Gitmeliyiz,” dedi Glory. İlk defa Tsunami’ye laf sokmamıştı. Tsunami az önce Riptide’la konuştuklarını duyduğundan şüphelendi.

“Hımm,” dedi Clay. “Tsunami? Webs? Bu ejderi tanıyor muyuz?”

Hepsi dönüp mağaranın girişindeki ÇamurKanat’a baktı. Kahverengi kanatları is lekesiyle kaplıydı ve ağzının kenarında aşağı doğru inen yarayla yüzünde korkunç bir ifade oluşmuştu.

Webs şaşkınlıkla kuyruğunu salladı. “Ben tanıyorum,” dedi. “Barış Pençeleri’nden. Hayatımı kurtardı. Corcodile! Burada ne arıyorsun?”

ÇamurKanat kıkırdadı. “Zavallı Webs. Ne kadar hatalı davranıyorsun.” Mağaraya girip ejderleri süzdü. “Bunlar Barış Pençeleri’nin takıntılı olduğu veletler değil mi?” Kuyruğuyla yere vurdu. “Ama GökKanatlar seni geri istiyor. Sanırım yeni kraliçeleri için.”

“Kraliçe Scarlet öldü mü?” diye araya girdi Glory. “Emin misin?”

“Sen GökKanatlar’la çalışmıyorsun!” diye bağırdı Webs aynı anda.

“Tabii ki onlarlayım,” dedi Crocodile. “Barış Pençeleri’nin içine sızmanın işe yarayacağını kim bilebilirdi? Aptal bir DenizKanat’ı takip edip onca zamandır aradığımız gizli saraya ulaşacağımı hiç düşünmemiştim.”

Webs’in omuzları düştü, rengi soldu. Tüm suç ona yüklenmişti.

“Kehanet ejderlerini de buldum,” dedi Crocodile. “Sarımlarımı terfi edeceğim.”

“Kraliçe Scarlet gerçekten öldü mü?” diye sordu Glory tekrar.

“Kimse bilmiyor,” dedi Crocodile omuz silkerek. “Ortadan kayboldu. Kimse ne olduğunu bilmiyor.”

“O zaman şanslı günündesin,” dedi Glory. “Birazdan öğreneceksin.” Ağzını kocaman açıp zehrini Crocodile’in gözlerine attı.

ÇamurKanat acıyla inleyip yere düştü. Kanatlarını mağara duvarlarına sürtüyordu. Pençesini yüzüne götürdü; ama zehir çoktan içine işlemişti. Bir kez daha bağırarak mağaradan çıktı ve göle doğru daldı.

Kanatlarını açıp, “Hadi gidelim!” diye bağırdı Tsunami.

Kehanet ejderleri, Riptide ve Webs mağaradan çıktı. Diğer ejderler hâlâ tünelden çıkmaya çalışıyordu ve tünel girişindeki kargaşa biraz olsun azalmamıştı.

“Oradan gidemeyiz,” dedi Starflight.

“Yukarıdan gitmeliyiz,” dedi Tsunami. Hepsi gökyüzüne baktı. Ateş püskürten üç ejder vardı.

“Bu planı da pek beğenmedim,” dedi Starflight kısık sesle.

Tsunami en sonunda annesini görebildi. Kraliçe Coral kütüphanede parşömenlerine veda ediyordu. Parşömenler henüz yanmamıştı; ama sonuçta hızlıca alev alacaklardı. Alev aldığı an, tüm saray dumanla kaplanacak ve çok daha fazla ejder ölecekti.

En küçük yavrusu sıkıca kraliçenin göğsüne bağlanmıştı. Anemone’un koşumu yoktu; bir köşede durup bekliyordu.

Sonra Kraliçe Coral birden parşömenleri suya atmaya başladı. Kısa bir süre sonra Anemone da ona katıldı. Kraliçe şefkatle kızının başını okşadı.

İyi bir anne olabilir, diye düşündü Tsunami üzülerek. *Ve iyi bir kraliçe*. Tsunami, Pyrrhia’da Coral, Gill, Anemone ve Auklet’le sıradan ve mutlu bir hayat sürecekleri, kimse-nin onları öldürmeye çalışmadığı bir hayat hayal ediyordu.

Ama artık çok geçti. Normallikten çok uzak başka bir ailesi vardı ve ona herkesten daha çok ihtiyaçları vardı.

Yanan yaprak ve sarmaşıklara doğru yükseldi. Alevli bir kütük onlara doğru geliyordu; Tsunami Glory’yi son anda hızla çekip kurtardı. Kütük köşkten sekip göle yuvarlandı ve başka bir ejderi alevler içinde bıraktı.

“Sunny,” diye seslendi Tsunami. “Starflight, Clay’in kanatlarının altında kal.” Clay yanmaz kanatlarını açıp iki ejderi koruması altına aldı.

Tsunami, etrafı gözetlemek için önden gidiyordu. Yanan yaprakların arasından geçerken bir GökKanat’la nere-

deyse çarpışıyordu. Ejderin elinde bir kütük vardı ve ateş püskürtüp aşağı atmak üzereydi. Ama Tsunami ejderi yoldan çıkardı ve elindekini görünce kuyruğuyla ejderin yan tarafına vurdu. Kütük pençelerinden kayıp okyanusa düştü ve ejder de arkasından yuvarlandı.

Beş GökKanat daha darbe yapmak için hazırlanıyordu. Tsunami, sol tarafında bir sürü ÇamurKanat'ın kütük taşıdığını gördü. GökKanatlar onlara yanaşıp kütükleri aldı ve yakıp aşağı fırlatmak için tekrar saraya uçtu.

Tsunami öfkeyle tısladı. Bir sürü yavru ejderin ve masonun sivilin olduğu bir saraya böyle bir saldırı yapmak acımasızcaydı. Hiç adil ve onurlu bir savaş değildi.

Shark ve diğer DenizKanatlar sağ tarafında başka bir grup GökKanat'la dövüşüyordu. Her yer alev alev yanarken pençeler pullara saplanıyordu. Tsunami onlara katılmak istiyordu. Oraya gidip ailesinin sarayına saldıran bu ejderleri pençelemek, onlarla kıyasıya dövüşmek için yanıp tutuşuyordu. Düşmanlarına karşı dövüşürse kendini suçlu hissetmeyecekti.

Ama yanında diğer ejderler vardı ve onları bırakamazdı.

"Bu taraftan," dedi kafasıyla işaret ederek. Güneşe bakarak güneyin yerini tespit etmişti. Güneydeki karaya doğru yol olmaları gerekiyordu.

Glory hemen Tsunami'nin önüne geçti. Gökyüzüne ulaşınca pulları açık mavi, beyaz ve altın sarısına dönüşüp parladı. YağmurKanat uzaklaşırken Tsunami havada en ufak bir dalgalanma bile görmedi.

Ardından kanatlarıyla Sunny ve Starflight'ı koruyan

Clay geldi. Çatışmadaki bir GökKanat onları fark edip yön değiştirdi. Tsunami ejderin üzerine saldırdı, ağzını sıkıca kavradı ve tüm gücüyle karnını tekmeledi. GökKanat da ona bir tekme attı. Tsunami'nin çatlak kaburgalarının acısıyla kıvrandı. Tsunami'nin eli kayınca ejder önden ilerleyen Clay'e doğru ateş püskürttü.

Clay pullarına değen ateşten biraz irkilse de, diğer iki ejderi de koruyarak kanat çırpmaya devam etti. GökKanatlar, Clay'in kanatlarının yanmadığını, tekrar kahverengiye döndüğünü görünce şaşkınlıkla bakakaldı.

"Sürpriz," dedi Tsunami ve ağzına bir yumruk attı.

GökKanat sendeleyip okyanusa düştü. Dalga ve köpükler arasında gözden kayboldu.

Riptide etrafında dönüp arkada kalan Webs'in güvende olup olmadığını kontrol ediyordu. Tsunami güneye yönelince Riptide'in sesini işitti.

"Onlara yardım etmeliyim," diye seslendi kuyruğunu DenizKanatlar'a sallayarak.

"Ama seni tekrar hapse atarlar," diye karşı çıktı Tsunami. "Kaçtığın için seni cezalandırırlar."

"Olabilir," dedi. "Belki de. Ama elimden geldiği kadar onlara yardım etmeliyim. Burası benim de yuvam."

Neler hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Tsunami..." Sustu. "Gerçekten çok üzgünüm. Umarım bir dahaki sefere... Umarım bir daha görüşürüz. Tüm bunlar sona erdiği zaman."

Bunu gerçekten o da diliyordu. Riptide'ı affetme konusunda henüz kararsızdı ama ona bir şans daha vermek

istiyordu. Savaş sona erdikten sonra Barış Pençeleri'nin, kehanetin ya da sırların olmadığı bir dünyada onunla tekrar buluşmak istiyordu.

Ama bunları söylemeye vakti yoktu. Tsunami, *peki*, anlamına geldiğini Riptide'dan öğrendiği ışığını yaktı. Ardından da *ahtapot beyinli*, demeyi unutmadı. Riptide çatışmanın tam ortasına girmeden önce ona gülümsedi.

Webs ve Tsunami yan yana kanat çırparak güneye doğru ilerledi.

Ama diğerleri de pek uzakta değildi. Tsunami yanan yaprakların arasından çıkan Blister'ı tam zamanında görüp Webs'i kuyruğundan çekti. Blister da Webs'i geri çekti ve zehirli iğnesini tam kalbine sapladı.

Tsunami haykırarak aralarına girdi ve KumKanat'ı tekmeledi. Blister tıslayarak saraya doğru geri düştü. Tsunami, Webs'i ön pençelerinden tuttu ve sürükleyerek oradan uzaklaştırdı.

Webs hafifçe inliyordu.

"İsabet etti mi?" dedi Tsunami.

"Kalbimi tutturamadı," dedi. Kanadını kaldırıp çizliğini gösterdi. Kuyruğuna yakın bir yerdeydi. "Yine de zehirli," dedi.

"Seni bir şekilde iyileştireceğiz," dedi Tsunami. "Kara-ya varana dek uçmaya devam et."

Tekrar arkasına bakınca, Blister'ın onları izlediğini fark etti. Donuk, parlak siyah gözlerini bir an olsun ayırmadan Tsunami'yi takip ediyordu.

Tsunami tekrar sahildeydi.

Güneş çoktan batmış, her yer karanlıktı. Küçük yıldızlar, Starflight'ın kanatlarının altındaki gümüş rengi pullar gibi parlıyordu. Tsunami pençelerine vuran dalgaları izliyordu.

Riptide'ı tekrar görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Anemone'u, Auklet'i ve annesini de.

"Karanlık olduğunu biliyorum," dedi Starflight çekineyerek. "Ama..."

Tsunami iç çekti. "Ama ağaçların arasında saklanmalıyız." Ayağa kalkıp ormana doğru onu takip ederken pençelerindeki kumları silkti. "Senin gibi olmaya çalışıyorum," dedi Starflight'a. "Kafamı kullanmak, akıllıca hareket etmek, harekete geçmeden önce durup düşünmek istiyorum ama bazen bu beni çıldırıyor."

Starflight bir ağaç köküne takılıp arkasına döndü. "Benim gibi mi olmak istiyorsun?" diye tekrar etti. "Neden böyle bir şey istiyorsun ki? Asıl ben senin gibi olmak istiyorum! Özellikle de cesaret konusunda."

Tsunami, Starflight'ın kanatlarını okşadı. "Bence böyle

gayet iyisin,” dedi. “Birilerinin dikkatli olması, olacakları önceden düşünmesi gerekiyor. Ve Blister’ı gerçekten kızdırdın. Bu da cesaret isteyen bir şeydi. Ayrıca bu grup benim gibi bir ejderi daha kaldıramaz.” Tsunami, ay ışığında Starflight’ın belli belirsiz gülümsediğini gördü.

Webs çalıkların üzerine uzanmış kesik kesik nefes alıyordu. Sunny, Webs’i ısıtabilmek için yanına kıvrılmıştı. Glory ve Clay de pullarındaki hâlâ kanayan ve köşeleri kararmaya başlayan çizige bakıyordu.

“Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Clay. “Bu yarayı nasıl iyileştireceğimizi bilmiyorum.” Yüzünde acılı bir ifade vardı.

“KumKanat zehrini iyileştirmeyi kim biliyor olabilir?” diye sordu Glory. “KumKanatlar biliyordur,” diye kendi kendine cevap verdi. “Ama güvenebileceğimiz bir KumKanat’ı nasıl bulacağımızı bilmiyorum.”

“Barış Pençeleri?” dedi Starflight tereddüt ederek.

“Oraya geri dönemem,” dedi Webs. “Ve siz de dönmelisiniz.”

Tsunami merakla başını eğip ona baktı. Onca yıl Barış Pençeleri’ne hizmet edip emirlerine uyduktan sonra neden fikrini değiştirmişti?

“Eğer Crocodile geldiyse başkaları da olabilir. Ve kime güvenebileceğinizi bilmiyorum,” dedi Tsunami’ye bakarak.

“Artık iyi ejderler bile kuyumuzu kazıyor,” dedi Tsunami annesini düşünerek.

“Umarım Blaze diğer ikisinden daha iyi biridir,” dedi Sunny ümitli bir sesle.

Starflight yüzünü buruşturdu; ama Sunny’ye karşı gelmedi. “Muhtemelen BuzKanatlar’ladır. Ama bu sefer gerçekten çok dikkatli olmamız gerek,” dedi.

“Evet,” dedi Clay. “Lütfen bir daha hapsedilmeyelim.”

“Belki de bu kes farklı bir yöntem denemeliyiz,” dedi Glory. “En başından her şeyi anlatmak zorunda değiliz. ‘Biz kehanet ejderleriyiz! Harika ve özel ejderleriz! Bizi hapse atabilirsiniz!’ Nasıl fikir?”

“Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?” diye sordu Sunny Webs’e. “Barış Pençeleri’nin kehaneti nasıl gerçekleştireceğimizle ilgili bir planı var mıydı?”

“Bir planları varsa bana söylemediler,” dedi Webs.

“Muhteşem,” diye homurdandı Glory. Tsunami ona baktı. YağmurKanat’ın siyah ve koyu gri pulları ormanın renkleri arasında kayboluyordu. Aklına bir fikir geldi.

“Zehir konusunda kimden yardım alacağımızı biliyorum,” dedi Tsunami.

“Kimden?” diye sordu Clay.

“YağmurKanatlar’dan,” dedi. Glory dönüp ona sert bir bakış attı. “Bir düşünün. Onların da zehirleri var. Nasıl tedavi edileceğini biliyor olmalılar.”

“Doğru,” dedi Starflight. “Bu farklı bir tür zehir olsa mantıklı.”

“Sonra da Glory’nin ailesini arayabiliriz,” dedi Tsunami. “Bence adil bir karar.”

Glory donuk bir ifadeyle; ama pullarında açık pembe kabartılar oluşmuştu. Tsunami, bu rengi onda çok sık görmediklerinden bunun mutluluk belirtisi olduğunu düşündü.

“Sen... Emin misin?” dedi Glory. “Bir sonraki hedefimiz bu mu?”

“Kesinlikle,” dedi Sunny. “Gidip yuvanı bulmalıyız, Glory.”

“Eminim çok güzel bir yerdir,” dedi Clay o sevimli ses tonuyla. “Ve ailen de seni gördüğüne çok sevinecektir.”

Webs hafifçe inledi; dönüp baktıklarındaysa uykuya dalmış gibi gözleri kapalıydı. Tsunami rol yaptığının farkındaydı; zaten nereye gidecekleri onu ilgilendirmiyordu.

“Buraya diğer kabilelerden çok daha yakın,” diye işaret etti Starflight. “ÇamurKanat topraklarının dışından dolaşmak zorundayız ama yağmur ormanları buranın tam güneybatısında olmalı.”

“Biliyorum,” dedi Glory sinirli bir şekilde. “Haritaları hatırlama yeteneğine sahip tek ejder sen değilsin, Starflight.”

“Harika,” dedi Tsunami. “O zaman karar verilmiştir.”

“Dinlendikten sonra mı?” diye sordu Sunny hevesle.

Tsunami gerekirse tüm geceyi uçarak geçirebilirdi. Blister’den mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Bir an önce yağmur ormanına ulaşmak istiyordu.

Ama Sunny’nin yorgun gözlerine ve Starflight’ın çökmüş kanatlarına bakıp Webs’in kuyruğunun yanına serildi. “Evet, dinlendikten sonra,” dedi.

Sunny iç çekerek yere uzandı. Birkaç dakika sonra Tsunami, Sunny'nin derin derin nefes alıp vererek uykuya daldığını fark etti.

Clay de Tsunami'nin hemen yanına çöküp kuyruğunu onunkinin üzerine koydu. "Annen için üzgünüm," dedi. "Saray, Blister, Whirlpool, Riptide ve..."

"Tamam, anladım. Teşekkürler," dedi Tsunami sözünü keserek.

"Umarım çatışmadan kurtulurlar," dedi sessizce.

"Umarım," dedi Tsunami. "Ama Derin Saray'da güvende olacaklar. En azından gidecek bir yerleri var." Bir süre durup düşündü. "Ve Anemone'un bir gün iyi bir kraliçe olacağına inanıyorum. Coral'ın iyi huylarını almış; ama kendi kararlarını kendi verebiliyor ve henüz çok genç. Olgunlaştıkça daha güçlü ve daha bağımsız bir ejder olacak."

"Eğer sana biraz olsun benziyorsa, bağımsız kelimesi Anemone'u anlatmaya yetmeyecektir," dedi Glory. Clay'in yanına sokulup kanadını üzerine attı. Starflight da çekinerek Sunny'nin yanına sokulup gözlerini kapattı.

"Zaten Deniz Krallığı hiç bana göre bir yer değildi," dedi Tsunami kendini ikna etmeye çalışarak.

"Peki senin şu soylu kaderine ne oldu?" diye dalga geçti Tsunami. "Hani tüm zamanların en mükemmel kraliçesi olacaktın?"

"Şey," dedi Tsunami omuz silkerek. "Sanırım sizin başınıza geçmem gerekiyor."

"Öyle mi?" dedi Glory; ama alay eder bir tavrı yoktu.

Tsunami'nin kanadını dürterken kanatlarında sarı desenler oluştu. "Kesinlikle bu işin peşini bırakmamalısın."

Bırakmayacağım, diye düşündü Tsunami. Çok iyi bir lider olduğumu ve herkesin benim sözümü dinlemesi gerektiğini düşündüğümünden değil. Hepimizi korumanın tek yolu bu olduğundan. Belki de bazen sizi dinlemeliyim, tıpkı annemin konseyi dinlediği gibi. İstedğim her şeyi yapamayabilirim.

Ama arkadaşlarına ne kadar kızarsa kızsın, onlara güvenebileceğini biliyordu. Ve arkadaşlarının güvenini kazanmaya çalışıyordu.

Gökyüzündeki aylara baktı; ikisi ağaçların arasından batmak üzereydi.

Kraliçe olmaktan daha önemli iki şey vardı.

Bunlardan biri, savaşı durdurmaktı. Eğer bunu başara-bilecek tek ejderler onlar ise, kadere inanıp inanmadıklarını umursamadan bu yolda ilerlemeliydiler.

Arkadaşlarına sokuldu. Hepsi uyuyordu.

Meğer benim evim Deniz Krallığı değilmiş, diye düşündü. Bir evim var mı, onu bile bilmiyorum.

SONSÖZ

“Olaylar pek planladığımız gibi gelişmedi,” dedi Morrowseer.

“Birkaç konuya değinmeyi unuttun,” dedi Blister sakin bir tavırla. “Şu beş ejderin ne kadar sinir bozucu olduğu gibi mesela.” İğneli kuyruğunu pençelerine doğru uzatıp kanatlarını geri attı.

“Evet,” dedi GeceKanat. “Haklısın. Ama onlara biraz olsun samimi davranabilirdin.” Yaz Sarayı’nın kalıntılarına baktı. Köşkün birkaç katı hâlâ yanıyordu. Savaştan üç gün sonra geriye sadece duman ve ölü bendenler kalmıştı.

“En azından Webs öldü,” dedi.

“Ölmüş olmalı,” dedi Blister kuyruğunu sallayarak.

“Kraliçe Coral yaşıyor mu?” diye sordu.

“Evet. İki kızı da kurtuldu,” dedi Blister. “Doğrusu Coral’ın ölmesi benim açımdan pek iyi olmazdı.” Dişlerini gösterip yavaşça tısladı. “Derin Saray’da saklanıyor. Oraya gitmem imkânsız. Ve gizli silahımı yıllarca kullanamayacağımı söylüyor. Kızının animus bir ejder olduğunu öğrendiğinden beri büyü konusunda çok titiz davranıyor. Kızı intihar etmesin diye tüm gücünden vazgeçebilir.” Blister iç çekip ateş püskürttü. “Bu çatışma hiç hoşuma gitmedi.”

Yanan yeşilliklere doğru baktı. “Umarım duymak istediğim haberleri senden alırım, GeceKanat.”

“Elbette,” dedi Morrowseer. “Ama bendeki haberler de pek iç açıcı değil.” Kanatlarını açıp gökyüzünde süzülen yeşil ejdere işaret etti.

DenizKanat yapıp kül olan sarmaşıkların arasından yanlarına geldi. Sarayı o hâlde görünce irkildi. Morrowseer, ejderin Blister’dan uzak durmaya çalıştığını fark etti. Blister’in Kestrel’e neler yaptığını duymuş olmalıydı.

“Bu Nautilus,” dedi Morrowseer. “Barış Pençeleri’nin liderlerinden biri. Nautilus, kraliçeye yeni planınızı anlat.”

Nautilus “Kraliçe adayı,” diye düzeltti ve Blister zehirli kuyruğunu kaldırırken korkuyla geri çekildi. “Şey, önümüzde birçok seçenek var,” dedi.

Blister’in gözleri heyecanla parladı. “Seçenek mi?” dedi. “Barış Pençeleri’nin bu kadar sahtekâr olduğunu bilmiyordum.”

Nautilus suratını astı. “Beklenmedik durumlara karşı aldığımız önlemler diyebiliriz,” dedi. “Kehanetin gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmalıyız.”

“Aslında birebir gerçekleşmese de olur,” diye araya girdi Morrowseer.

“Elbette,” dedi Blister. “Kehanet ejderlerinin ne yapacağı hiç belli olmuyor. Zeki birisin.”

“Şey,” dedi Nautilus mutlu bir ifadeyle. “Benim fikrimdi.”

“Bundan eminim,” dedi Blister. “Çok zekice. Kehanet ejderlerinin yerine başka ejderler koymaktan bahsediyoruz, değil mi?”

“Ama,” diye mırıldandı Morrowseer.

“Evet,” dedi Nautilus kuyruğunu sallayarak. “Ama elimizdeki ejderler çok iyi değil.”

“Hımm,” dedi Blister. “Şimdikilerden daha mı kötü? Bence daha kötü olamaz.”

“Daha farklı diyelim. Zaten öyle olmasa A planında kesinlikle onları kullanırdık,” dedi.

“Onlardan tek isteğim emirlerimizi yerine getirmeleri,” dedi Blister.

“Şey.” Nautilus yüzünü buruşturup gökyüzüne baktı. “Bir ihtimal.”

“Bu cevapla ikna olmadım,” dedi Blister sert bir tavırla. “Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Belki de iki grubun en iyilerini bir araya getirmeliyiz,” dedi Morrowseer. “YağmurKanat’ı öldürelim. ÇamurKanat’la yolumuza devam edebiliriz.”

“GeceKanat tam bir beceriksiz,” dedi Blister. “Bu kadar berbat bir hain görmemişim.”

Morrowseer başını iki yana salladı. “Evet, çok üzücü. Ejderleri öldürmek her zaman yaptığımız bir şey değil ama...” İç çekti. “Bunu yapmak zorundayız.”

“Ah,” dedi Nautilus. “Belki önce diğer ejderlerle tanışmak istersiniz. İşinize karışmak istemem. Benimki sadece bir öneri.”

“DenizKanat’ı kesinlikle öldüreceğiz,” diye hırladı Blister.

Nautilus kanatlarını çırpıp aceleyle geri kaçtı.

“Seni değil,” dedi Blister. “Yani en azından şimdilik.”

“Tsunami’nin güçlü bir aday olduğunu düşünüyordum,” diye mırıldandı Morrowseer.

“Tüm gücünü beni kızdırmaya kullanıyor,” diye bağırdı Blister. “Hayır, ondan kesinlikle kurtulmamız gerek.”

“Ejderlerimiz bu konuyla ilgileniyor,” dedi Morrowseer. “Savaşın ortasında onu öldürme görevini üstlenecek birini bulmak çok kolay.”

“Güzel,” dedi Blister kuyruğunu sallayarak. “Bu ejderlerin düşündükleri kadar değerli olmadıklarını öğrenmeleri gerek. Biri gider, biri gelir.” Ağzını kocaman açıp gülmüsedti. “Sonuçta kehaneti gerçekleştirmenin tek bit yolu yok.”

Üçüncü Kitap: Saklı Krallık’ta devam edecek

